

Liahona

**Leer van de Schriften
genieten, pp. 14, 16, 20**

Kijk omhoog, niet opzij, p. 42

**Een boodschap voor wie op
zending gaan, p. 48**

**Kinderen, jullie jaar met het
Boek van Mormon, p. 60**

KOPĖREN NIET TOEGESTAAN

Wilson J. Ong, De boom des levens

In 1 Nephi 8 vertelt Lehi over zijn visioen van de boom des levens. Hij zei:

‘En het geschiedde, nadat ik tot de Heer had gebeden, dat ik een grote en uitgestrekte vlakte zag. En het geschiedde dat ik een boom zag, waarvan de vrucht begerenswaardig was om iemand gelukkig te maken.

‘En het geschiedde dat ik erheen ging en van de vrucht daarvan nam; en ik bemerkte dat ze zeer zoet was, zoeter dan alles wat ik ooit had geproefd. Ja, en ik zag dat de vrucht daarvan wit was en alle witheid die ik ooit had gezien, overtrof. (...)

‘En ik zag een roede van ijzer, en deze liep langs de oever van de rivier en voerde naar de boom waar ik bij stond’ (1 Nephi 8:9–11, 19).

BOODSCHAPPEN

- 4** Boodschap van het
Eerste Presidium:
Het overvloedige leven
President Thomas S. Monson
- 7** Huisbezoekboodschap:
De wakende zorg van
huisbezoeksters

HOOFDARTIKELN

- 16** Antwoorden vinden in
het Boek van Mormon
Sara D. Smith
*Zes leden vertellen wat het
Boek van Mormon voor hen
betekent.*

OP DE OMSLAG
Schilderij Jeff Ward.

- 20** Een wereldwonder heront-
dekken ... en de gevaren van
geestelijke onverschilligheid
vermijden
Adam C. Olson
*Net zoals de onderzoekers die
steeds meer over Machu Picchu
te weten komen, leren wij steeds
meer over het evangelie wanneer
we het bestuderen.*

- 24** Gods hand in onze dagelijkse
zegeningen erkennen
Ouderling D. Todd Christofferson
*God om 'ons dagelijks brood'
vragen is belangrijk om op
Hem te leren vertrouwen.*

- 32** George Albert Smith:
Hij leefde naar zijn leringen
Ted Barnes
*Kennismaking met het lesboek
voor de Melchizedekse
priesterschap en de zustershulp-
vereniging voor dit jaar.*

RUBRIEKEN

- 8** Notities oktoberconferentie
- 10** Dienen in de kerk: Leidingge-
ven op de wijze van de Heer
Craig Merrill
- 12** Wij spreken over Christus:
Huisbezoeksters hebben mij
tot Jezus Christus gebracht
Jayne P. Bowers
- 14** Ons gezin, ons thuis:
Kinderen liefde bijbrengen
voor het Boek van Mormon
Clyde J. Williams
- 38** Onder heiligen der
laatste dagen
- 74** Kerknieuws
- 79** Ideeën voor de gezinsavond
- 80** Tot we elkaar weerzien:
Leren van de expert
George C. Robinson

OMHOOG
KIJKEN

42

**42 Ze hebben tot ons
gesproken: Omhoog kijken**

Ouderling Carl B. Cook

*Wat gebeurt er als we omhoog
kijken hoe onze hemelse Vader
tegen ons aankijkt en niet opzij
kijken hoe anderen ons zien?*

*Kijk eens of je de
Liahona kunt vinden
die in deze uitgave
is verstopt. Hint:
gebruik een kompas
om de Grote Oceaan
over te steken.*

46 Aangestipt**48 Verbonden nakomen:
Een boodschap voor wie
op zending gaan**

Ouderling Jeffrey R. Holland

*Er is een sleutel om de machten
der goddelijkheid als zendeling
bij ons te hebben.*

**52 Thema wekelijkse
activiteitenavond 2012**

Algemene presidiums van de jon-
gevrouwen en de jongemannen
*'Staat op en laat uw licht schijn-
nen, opdat het een standaard
voor de natiën zal zijn'*
(LV 115:5).

54 Poster: Laat je licht schijnen**55 Regel op regel:
Leer en Verbonden 115:5****56 Uit het zendingsveld:
God beantwoordde beide
gebeden**

Carlos Iván Garmendía Pacheco

57 Wees trouw

Ouderling Gérald Caussé

*Tijdens een belangrijk interview
moest ik in een oogwenk beslis-
sen of ik mijn geloof trouw
zou zijn.*

52

64

**58 Stenen, pijlen en
sneeuwballen**

David L. Frischknecht

*Hoe kon ik langs de pestkoppen
komen? Wees als Samuël de
Lamaniet!*

**60 Genieten van het Boek
van Mormon**

*Kleur het schema elke week
in als je in het Boek van
Mormon leest.*

**63 Bijzondere getuige: Hoe
bereik ik mijn doelen?**

Ouderling M. Russell Ballard

**64 Jeugdwerk thuis:
Keuzevrijheid is de gave
om zelf te kiezen****66 Verhalen van Jezus: Het Boek
van Mormon leert ons over
Jezus Christus**

Diane L. Mangum

68 Vriendschap over de oceaan

Jane Hansen Lassetter

*Jeugdwerkkinderen uit Utah en
Tonga leren elkaar kennen.*

69 Hij is daar

Rosemary M. Wixom

*Onze hemelse Vader hoort en
verhoort de gebeden van ieder
kind.*

70 Voor jonge kinderen

Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Paul B. Pieper
Adviseurs: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr., Per G. Malm

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Vincent A. Vaughn

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofddirecteurs: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Assistent-redacteurs: Susan Barrett, Ryan Carr

Redactiemedewerkers: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Leidend Art-director: J. Scott Knudsen

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Hoofdontwerpers: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Medewerkers ontwerp en productie: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Voordruk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Evan Larsen

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau

Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee

Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:

Corporation of the Presiding Bishop of

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement:

Neem voor bestelling van abonnementen of adreswijziging contact op met Customer Service op 00800 2950 2950 (gratis) of 0049 6172 492833 (of 34).

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prijs jaarabonnement: 7,50 EURO

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen online naar liahona.lds.org, of per brief aan: **Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.**

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamese en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2012 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

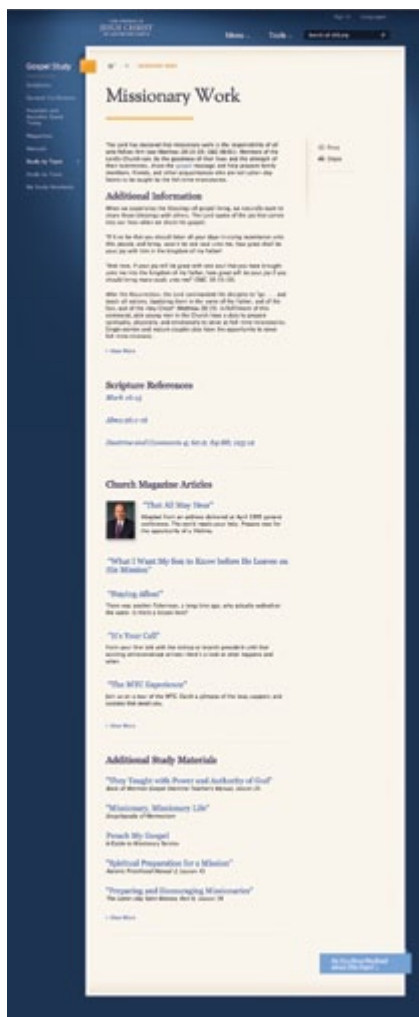
Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

January 2012 Vol. 112 No. 1: LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431) POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Meer online

Liahona.lds.org

VOOR VOLWASSENEN

Verschillende artikelen in deze uitgave gaan over de Schriften, in het bijzonder het Boek van Mormon (zie pp. 14, 16 en 20). Tijdens de algemene conferentie van april 2010 sprak ouderling David A. Bednar over sterkere gezinnen door het Boek van Mormon te bestuderen. U kunt zijn toespraak lezen of beluisteren op lds.org/general-conference/2010/04/watching-with-all-perseverance.

Een gids in Machu Picchu geeft drie tips om het evangelie te bestuderen (zie p. 20). Op liahona.lds.org staan meer foto's van dit wereldwonder.

VOOR JONGEREN

Na het lezen van ouderling Hollands raad aan toekomstige zendelingen kun je meer artikelen en informatie over zendingswerk raadplegen op <http://lds.org/study/topics/missionary-work>.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Aantrekking tot hetzelfde geslacht, 47

Bekering, 16

Bekering, 16

Beproevingen, 24, 40

Boek van Mormon, 14, 16, 20, 40, 60, 66

Dienstbetoon, 10, 12, 24, 32, 38, 46

Doelen, 63

Engelen, 47

Gebed, 8, 24, 38, 42, 55, 58, 69

Geloof, 24, 57, 63

Gezin, 14, 16, 79

Hoop, 4, 16

Huisbezoek, 7, 12

Huisonderrwijs, 10

Instelling, 4, 42, 52, 63

Jezus Christus, 24, 40, 66, 80

Kerkgeschiedenis, 32

Keuzevrijheid, 24, 64

Leiderschap, 10

Luisteren naar de Geest, 41

Moed, 4, 8, 57

Naastenliefde, 7, 12, 32

Onderwijs, 14, 80

Profeten, 32

Schriftstudie, 14, 16, 20, 40, 55, 60

Smith, George Albert, 32

Verbonden, 48

Verslaving, 16

Voorbeeld, 52, 54, 57, 70, 72

Vriendschap, 47, 68

Wekelijkse activiteitenavond, 52, 54, 55

Zendingswerk, 8, 32, 39, 41, 46, 48, 56, 70, 72

IN UW TAAL

De *Liahona* en ander materiaal van de kerk is in veel talen op www.languages.lds.org te vinden.

President
Thomas S. Monson

HET overvloedige leven

Met een nieuw jaar voor de boeg moedig ik de heiligen der laatste dagen over de hele wereld aan om ijverig naar het overvloedige leven te streven — een leven vol succes, goedheid en zegeningen. Net zoals we op school de basisregels voor het spellen hebben geleerd, wil ik u graag mijn basisregels voor een overvloedig leven meegeven.

Een positieve instelling

De eerste basisregel heeft te maken met onze *instelling*. William James, een baanbrekend Amerikaans psycholoog en filosoof, heeft geschreven: 'De grootste revolutie van onze generatie is de ontdekking dat de mens de uiterlijke aspecten van zijn leven kan veranderen door de innerlijke instelling van zijn geest.'¹

Zoveel in het leven hangt af van onze instelling. Hoe we naar dingen kijken en op anderen reageren heeft heel veel invloed. Als we ons uiterste best doen en

ervoor kiezen om tevreden te zijn met onze omstandigheden, wat die ook mogen zijn, geeft ons dat gemoedsrust en voldoening.

Charles Swindoll — auteur, leraar en predikant — heeft gezegd: 'Onze instelling is in mijn ogen belangrijker dan (...) het verleden, (...) dan geld, dan omstandigheden, dan mislukkingen, dan successen, dan wat andere mensen denken, zeggen of doen. Zij is belangrijker dan iemands uiterlijk, talent of vaardigheid. Zij kan een bedrijf, een kerk of een gezin maken of breken. Het is opmerkelijk dat we iedere dag kunnen kiezen wat voor instelling we die dag zullen nastreven.'²

We hebben geen invloed op de wind, maar we kunnen wel onze zeilen bijstellen. Wie *kies*t voor een positieve levenshouding, ervaart maximaal geluk, gemoedsrust en tevredenheid.

Geloof in onszelf

De tweede basisregel is *geloof*: in onszelf, in de mensen om ons heen en in eeuwige beginselen.

Wees eerlijk tegenover uzelf, anderen en uw hemelse Vader. Kardinaal Wolsey

was volgens Shakespeare niet eerlijk tegenover God, totdat het te laat was. Hij diende onder drie vorsten en verwierf in zijn leven veel rijkdom en macht. Uiteindelijk werden zijn macht en bezittingen hem door een ongeduldige koning afgenomen. Kardinaal Wolsey riep uit:

*Had ik mijn God maar half zo ijverig gediend als mijn koning, dan had Hij mij nu niet berooid achtergelaten in de handen van mijn vijanden.*³

Thomas Fuller, een Engelse geestelijke en historicus uit de zeventiende eeuw, heeft de volgende waarheid opgeschreven: 'Wie niet volgens zijn geloof leeft, gelooft niet echt.'⁴

Beperk uzelf niet en laat anderen u niet wijsmaken dat u beperkt bent in wat u kunt bereiken. Geloof in uzelf en leef zo dat u uw potentieel kunt verwezenlijken.

U kunt datgene bereiken waarin u gelooft. Heb geloof en vertrouwen.

Moeilijkheden moedig onder ogen zien

De derde basisregel is moed. Moed wordt een waardevolle en

nuttige deugd als we die niet zozeer zien als de bereidheid om dapper te sterven, maar als het voornemen om eerzaam te leven.

De Amerikaanse schrijver en dichter Ralph Waldo Emerson heeft gezegd: 'Wat u ook doet, u hebt moed nodig. Welk pad u ook kiest, er is altijd iemand die u zal vertellen dat u verkeerd bezig bent. Er zijn altijd moeilijkheden die ons laten geloven dat onze critici gelijk hebben. Een koers uitstippelen en daaraan vasthouden vergen in zekere zin ware heldenmoed. Er zijn moedige mannen en vrouwen voor nodig om de vredesoverwinning te behalen.'⁵

Er zullen momenten zijn dat we bang en ontmoedigd zijn. Dan voelen we ons wellicht verslagen. Dan lijken de kansen op een overwinning verkeken. Soms lijkt het of we net als David tegen Goliath moeten vechten. Maar vergeet niet dat David die strijd *won*!

Er is moed voor nodig om die eerste stap richting ons begeerde doel te zetten, maar er is nog meer moed nodig als we struikelen en een tweede poging moeten wagen.

Blijf vastberaden naar een eerbaar doel toewerken. Heb de moed om niet alleen de onvermijdelijke moeilijkheden op uw pad het hoofd te bieden, maar ook om zo nodig een tweede poging te wagen. 'Soms is

moed dat zachte stemmetje aan het eind van de dag dat zegt: "Ik probeer het morgen opnieuw."⁶

Aan het begin van dit nieuwe jaar hoop en bid ik dat we die drie basisregels in gedachten zullen houden: dat we een positieve instelling hebben, dat we geloven dat we onze doelen en voornemens kunnen verwezenlijken, en dat we de moed zullen hebben om alle moeilijkheden op ons pad het hoofd te bieden. Dan zullen we een overvloedig leven leiden. ■

NOTEN

1. William James, in: Lloyd Albert Johnson, *A Toolbox for Humanity: More Than 9000 Years of Thought* (2003), p. 127.
2. Charles Swindoll, in: Daniel H. Johnston, *Lessons for Living* (2001), p. 29.
3. William Shakespeare, *King Henry the Eighth*, derde bedrijf, tweede toneel, regels 456–458.
4. Thomas Fuller, in: H. L. Mencken, *A New Dictionary of Quotations* (1942), p. 96.
5. Ralph Waldo Emerson, in: Roy B. Zuck, *The Speaker's Quote Book* (2009), p. 113.
6. Mary Anne Radmacher, *Courage Doesn't Always Roar* (2009).

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

Ukunt gezinsleden vragen hoe een positieve instelling, zelfvertrouwen of moed hun geholpen heeft. Of ze kunnen voorbeelden van deze drie beginselen in de Schriften opzoeken. U kunt tijdens de voorbereiding van de les met een gebed in uw hart over teksten of persoonlijke ervaringen nadenken.

Moed om de storm te doorstaan

Maddison Morley

Op de tweede avond van het jongevrouwenkamp van onze ring werden we getroffen door een regenstorm en een tornado. Er waren 24 jongevrouwen en 2 leidsters uit onze wijk aanwezig, en we moesten allemaal in een kleine blokhut schuilen. De regen kwam met bakken naar beneden en het ging steeds harder waaien. Ik moest mezelf steeds herinneren aan het gebed voor onze veiligheid dat de ringpresident eerder had uitgesproken. Als wijk hadden we in onze blokhut een groepsgebed uitgesproken en ik had persoonlijk gebeden.

Veel meisjes waren bang, en het was duidelijk waarom. Onze hut was niet zo stevig en stond dicht bij de rivier. Na twintig minuten werd het zo erg dat de hele ring moest vluchten van de wijkhutten naar de hoger gelegen hutten van de leidsters. De ringpresident sprak nog een gebed uit, en om onszelf op te beuren zongen we lofzangen, jeugdwerkliedjes en kampliedjes. Ja, we waren bang, maar we hadden het gevoel dat alles goed zou komen. Een half uur later konden we naar onze eigen hut terugkeren.

Later kwamen we erachter wat er die avond met de tornado was gebeurd. Hij had zich in twee stormen verdeeld. De ene was ons aan de rechterkant gepasseerd en de andere aan de linkerkant. Het ergste was aan ons voorbijgegaan!

Ik weet dat God die avond onze gebeden heeft verhoord en dat Hij ons tegen het ergste van de storm heeft beschermd. Waarom zou een tornado zich splitsen, tenzij God dat wilde? Ik weet dat we in de stormen van het dagelijks leven altijd tot onze hemelse Vader kunnen bidden. Hij zal ons horen en verhoren, en ons de moed en bescherming geven die we nodig hebben om de storm te doorstaan.

Opperbevelhebber Moroni

Opperbevelhebber Moroni trad moeilijkheden moedig tegemoet. Hij hing waarheid, vrijheid en geloof aan. Hij was altijd bezig om de Nephieten te helpen, zodat ze hun vrijheid konden behouden. Jullie kunnen net als Moroni moedig zijn als je problemen hebt. Jullie kunnen je eigen vaandel der vrijheid maken door op de vlag hieronder of op een vel papier op te schrijven wat voor jou en je ouderlijk gezin belangrijk is.

Waar je meer informatie kunt vinden

Alma 46:11–27: Het vaandel der vrijheid

Alma 48:11–13, 16–17: De eigenschappen van Moroni

FOTO © CORBIS

Bestudeer dit materiaal en, als u dat gepast vindt, bespreek het met de zusters die u bezoekt. Gebruik de vragen om de zusters te sterken en de ZHV actief deel uit te laten maken van uw eigen leven.

geloof, gezin, hulp

De wakende zorg van huisbezoeksters

'Naastentiefde [betekent] veel meer dan een gevoel van liefdadigheid', zei president Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium. Naastentiefde komt voort uit geloof in de Heer Jezus Christus en is een gevolg van (...) zijn verzoening (...).¹ Voor ZHV-zusters kan huisbezoek naastentiefde in actie zijn, een belangrijke manier om ons geloof in de Heiland te oefenen.

Door middel van het huisbezoek waken we over iedere zuster door met haar in contact te blijven, een evangelieboodschap met haar te bespreken en de behoeften van haar en haar gezin te peilen. 'Het huisbezoek wordt het werk van de Heer als wij op mensen in plaats van cijfers zijn gericht', legt Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente, uit. 'In werkelijkheid is ons huisbezoek nooit klaar. Het is meer een levenswijze dan een taak. Als trouwe huisbezoeksters geven wij blijk van ons discipelschap.'²

Als we voortdurend en gebedsvol over elkaar waken, weten we welke hulp en zorg iedere zuster en haar gezin nodig heeft. Die hulp en zorg kunnen vele vormen aannemen — zowel groot als klein. 'Vaak zijn er niet meer dan kleine goede daden nodig om iemand anders op te beuren en tot zegen te zijn: vragen naar iemands familie; een bemoedigend woord; een oprecht compliment; een

kort bedankbriefje; een kort telefoontje', zei president Thomas S. Monson. 'Als we opmerkzaam zijn en ingaan op de ingevingen die we krijgen, kunnen we veel goeddoen. (...) Het grote leger ZHV-huisbezoeksters doet talloze goede daden.'³

Uit de Schriften

Johannes 13:15, 34–35; 21:15; Mosiah 2:17; Leer en Verbonden 81:5; Mozes 1:39

Wat kan ik doen?

1. Wat doe ik om mijn zusters te laten voelen dat ik een vriendin ben die om hen geeft?
2. Hoe kan ik beter over anderen waken en voor ze zorgen?

Uit onze geschiedenis

In 1843 werden de kerkleden in Nauvoo (Illinois) over vier wijken verdeeld. In juli van dat jaar wezen de ZHV-leidsters een huisbezoekcomité van vier zusters aan elke wijk toe. De huisbezoekcomités hadden onder meer tot taak de noden vast te stellen en bijdragen in te zamelen. De ZHV gebruikte deze bijdragen voor de behoeftigen.⁴

Hoewel de huisbezoeksters tegenwoordig geen geld meer inzamelen, peilen zij nog wel steeds de behoeften van de zusters — zowel geestelijke als stoffelijke — en voorzien zij mede in die behoeften. Eliza R. Snow, de tweede algemeen presidente van de zustershulpvereniging, verklaarde: 'Een [huisbezoekster] (...) dient zozeer de Geest Gods bij zich te hebben dat zij, wanneer zij bij iemand thuis komt, weet welke geest ze daar aantreft. (...) Pleit met God en de Heilige Geest om [de Geest] te krijgen, zodat u om kunt gaan met de geest die in dat huis heerst (...) en u ertoe wordt gebracht woorden van vrede en troost te spreken, en als u een zuster aantreft die koel is, sluit haar dan in uw hart, zoals u een kind tegen uw boezem zou houden, om [haar] te verwarmen.'⁵

NOTEN

1. Henry B. Eyring, 'Het blijvende erfgoed van de ZHV', *Liahona*, november 2009, p. 121.
2. Julie B. Beck, 'ZHV: een heilig werk', *Liahona*, november 2009, p. 114.
3. Thomas S. Monson, 'Drie doelen tot leidraad', *Liahona*, november 2007, pp. 120–121.
4. Zie *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* (2011), pp. 115–116.
5. Eliza R. Snow, in: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 118.

Notities oktoberconferentie

‘Wat Ik, de Heer, heb gesproken, heb Ik gesproken, (...) hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde’ (LV 1:38).

Deze pagina's — en de conferentienotities in volgende uitgaven — kunnen u helpen om de recente leringen van de hedendaagse profeten en apostelen in de algemene oktoberconferentie van 2011 nader te bestuderen en toe te passen.

VERHALEN UIT DE CONFERENTIE

Durf alleen te staan

Mijn eerste ervaring met de moed om op te komen voor mijn overtuiging vond volgens mij plaats toen ik tegen het eind van de Tweede Wereldoorlog bij de Amerikaanse marine zat. (...)

Ik zal me altijd de zondag aan het eind van de eerste week [van het opleidingskamp] herinneren. We kregen een bericht van de bevelvoerende onderofficier dat zeer welkom was. We stonden in de houding op het exercitieterrein in een stevige Californische wind, toen we dit bevel hoorden: “Vandaag gaat iedereen naar de kerk — iedereen, behalve ik. Ik ga me ontspannen!” Toen schreeuwde hij: “Alle katholieken komen bijeen in Camp Decatur. En je komt pas terug na drie uur vanmiddag. Voorwaarts, mars!” Een aanzienlijk aantal marcheerde af. Toen schreeuwde hij zijn volgende bevel: “Alle joden komen bijeen in Camp Henry. En je komt pas terug na drie uur vanmiddag. Voorwaarts, mars!” Een enigszins kleiner aantal marcheerde af. Toen zei hij: “Alle protestanten vergaderen in de theaters van Camp Farragut. En je komt pas terug na drie uur vanmiddag. Voorwaarts, mars!”

Ineens schoot de gedachte door me heen:

“Monson, je bent niet katholiek. Je bent niet joods.

Tot op dat moment had ik niet beseft dat er nog mensen naast of achter me stonden op het exercitieterrein.

Je bent niet protestant. Je bent mormoon, dus je blijft gewoon staan!” Ik kan u verzekeren dat ik me erg eenzaam voelde. Moedig en vastbesloten, ja — maar alleen.

En toen hoorde ik de fijnste woorden die ik ooit uit de mond van die onderofficier heb gehoord. Hij keek in mijn richting en vroeg: “En hoe noemen jullie jezelf?” Tot op dat moment had ik niet beseft dat er nog mensen naast of achter me stonden op het exercitieterrein. Vrijwel als één man antwoordden we: “Mormonen!” Het is moeilijk te beschrijven met welke vreugde mijn hart zich vulde toen ik me omkeerde en een handvol andere mariniers zag.

De onderofficier krabde zich op zijn hoofd, keek alsof hij perplex stond, en zei uiteindelijk: “Nou, zoek maar een plek om te vergaderen. En kom niet terug vóór drie uur! Voorwaarts, mars!” (...)

Hoewel de ervaring een beetje anders verliep dan ik had verwacht, was ik bereid om alleen te staan wanneer dat nodig was.

Sinds die dag zijn er momenten geweest waarop er niemand achter me stond en ik dus *echt* alleen stond. Ik ben zo dankbaar dat ik lang geleden de beslissing heb genomen om sterk en trouw te blijven, altijd bereid om mijn godsdienst te verdedigen.’

President Thomas S. Monson, ‘Durf alleen te staan’, *Liahona*, november 2011, pp. 61–62.

Vragen om over na te denken:

- Welke invloed heeft het op andere mensen wanneer we pal blijven staan?
- Kunt u zich een keer herinneren dat uw moed en overtuigingen op de proef werden gesteld? Hoe reageerde u toen?
- Hoe kunnen we ons voorbereiden om pal te staan?

Schrijf uw gedachten eventueel op in uw dagboek of bespreek die met anderen.

Andere hulpbronnen over dit onderwerp: Gids bij de Schriften, ‘Moed, Moedig’; Thomas S. Monson, ‘Moed gevraagd’, *Liahona*, mei 2004, pp. 54–57; Study by Topic (Studeren op onderwerp) op LDS.org, ‘Peer Pressure’; *Voor de kracht van de jeugd*, ‘In geloof voorwaarts gaan’.

U kunt de conferentietoespraken lezen, bekijken of beluisteren via conference.lds.org.

Heengaan en doen

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd dat we de kerk als volgt meer bekendheid kunnen geven:

Uit: 'De volmaakte liefde drijft de vrees uit', *Liahona*, november 2011, pp. 42–43.

1. 'We moeten onbevreesd over Jezus Christus spreken. We willen anderen laten weten dat we geloven dat Hij de spil van de menselijke geschiedenis is.'

2. 'We moeten een recht-schapen voorbeeld zijn. (...) Ons leven moet een voorbeeld van goedheid en deugdzaamheid zijn in navolging van zijn voorbeeld.'

3. 'Praat (...) over de kerk. In het dagelijks leven worden we gezegend met veel mogelijkheden om anderen over ons geloof te vertellen.'

Een profetische belofte

'Er is geen dag voorbijgegaan of ik heb door middel van gebed met mijn Vader in de hemel gecommuniceerd. Het is een relatie die ik koester — ik zou echt verloren zijn als ik die niet had. Als u nu niet zo'n relatie hebt met uw Vader in de hemel, dan dring ik erop aan dat u daaraan gaat werken. Als u dat doet, hebt u recht op zijn inspiratie en leiding — en die hebben we allemaal nodig willen we geestelijk overleven tijdens ons verblijf hier op aarde. Zulke inspiratie en leiding geeft Hij vrijelijk als wij er maar om vragen.'

President Thomas S. Monson, 'Op heilige plaatsen staan', *Liahona*, november 2011, p. 84.

VUL DE ONTBREKENDE WOORDEN IN

1. 'Een gebedsvolle studie van _____ leidt tot geloof in God de Vader, in zijn geliefde Zoon, en in zijn evangelie. Het zal uw geloof in Gods profeten, vanouds en hedendaags, versterken. Het zal u dichter bij God brengen dan enig ander boek. Het zal uw leven ten goede veranderen.' (Henry B. Eyring, 'Een getuige', *Liahona*, november 2011, pp. 70–71.)
2. 'Een _____ wordt een blijvende vriend die niet verflauwt naarmate de tijd verstrijkt.' (Richard G. Scott, 'De kracht van de Schriften', *Liahona*, november 2011, p. 6.)
3. 'Tot wie vinden dat hun leven niet eerlijk verloopt, zeg ik dat de _____ alle oneerlijkheid van het leven dekt.' (Quentin L. Cook, 'De gezangen die ze niet konden zingen', *Liahona*, november 2011, p. 106.)
4. 'Als we _____ hebben, zijn we bereid om anderen te dienen en te helpen, ook als het ons niet goed uitkomt, en zonder verwachting van erkenning of beloning.' (Silvia H. Allred, 'De liefde vergaat nimmermeer', *Liahona*, november 2011, p. 115.)

Antwoorden: 1. het Boek van Mormon; 2. uit het hoofd geleerde tekst; 3. verzoening; 4. naastenliefde.

LEIDINGGEVEN OP DE WIJZE VAN DE HEER

Craig Merrill Directeur Master of Business
Administration-programma aan BYU

*Als we, ongeacht onze roeping,
anderen dienen en leiden op de
wijze die de Heer aangeeft, zijn
daar zegeningen voor anderen
en onszelf aan verbonden.*

Toen broeder Jones en zijn zoon de familie Williams als huisonderwijsgezin kregen toegewezen, gingen ze er maandelijks heen. Door die bezoeken merkte Kim, een dochter in het gezin, dat ze om haar gaven. Ze had veel vragen over het evangelie en sprak er graag over met hen.

Toen Kim zich een bepaalde zomer afvroeg of ze wel een getuigenis had, werd broeder Jones met nog een ouderling gevraagd om bij het jongevrouwenkanp aanwezig te zijn. Kim vertelde later hoeveel het voor haar had betekend dat haar huisonderwijzer er was. Ze vertelde haar familie dat ze een getuigenis van de liefde van de Heiland voor haar had ontvangen toen broeder Jones en nog een priesterschapsdrager haar op haar verzoek op het kamp een priesterschapszegen gaven.

Haar huisonderwijzers waren echte vrienden voor de familie Williams. Zij betekenden echt iets voor Kim en haar ouders — en voor de Heer.

Leiderschap en roepingen

In de wereld van tegenwoordig wordt iemands persoonlijke groei vaak afgemeten aan een baan met groeiende verantwoordelijkheden of salarisverhogingen als blijk van

iemands prestaties. We kijken vaak naar de zichtbare verantwoordelijkheden in iemands functie als graadmeter van de bijdrage die hij of zij levert. Het is dan ook geen wonder dat veel mensen zich afvragen hoe ze hun groei in geestelijk opzicht het beste kunnen meten.

Ik heb veel heiligen der laatste dagen hun eigen vooruitgang in twijfel horen trekken omdat ze niet tot leidinggevend functies in de kerk zijn geroepen. Maar is onze vooruitgang wel goed af te meten aan leiderschapsposities?

Leiderschap is ook zonder roeping mogelijk. Sommigen geven door hun opbouwende en bemoedigende invloed blijk van waar leiderschap zonder daartoe een roeping of functie te bekleden. Leer en Verbonden 121 bevat belangrijke lessen over leiderschap:

‘Wij hebben door droeve ervaring geleerd dat het de aard en neiging is van bijna alle mensen dat zij, zodra zij een weinig gezag krijgen, zoals zij veronderstellen, onmiddellijk onrechtvaardige heerschappij beginnen uit te oefenen.

‘Daarom worden velen geroepen, maar weinigen gekozen.

‘Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te

worden gehandhaafd dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, door mildheid en zachtmoedigheid, en door ongeveinsde liefde;

‘door vriendelijkheid en zuivere kennis, hetgeen de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog in grote mate zal verruimen’ (vss. 39–42).

Leidinggeven wordt vaak verward met mensen vertellen wat ze moeten doen. Dat kan leiden tot onrechtvaardige heerschappij. Zeg niet: ‘Luister naar me omdat ik (die het priesterschap draag of door de priesterschap geroepen ben) het zeg.’ Dat zou ongepast zijn. Een belangrijke les uit afdeling 121 is dat een echte leider geen instructies geeft en verwacht dat die worden opgevolgd alleen maar omwille van de leiderschapspositie. Nee, priesterschapsleiders nodigen anderen uit. Een vriendelijke uitnodiging, gestoeld op zuivere kennis en ongeveinsde liefde, spoort mensen altijd meer aan dan ‘omdat ik het zeg’.

Het is waar dat leidinggevend die geneigd zijn bevelen uit te delen veel gedaan kunnen krijgen. Maar zij geven geen leiding op de wijze die de Heer heeft geopenbaard. En zij bevorderen niet het onafhankelijke vermogen en vertrouwen die zouden moeten bestaan onder degenen die zij leiden.

EEN TROUWE DISCIPEL ZIJN

‘Alle leidinggevend en in de kerk zijn geroepen om anderen te helpen “ware volgelingen (...) van (...) Jezus Christus” te worden (Moroni 7:48). (...)’

‘De beste manier waarop leidinggevend en anderen leren “ware volgelingen” te zijn, is daarin het goede voorbeeld te geven. Dit patroon — zelf een getrouwe volgeling zijn om anderen ertoe te brengen er een te worden — is het doel achter elke roeping in de kerk.’

Handboek 2: de kerk besturen (2010), 3.1.

Waar leiderschap

U ziet dat een roeping of gezagspositie niet in de verzen 41 en 42 staat vermeld als een van de gepaste manieren om macht of invloed uit te oefenen. De macht en invloed van een waar leider zijn veeleer gebaseerd op overreding, lankmoedigheid, mildheid, zachtmoedigheid, ongeveinsde liefde, vriendelijkheid en zuivere kennis. Die eigenschappen van waar leiderschap kan iedereen aan de dag leggen, ongeacht functie of positie.

Leidinggevende functies hebben veel weg van zijwieltjes aan een fiets. Door de zijwieltjes leert een kind balans te houden en vol vertrouwen te fietsen. Een leidinggevende positie stelt iemand in staat om anderen lief te hebben, met geduld te bejegenen en door zuivere kennis en vriendelijkheid te overreden. Ook leert men dat elke vorm van dwang de Geest verdrijft en iemand minder effectief maakt.

Na onze ontheffing blijkt of we

voortgang hebben geboekt en iets door onze roeping hebben geleerd. Hebben we geleerd om anderen lief te hebben en te dienen los van onze roeping? Hebben we geleerd om eenvoudigweg door wie we zijn geworden een krachtige invloed ten goede op anderen uit te oefenen?

De Heer zal herhaaldelijk een beroep op ons doen. Hij kent ons hart. Hij doet een beroep op ons wanneer Hij onze specifieke vaardigheden, kennis of ontvankelijkheid voor de Geest nodig heeft. Hij doet een beroep op ons volgens onze bereidheid om naar zijn stem te luisteren en anderen lief te hebben zoals Hij ze liefheeft.

Als we leren hoe we anderen ten goede kunnen beïnvloeden op de wijze van de Heer, worden we iemand die anderen opbeurt omdat we gewoonweg zo zijn. Roepingen zijn dan niet de voornaamste reden voor de goede invloed die we uitoeven. Toch dienen we desgevraagd volgens ons beste kunnen in de ons

toegewezen kerktaken.

Of we nu in de zondagsschool of met de jeugd bezig zijn, als huisonderwijzer of huisbezoekster, of zelfs als bisschop of ZHV-presidente, onze inzet voor onze naasten is een uiting van onze liefde voor de Heiland. Als we, ongeacht onze roeping, anderen dienen en leiden op de wijze die Hij aangeeft, zijn daar zegeningen voor anderen en onszelf aan verbonden. ■

Huisbezoeksters

HEBBEN MIJ TOT JEZUS CHRISTUS GEBRACHT

Jayne P. Bowers

'[De Heer] zeide ten derde male tot [Petrus]: Hebt gij Mij lief? En [Petrus] zeide tot Hem: Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zeide tot hem: Weid mijn schapen' (Johannes 21:17).

DE ZEGENINGEN VAN HUISBEZOEK

'We hebben van veel vrouwen gehoord dat zij weer actief in de kerk zijn geworden omdat een getrouwe huisbezoekster maand na maand dienstbaar bij hen kwam om hen te redden, lief te hebben, tot zegen te zijn. (...)

'Soms is de grootste zegen van je bezoek dat je slechts luistert. Luisteren brengt troost, begrip en genezing. En bij andere bezoeken moet je misschien je mouwen oprollen en in het huis aan de slag gaan of een huilend kind kalmeren.'

Barbara Thompson, tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium, 'En weest ook barmhartig jegens sommigen, die twijfelen', Liahona, november 2010, p. 120.

Aan het eind van de jaren zeventig vroeg een vriendin of ik met haar mee wilde gaan naar de ZHV. 'Wat is dat dan?' vroeg ik. Mijn vriendin zei gewoon: 'Kom zelf maar kijken.' Tjonge! Ik was vanaf het eerste moment verkocht.

Later die zomer zocht Leann mij thuis op met de mededeling dat ze mijn huisbezoekster was. Ik vond het raar en prachtig tegelijk, temeer omdat ik geen lid van de kerk was. Ze maakte in haar drukke schema tijd vrij om een geestelijke gedachte met me te bespreken en te peilen of ze me ergens mee kon helpen. Ik wist dat ze oprecht van geest was. Ik ben Leann en de boodschappen die ze met me besprak nooit vergeten.

Enkele jaren later kwam Frances in onze wijk wonen. Eigenlijk was het niet 'onze' wijk omdat ik nog geen lid was, maar zo beleefde ik het wel. Tegen die tijd had ik twee dochtertjes en merkte ik hoe de hulporganisaties van de kerk hun tot zegen waren. Of het nu mooi of slecht weer was, Frances, mijn nieuwe huisbezoekster, kwam stevast bij me

langs met een les, een lach, een verhaal of een helpende hand. Ik weet nog dat Frances eens op een hectische middag kwam. Ze zag dat ik niet kon zitten om te praten, dus roerde ze in de pannetjes op het vuur terwijl ik met mijn dochtertjes bezig was.

Er gingen jaren voorbij en ik verhuisde. Ik vond het niet leuk om mijn kerkvriendinnen achter te laten, maar trof al snel een andere groep zusters aan met een sterk getuigenis en een groot hart in de ZHV van 'mijn' nieuwe wijk. We kregen eens versierde doe-lijstjes van een ZHV-leerkracht met de aanmoediging om elke dag bovenaan ons lijstje 'Wees vriendelijk' te zetten. De zusters die naast me zaten vonden het net als ik een geweldig idee, vooral omdat het zo mooi aansloot op het ZHV-motto 'De liefde vergaat nimmermeer' (zie Moroni 7:46).

Toen las ik een verhaal over een pioniersvrouw. Toen die vrouw nog een kind was, vroeg de profeet haar familie om een gemeenschap van heiligen der laatste dagen te vestigen in een afgelegen gebied. Het noodlot sloeg toe toen een

HOE WORDEN HUISBEZOEKSTERS GEZEGEND DOOR ANDEREN TE DIENEN?

Barbara Thompson beantwoordt deze vraag onder meer in haar toespraak op de algemene ZHV-bijeenkomst 'En weest ook barmhartig jegens sommigen, die twijfelen', (*Liahona*, november 2010, p. 120):

'Ik [voelde] me altijd fijner (...) als ik op huisbezoek ging. Ik werd meestal meer opgebouwd, geliefd en gezegend dan zij die ik bezocht. Mijn liefde nam toe. Mijn verlangen om te dienen nam toe. En ik kon zien hoe mooi het plan van onze hemelse Vader is dat wij over elkaar waken en voor elkaar zorgen.'

Suggestie: schrijf uw getuigenis van huisbezoek of huisonderwijs in uw dagboek op.

van de andere kinderen stierf. Haar moeder was radeloos en het gezin werd door groot verdriet overmand.

Op een dag keek het meisje uit het raam. Zo ver ze kon kijken, was het bescheiden onderkomen van het gezin omringd door een laag sneeuw. Toen het meisje naar de horizon tuurde, zag ze twee mensen de kant van hun huis op ploeteren. Ze baanden zich langzaam een weg, en het kind besepte opeens wie ze waren — ze waren haar moeders huisbezoeksters.

Dat verhaal raakte me. Ik liet me in mei 1983 dopen. Ik vind het een eer om nu zelf huisbezoekster te zijn. Ik geniet van de omgang met de vele deugdzaam vrouwen wier waarde 'koralen ver te boven' gaan (Spreuken 31:10). Ik vind het heerlijk om met vrouwen om te gaan die ook proberen vriendelijk te zijn, elkaar lief te hebben en anderen tot Christus te brengen. ■

Huisbezoeksters bespreken een evangelieboodschap en bieden soms een helpende hand. De zusters die ze bezoeken worden gesterkt door de omgang met vrouwen die proberen vriendelijk te zijn, elkaar lief te hebben en anderen tot Christus te brengen.

Zie voor aanvullende informatie Julie B. Beck, "'Dochters in mijn koninkrijk': de geschiedenis van de ZHV", *Liahona*, november 2010, p. 112; en Henry B. Eyring, 'Het blijvende erfgoed van de ZHV', *Liahona*, november 2009, p. 121.

KINDEREN LIEFDE BIJBRENGEN VOOR HET BOEK VAN MORMON

*De volgende dingen hebben ons
geholpen om onze kinderen uit het
Boek van Mormon te onderwijzen.*

Clyde J. Williams

Afdeling coördinatie

Bij het grootbrengen van onze vijf kinderen wilden mijn vrouw en ik ze ook graag liefde voor het Boek van Mormon bijbrengen. Net als een timmerman zagen we in dat verschillende soorten gereedschap niet alleen handig maar onontbeerlijk zijn om bij onze kinderen liefde voor de Schriften aan te kweken. We beseften eveneens dat we het gereedschap of de technieken om onze kinderen te onderwijzen moesten leren gebruiken.

Daarnaast moesten we onze kinderen zien te leren hoe ze het Boek van Mormon in hun leven en de wereld om hen heen konden toepassen. Ons eigen begrip en getuigenis van en enthousiasme voor de Schriften speelden bij dat alles een cruciale rol.

Jonge kinderen onderwijzen

De taal van de Schriften is niet alledaags en de woordenschat van een kind is beperkt, zodat je kinderen niet zomaar liefde voor het Boek van Mormon kunt bijbrengen. Toen onze kinderen

jong waren, konden ze hun aandacht niet lang ergens bijhouden en hielden we de Schriftstudie dan ook kort. We gebruikten toen vaak de stripboeken over de Schriften.

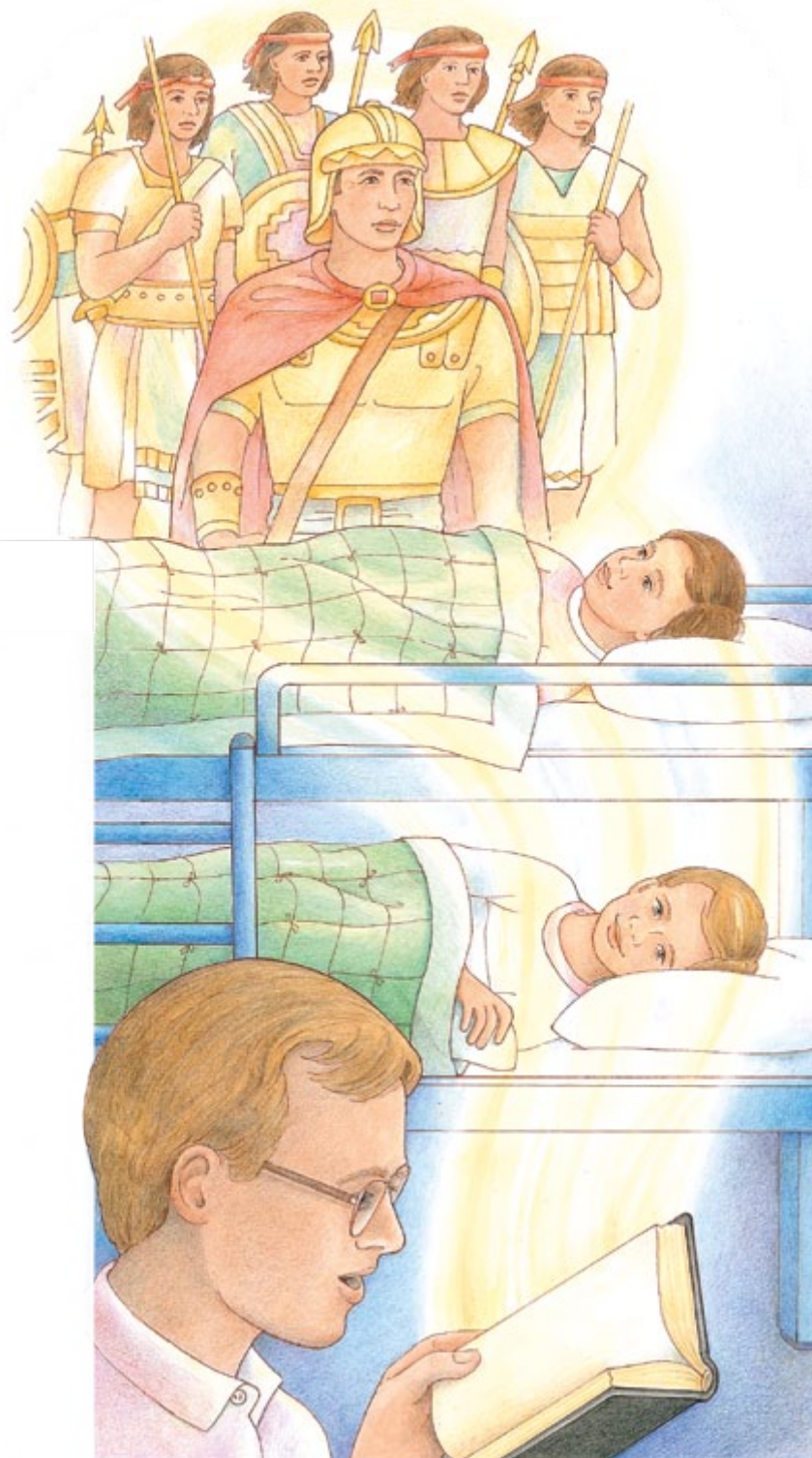
Ook vertelde ik vaak verhalen uit de Schriften als ik de kinderen naar bed bracht om de beginselen die ze lazen en leerden kracht bij te zetten. Mijn dochter vertelde later welke invloed dat heeft gehad. Ze zei: ‘We waren dol op de verhalen die we steeds weer hoorden. Je zat naast ons bed en vertelde over de verhalen uit de Schriften. We wilden ze steeds weer horen omdat we zelfs op die jonge leeftijd al de geest van de boodschap konden voelen en wisten dat de mensen over wie je ons vertelde moedig en trouw waren. We wilden net zo worden.’

Lessen afstemmen op de behoeften van ons gezin

Uiteraard lazen we in het Boek van Mormon en de andere Schriften zelf naarmate de kinderen ouder werden. We probeerden elke ochtend trouw in de Schriften te lezen, zelfs met sommige kinderen met halfdichte ogen in een deken gewikkeld erbij. Ze vertellen nu dat ze toch luisterden, er wat van opstaken en zaadjes voor de toekomst zaaiden.

We stelden de Schriften ook centraal tijdens de gezinsavond. We deden bijvoorbeeld vaak raadspelletjes: iemand beeldde een verhaal in de Schriften uit en de anderen moesten raden om welk verhaal het ging. Onze kinderen speelden ook graag ‘Wie ben ik?’ — waarbij ze steeds een hint kregen tot ze de betreffende persoon uit het Boek van Mormon konden raden. In de loop der tijd kregen onze kinderen ook een aandeel in de voorbereiding en presentatie van de lessen.

Bij de gezinsavonden waarop de actuele noden van ons gezin centraal stonden, bespraken we bepaalde beginselen aan de hand van verhalen

en inzichten uit het Boek van Mormon. We leerden bijvoorbeeld over zedelijke normen en het vermijden van pornografie op basis van Alma's raadgevingen aan zijn zoon Corianton in Alma 39. Een goede les over tatoeages kwam voort uit het verhaal van de Amlicieten in Alma 3.

Ik heb lessen voorbereid over de rivaliteit tussen broers en zussen aan de hand van het leven van Nephi (zie 1 Nephi 7:20–21; 16:4–5), Jakob

We vertelden vaak verhalen uit het Boek van Mormon voordat de kinderen gingen slapen.

(zie 2 Nephi 2:1–3) en Corianton (zie Alma 39:1, 10). Het tot nadenken stemmende verhaal van Alma en Amulek in Alma 14:12–28 gaat over geduld in moeilijke omstandigheden. Een belangrijk beginsel dat we bij al die kwesties in de gaten hielden, was er met onze kinderen over te spreken voordat ze er echt mee worstelden in hun leven.

Vragen stellen

We lazen niet alleen samen met onze kinderen in de Schriften, maar stelden ze ook vragen zodat ze het belang van wat ze lazen leerden inzien. Bij die vragen hielden we rekening met hun leeftijd. Het ging ons erom dat ze inzichten opdeden en toepassingen zagen, en beseften dat er zoveel in het Boek van Mormon valt te ontdekken.

Ik vroeg bijvoorbeeld waarom Nephi volgens hen zei dat hij 'in de loop van [zijn] dagen veel ellende [had] ondervonden' en direct daarna iets totaal anders lijkt te zeggen: namelijk dat hij 'ten eerste door de Heer [was] begunstigd' (1 Nephi 1:1). Onze kinderen kwamen er al pratende achter dat de Heer Nephi steeds uit zijn ellende verlost en hem daarbij meer begrip gaf van zijn verborgenheden (zie 1 Nephi 1:1, 20).

Kinderen en jongeren leren het beste als we ze helpen waarheden zelf te ontdekken. Dan zullen ze het Boek van Mormon eerder hun leven lang waarderen en gebruiken en anderen beter kunnen helpen dat ook te doen.

Onze kinderen kwamen tot het besef dat wij wisten dat het Boek van Mormon echte verhalen over echte mensen bevat. Zij leerden te zien wat wij zagen, te weten wat wij wisten, en te voelen hoe wij ons voelden over het Boek van Mormon. Dat heeft hun getuigenis gesterkt, hun liefde voor het Boek van Mormon bijgebracht en aangespoord om hetzelfde bij hun kinderen te doen. ■

Antwoorden vinden

IN HET BOEK VAN MORMON

Sara D. Smith

Onze aardse levensreis kan wel eens moeilijk zijn, maar onze liefdevolle hemelse Vader laat ons de stormen van het leven niet alleen trotseren. Een van de grootste hulpbronnen die Hij ons heeft gegeven, is het Boek van Mormon. Het leert ons niet alleen de volheid van het evangelie, maar loodst ons ook door de problemen waarmee we te maken krijgen. Als we het Boek van Mormon onderzoeken, zal de Geest ons helpen antwoorden op onze vragen en problemen te vinden.

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen getuigde:

‘Het Boek van Mormon vormt meer dan alle andere boeken die ik ken de grootste bron met antwoorden op werkelijke problemen. (...)’

‘Hoe vaak hebben zij die met echte problemen worstelen niet gemoedrust ervaren toen zij in het Boek van Mormon lazen! De voorbeelden van geestelijke leiding die van het boek uitgaat, zijn legio.’¹

In de volgende verhalen vertellen kerkleden hoe ze in het Boek van Mormon de antwoorden vonden die ze zochten.

Een verandering van hart ondervinden

Hoewel Greg Larsen (naam is gewijzigd) uit Californië (VS) het evangelie al op jonge leeftijd had geleerd, raakte hij op het verkeerde pad. Hij kwam in aanraking met drugs en criminaliteit en belandde al snel achter de tralies. Hij wilde zijn leven radicaal veranderen maar wist niet precies hoe.

‘Mannen uit de plaatselijke wijk gaven zondagsschoolles in de gevangenis’, schreef Greg. ‘Een van hen zei dat mijn leven ten goede zou veranderen als ik het Boek van Mormon ging lezen. En dat ben ik gaan doen.’

‘Nadat ik weer op vrije voeten was, keerde ik terug naar de kerk, maar mijn oude gewoonten trokken nog steeds aan mij. Ik bleef lezen in het Boek van Mormon en las over het volk van koning Lamoni in Alma 19:33, “dat hun hart was veranderd; dat zij geen verlangen meer hadden om kwaad te doen”. Ik begon om die verandering van hart te bidden.’

Greg vond het antwoord op zijn gebed in Helaman 15:7, waarin staat dat ‘geloof en (...) bekering (...) een verandering van hart brengt’.

‘Bij het lezen van die woorden stroomden de tranen over mijn gezicht. De Geest getuigde dat mijn hemelse Vader van me hield en mij zou helpen. Ik voelde dat ik er met voldoende geloof om met mijn bisschop te spreken wel zou komen. Toen ik mijn zonden aan de voeten van de Heiland legde, ondervond ik een ware verandering van hart.’

Haar levenspad vinden

Laura Swenson uit Idaho (VS) kwam op een dag gefrustreerd en in tranen thuis. Ze was niet getrouwd en haar plannen voor een HBO-opleiding en droombaan vielen in duigen. ‘Ik vroeg me af of ik nog wel een doel had in mijn leven’, schreef ze.

‘Ik kreeg de ingeving om het Boek van Mormon open te slaan. In de eerste vier

‘Ik las over het volk van koning Lamoni in Alma 19:33, “dat hun hart was veranderd; dat zij geen verlangen meer hadden om kwaad te doen”. Ik begon om die verandering van hart te bidden.’

HULP BIJ PERSOONLIJKE PROBLEMEN

‘[Het Boek van Mormon] kan ons helpen bij het oplossen van persoonlijke problemen. Wilt u van een slechte gewoonte afkomen? Wilt u de relaties thuis verbeteren? Wilt u uw geestelijk vermogen vergroten? Lees het Boek van Mormon!’

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Een getuigenis van het Boek van Mormon’, *Liahona*, januari 2000, p. 85.

verzen van 1 Nephi 18 vond ik een antwoord op mijn zorgen. Die verzen beschrijven het schip dat Nephi bouwde om zijn familie naar het beloofde land te brengen. Het was “van een vernuftige makelij” en niet gebouwd “op de wijze der mensen”, maar gebouwd “op de wijze die de Heer (...) had getoond” (vss. 1–2). Nephi raadpleegde de Heer vaak terwijl hij het schip bouwde. Toen het schip was afgebouwd, was te zien “dat het goed was, en dat de makelij ervan buitengewoon fraai was” (vers 4).

‘Ik besepte dat mijn eigen levensreis van “een vernuftige makelij” was. Die paste niet in het patroon van mensen, maar zou me daar brengen waar ik moest zijn als ik de leiding van de Heer zocht. Die verzen waren een baken van licht op een moment van duisternis. Mijn problemen waren niet in een dag voorbij, maar ik vond het perspectief dat ik nodig had. Ik heb nu een fijne baan die ik nooit had gepland.’

Nog een testament ontdekken

Als jongeman vroeg Adrián Paz Zambrano uit Honduras zich af waarom de Bijbel alleen het gebied rondom Jeruzalem noemt en of Jezus Christus ook andere landen had bezocht.

‘Jaren later kwamen er twee zendelingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bij ons aan huis’, schreef Adrián. ‘Ze lieten me het Boek van

Mormon zien en vroegen me te lezen in 3 Nephi, wat over het bezoek van Christus aan Amerika gaat.

‘Onder het lezen moest ik weer denken aan de vragen die ik vroeger had. Ik had de antwoorden gevonden. Door het Boek van Mormon kwam ik erachter dat Jezus Christus na zijn opstanding een bezoek aan Amerika had gebracht. Ik was vol vreugde omdat ik wist dat God al zijn kinderen liefhad, waar of hoe ze ook leefden.’

Adrián en zijn vrouw baden samen om te weten of de kerk waar was, en beiden ontvingen een getuigenis. Ze lieten zich dopen en bevestigen, en een jaar later werd hun gezin in de tempel aan elkaar verzegeld.

Zijn gezin onderhouden

Op dertigjarige leeftijd werd bij Eric James uit New Mexico (VS) een nierziekte vastgesteld. Als jonge vader was hij ten einde raad en vroeg hij zich af of hij zijn gezin nog wel kon onderhouden.

Hij las in het Boek van Mormon dat Nephi zich hetzelfde afvroeg toen zijn boog van zuiver staal was gebroken. Maar nadat hij een boog uit hout had vervaardigd, was Nephi weer in staat zijn familie te voeden. (Zie 1 Nephi 16:18–23, 30–32.)

‘Nephi’s verhaal vulde mijn ziel als een helder licht’, zei Eric. ‘Mijn gezondheid was tot op dat moment als Nephi’s boog van staal geweest. Door mijn ziekte was het alsof mijn boog was gebroken. Maar ik besepte dat de Heer me had gezegend met een boog van hout in de vorm van een niertransplantatie. De transplantatie zou me de kracht geven om voor mijn gezin te zorgen. Dat gaf me hoop. Nu, bijna tien jaar later, kan ik nog steeds in het onderhoud van mijn gezin voorzien en dien ik de Heer naar mijn beste kunnen.’

Kinderen gehoorzaamheid bijbrengen

Toen zijn kinderen jong waren, wendde Juan Jose Resanovich uit Argentinië zich tot

het Boek van Mormon als hij vragen had over het onderwijzen en opvoeden van zijn kinderen. 'Mijn vrouw en ik zochten in de tekst naar inspiratie voor onze kinderen, en we vonden altijd antwoorden', schreef hij.

Broeder en zuster Resanovich brachten hun kinderen gehoorzaamheid bij aan de hand van Nephi's voorbeeld in 1 Nephi 3:5–6:

'Uw broeders morren, zeggende dat het moeilijk is wat ik van hen heb geëist; maar zie, niet ik heb het van hen geëist, doch het is een gebod des Heren.

'Welnu, ga, mijn zoon, en gij zult door de Heer worden begunstigd omdat gij niet hebt gemord.'

'We leerden onze kinderen dat Nephi respect had voor zijn aardse ouders en de dingen van God', schreef Juan. 'We stelden ons als gezin ten doel om Nephi's houding van respect en gehoorzaamheid na te streven.

'Al onze kinderen hebben een zending vervuld. We hoefden ze niet te overreden om te gaan. Ze hebben hun best gedaan op school, en waren goede vrienden en goede kinderen. Ons gezin kan nog veel verbeteren, maar het Boek van Mormon is een geweldige hulp om onze doelen te bereiken.'

De banden van verslaving verbreken

Bij haar strijd tegen een eetverslaving bad Susan Lunt uit Utah (VS) om hulp. Ze pakte het Boek van Mormon en las dat Nephi uit de banden werd bevrijd die zijn broers om zijn handen en voeten hadden gebonden:

'O Heer, wil mij, naar mijn geloof in U, (...) bevrijden; ja, geef mij kracht dat ik deze banden waarmee ik ben gebonden, mag verbreken.

'En het geschiedde (...) dat de banden (...) werden losgemaakt' (1 Nephi 7:17–18).

'Deze tekst beschreef precies hoe ik me voelde — gebonden met de banden van verslaving', schreef Susan. 'Nephi's tastbare banden werden onmiddellijk losgemaakt toen hij om bevrijding vroeg. Mijn banden

waren ontastbaar en ik brak niet in één ogenblik met mijn verslaving, maar ik voelde bij het lezen van die woorden iets in mij veranderen. Ik voelde dat de banden om mijn hart, verstand en lichaam waren losgemaakt, en ik wist dat ik met mijn verslaving kon breken.'

Susan heeft veel vooruitgang geboekt, en is door de inspiratie die ze in het Boek van Mormon heeft gevonden in staat gebleken ook te breken met andere gewoonten die haar gebonden hielden, zoals boosheid, zelfzucht en hoogmoed. 'Ik weet dat het Boek van Mormon het woord van God is,' legde ze uit, 'en dat het antwoord op iedere levensvraag op de bladzijden van dat boek te vinden zijn.' ■

NOOT

1. M. Russell Ballard, in: 'We Add Our Witness', *Tambuli*, december 1989, p. 13.

ANTWOORDEN IN HET BOEK VAN MORMON

- Wat ga ik verder met mijn leven doen? (Zie 1 Nephi 4:6; Alma 37:36.)
- Hoe kan ik mijn huwelijk verbeteren? (Zie 1 Nephi 5:1–9.)
- Waarom moet ik een dagboek bijhouden? (Zie Jakob 1:2–4; Alma 37:2–4; Helaman 3:13–15.)
- Hoe kan ik een goede vriend of vriendin zijn? (Zie Alma 15:18.)
- Hoe kan ik mijn roeping vervullen? (Zie Alma 17:2–12.)
- Waar moet ik om bidden? (Zie Alma 34:17–27.)
- Hoe kan de verzoening me helpen me te bekeren en te veranderen? (Zie Alma 36.)
- Hoe moet ik reageren als iemand onvriendelijk is? (Zie Alma 60–62.)
- Hoe kan ik mijn gezin tegen het kwaad in de wereld beschermen? (Zie Helaman 5:12; Moroni 8:2–3.)
- Waarom moet ik naar de kerk gaan? (Zie Moroni 6:5–9.)

Studietip: stel een eigen lijstje met vragen op en zoek naar antwoorden als u gebedsvol de Schriften bestudeert.

*Wat ons vertrouwd voorkomt, kan
aanleiding zijn om ons 'steeds
minder te verbazen over een teken
of een wonder uit de hemel'.*

Adam C. Olson
Kerktijdschriften

EEN WERELDWONDER HERONTDEKKEN ... en de gevaren van geestelijke onverschilligheid vermijden

Ciro Villavicencio schat dat hij in zijn eerste drie jaar als gids in de regio Cusco van Peru een kleine vierhonderd rondleidingen in Machu Picchu, de beroemde ‘verloren stad’ van de Inca’s, heeft verzorgd. Toch heeft die plek — vermeld op diverse lijsten met wereldwonderen — na al die bezoeken voor hem nog niets van zijn wonderbare betovering verloren.

‘Er is altijd wel iets nieuws te ontdekken’, zegt hij. Ciro neemt vaak een paar uur de tijd om een gezelschap door Machu Picchu rond te leiden. Hij heeft echter ook gezien hoe gemakkelijk men de verwondering kwijtraakt. Sommige van zijn collega’s raffelen een hele rondleiding in drie kwartier af. ‘Zij hebben geen belangstelling meer’, zegt hij.

Ciro is lid van de wijk Chasqui en hogeraadslid in de ring Cusco-Inti Raymi (Peru). Hij gelooft dat inzicht

in de desinteresse van zijn collega’s kerkleden kan helpen hun interesse te vergroten voor een ander wereldwonder — het belangrijkste wonder, namelijk het ‘wonderbare werk en een wonder’ van het herstelde evangelie van Jezus Christus (zie 2 Nephi 25:17).

Het gevaar van verloren verwondering

Deze geïsoleerde stad hoog in het Andesgebergte van Peru werd eind 1500 door de Inca’s verlaten en bleef verborgen voor de conquistadores. Vrijwel niemand wist nog van het bestaan ervan af. Rond 1900 begon de ontdekking van de stad door de buitenwereld drommen onderzoekers en toeristen aan te trekken.

Na tientallen jaren van onderzoek ‘dachten sommige mensen dat ze alles hadden gevonden wat er in Machu Picchu te vinden was’, zegt

FOTO'S ADAM C. OLSON, BEHALVE WAAR ANDERS AANGEGEVEN

Onderzoekers van Machu Picchu zijn steeds weer beloond met nieuwe ontdekkingen en aanvullende kennis.

Ciro. 'En wanneer mensen denken dat alles is gevonden of alles is gedaan, geven ze er de brui aan, verliest het voorwerp in hun ogen aan waarde of zetten ze zich er niet meer voor in.'

Ciro maakt zich zorgen dat dezelfde zelfgenoegzaamheid in de kerk kan sluipen. Hij heeft gezien hoe sommige leden na verloop van tijd door het bekende om hen heen ertoe komen 'zich steeds minder te verbazen over een teken of een wonder uit de hemel, zodat zij verstokt van hart [beginnen] te worden en verblind van verstand, en steeds minder [gaan] geloven van alles wat zij [hebben] gehoord en gezien' (3 Nephi 2:1).

Die verloren verwondering kan leden ontvankelijk maken voor de leugens van Satan, zoals: Je hoeft niet naar die spreker te luisteren; je weet het allemaal toch al. Je hoeft de zondagsschool niet bij te wonen; die les heb je al eerder gehoord. Je hoeft de Schriften vandaag niet te bestuderen; er staat toch niets nieuws in.

'En aldus [krijgt] Satan het hart van het volk (...) in bezit' (3 Nephi 2:2).

Er zijn heus wel eens pieken en dalen in

ons enthousiasme voor evangeliestudie. Maar wie een dipje in geestelijke studie laat uitmonden in een levenswijze, lopen het gevaar dat zij 'zelfs wat zij hebben' aan geestelijke kennis kwijtraken (2 Nephi 28:30; zie ook Matteüs 25:14–30).

Hernieuwde verwondering

Ciro's begrip van drie waarheden heeft hem geholpen ontvankelijk te blijven ondanks de lokkende zelfgenoegzaamheid:

1. Er is nog iets wat ik moet weten.

In perioden van intensieve evangeliestudie op zijn zending en als instituutleerkracht heeft Ciro ontdekt dat er altijd iets valt te leren, of het nu een nieuw beginsel is of een nieuwe toepassing van een beginsel dat hij al kende. Belangrijker nog, die nieuwe geestelijke kennis is vaak iets wat hij nodig had om de moeilijkheden te doorstaan die op zijn pad kwamen — of spoedig zouden komen.

'Open blijven staan voor nieuwe inzichten komt deels door het besef dat er altijd iets is wat ik niet weet en wat ik waarschijnlijk wel moet weten', zegt hij.

2. Ik heb de hulp van de Heilige Geest nodig om te leren wat ik moet weten.

Wanneer je niet weet wat je moet weten, heb je iemand met de nodige kennis nodig (zie Johannes 14:26). Als Ciro de Schriften alleen of samen met zijn vrouw bestudeert, of als hij een les of bijeenkomst bijwoont, is hij er voortdurend op bedacht dat het niet uitmaakt hoe vaak hij een bepaald vers al heeft gelezen of een bepaald denkbeeld heeft gehoord.

'De Geest kan me dingen leren waar ik nooit bij stilgestaan heb', zegt hij. 'De Heilige Geest is de leraar.'

3. Leren vergt inspanning van mijn kant.

Leren is een actieve en geen passieve bezigheid.¹ Daarvoor zijn verlangen, aandacht, betrokkenheid en toepassing van de geleerde beginselen vereist (zie Alma 32:27).

'Ik ben verantwoordelijk voor mijn eigen leerproces', zegt Ciro. 'Onze hemelse Vader dwingt me niet om iets te leren.'

Beloonde verwondering

Voor Ciro blijft Machu Picchu een wereldwonder omdat onderzoekers steeds weer zijn beloond met nieuwe ontdekkingen en aanvullende kennis.

Zelfs na honderd jaar onderzoek hebben archeologen in de afgelopen paar jaar nog een begraafplaats, aardewerk en nog meer terrasstructuren aangetroffen, wat onze kennis over Machu Picchu en de Inca's nog vergroot heeft.

Dat is ook het geval met onze studie van het evangelie van Jezus Christus. 'Er is altijd iets nieuws te ontdekken in het evangelie voor wie zich die moeite getroosten', zegt Ciro.

Net zoals nieuwe ontdekkingen in Machu Picchu op eerdere kennis voortborduren, waardoor het algehele begrip van de onderzoekers toeneemt, geldt: 'Hij die zijn hart niet verstokt, hem wordt een groter deel van het woord geschonken, totdat het hem wordt gegeven de verborgenheden Gods te kennen totdat hij die ten volle kent' (Alma 12:10; zie ook LV 50:24).

'Het evangelie is een oneindige bron van levend water waarnaar we vaak moeten terugkeren', zegt Ciro.

Het wonderbare werk van verwondering

Wanneer Ciro vanaf een richel hoog boven Machu Picchu om zich heen kijkt, worden tientallen groepen toeristen door de oude gebouwen rondgeleid. De tragedie van de desinteresse onder sommige van zijn collega's is voor Ciro dat ze niet alleen zichzelf tekortdoen, maar ook degenen die via hen die verwondering zouden kunnen ervaren.

Als wij ons over het evangelie blijven verwonderen, worden we niet alleen zelf gezegend maar ook de mensen met wie we omgaan. 'De verandering die het evangelie bij mensen teweegbrengt,

is een wonder', zegt Ciro. 'En wie die verandering hebben ondervonden, kunnen zelf

een wonder in het leven van anderen worden.' ■

NOOT

1. Zie David A. Bednar, 'Zoek kennis door geloof', *Liahona*, september 2007, p. 17.

JONGEREN

Motivatatie vinden om de Schriften te lezen

Wilfer Montes Leon

We moeten bidden om motivatie om de Schriften te lezen en ook om de leiding van de Heilige Geest. We moeten ons vergasten aan de Schriften, ofwel ons verheugen in het woord van God, en de liefde voelen die in de boodschap ervan tot ons komt. We moeten niet alleen met onze ogen lezen, maar ons hart verpanden aan dit geweldige evangelie.

Wanneer u de Schriften onderzoekt, leert u altijd iets bij en kunt u de wil van onze hemelse Vader te weten komen. Hij beantwoordt onze gebeden vaak door middel van de standaardwerken van de kerk. Als we gemoedrust ervaren en inspirerende gedachten krijgen, weten we dat die afkomstig zijn van onze hemelse Vader door de Heilige Geest (zie LV 8:1-3).

Ouderling
D. Todd Christofferson

van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Gods hand

IN ONZE DAGELIJKSE ZEGENINGEN ERKENNEN

God om dagelijks brood vragen en het ontvangen is belangrijk om op Hem te leren vertrouwen en onze dagelijkse problemen aan te kunnen.

In Lucas staat dat een van de discipelen van de Heer aan Hem vroeg: 'Here, leer ons bidden, zoals ook Johannes zijn discipelen geleerd heeft' (Lucas 11:1). Jezus gaf vervolgens een gebedsmodel dat bekend is geworden als het Onzevader (zie Lucas 11:2-4; zie ook Matteüs 6:9-13).

In het Onzevader komt dit verzoek voor: 'Geef ons heden ons dagelijks brood' (Matteüs 6:11; zie ook Lucas 11:3). Wij hebben allemaal dagelijks behoeften waarvoor we ons tot onze hemelse Vader richten. Voor sommigen kan het letterlijk om brood gaan, dat wil zeggen, voedsel om in leven te blijven. Voor mensen die chronisch ziek zijn of langdurig revalideren, kan het gaan om de geestelijke en lichamelijke kracht om de dag door te komen. In andere gevallen kan het gaan om zaken die verband houden met iemands taken of werk, bijvoorbeeld

lesgeven of een examen afleggen.

Jezus leert ons, zijn discipelen, dat we elke dag op God behoren te vertrouwen voor het brood, ofwel zijn hulp en steun, dat we die dag nodig hebben. De uitnodiging van de Heer om onze hemelse Vader om ons dagelijks brood te bidden, laat ons een liefdevolle Vader zien, die Zich bewust is van zelfs de kleinste, dagelijkse noden en die ons heel graag bij al die noden wil helpen. Hij zegt ons dat we in geloof kunnen bidden tot Hem 'die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden' (Jakobus 1:5). Dat is, uiteraard, ongelooflijk geruststellend, maar er speelt nog iets mee wat belangrijker is dan elke dag de nodige hulp krijgen. Als we dagelijks goddelijk brood vragen en ontvangen, groeit ons geloof en vertrouwen in God en zijn Zoon.

ILLUSTRATIES DIANE HAYDEN

Jezus leert ons, zijn discipelen, dat we elke dag op God behoren te vertrouwen voor het brood, ofwel zijn hulp en steun, dat we die dag nodig hebben.

Dagelijks tot God opzien

Na de grote uittocht van de stammen van Israël uit Egypte brachten zij veertig jaar in de woestijn door voordat ze het beloofde land binnengingen. Die grote schare van meer dan een miljoen mensen moest te eten hebben. Een schare van die omvang kon niet lang leven van wat de jacht opbracht, en hun seminomadische leefstijl maakte het moeilijk om op grote schaal gewassen te verbouwen en vee te houden. Jehova loste het probleem op door hun dagelijks brood op wonderbaarlijke wijze uit de hemel te laten regenen — manna. Bij monde van Mozes instrueerde de Heer het volk om zo veel manna te verzamelen als voor iedere dag nodig was, uitgezonderd op de dag vóór de sabbat, want dan moest het volk dubbel zoveel verzamelen.

In weerwil van Mozes' specifieke aanwijzingen probeerden sommigen meer manna dan wat op een dag nodig was te verzamelen en te bewaren:

‘En Mozes zeide tot hen: Niemand late ervan over tot de morgen.

‘Maar sommigen luisterden niet naar Mozes en lieten ervan over tot de morgen, maar toen was het bedorven van de wormen en stonk’ (Exodus 16:19–20).

Maar als zij op de zesde dag dubbel zoveel manna verzamelden, bedierf het zoals beloofd was niet. (zie Exodus 16:24–26). En weer schoten sommigen te kort in geloof: zij gingen op de sabbat op zoek naar manna, maar zij ‘vonden (...) het niet’ (zie Exodus 16:27–29).

Door elke dag weer in hun dagelijks voedsel te voorzien, probeerde Jehova geloof te leren aan een natie die in vierhonderd jaar

tijd het geloof van hun vaders grotendeels was kwijtgeraakt. Hij leerde ze vertrouwen in Hem te stellen. Waar het om gaat is dat de kinderen Israëls zich dagelijks op Hem moesten verlaten en erop moesten vertrouwen dat er de *volgende* dag weer voldoende manna zou vallen. Op die manier zouden ze Hem nooit lang vergeten.

Toen de stammen van Israël weer in een positie waren dat ze voor zichzelf konden zorgen, werd dat ook van hen verwacht. Evenzo moeten wij, terwijl wij God om ons dagelijks brood vragen — om hulp die we zelf niet voorhanden hebben — nog steeds aan de slag gaan en datgene doen wat wel in onze macht ligt.

Vertrouwen op de Heer

Een tijdje voordat ik als algemeen autoriteit werd geroepen, kreeg ik zakelijke problemen die een paar jaar aanhielden. Soms waren de problemen erger dan anders, maar ze waren er altijd. Soms kwam door deze problemen het welzijn van mijn gezin in het geding en leek onze financiële ondergang gevaarlijk dichtbij. Ik bad om een wonderbaarlijke bevrijding. Hoewel ik daar vaak vurig en oprecht om gebeden heb, was het antwoord uiteindelijk nee. Ik leerde uiteindelijk bidden zoals de Heiland bad: ‘Doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede’ (Lucas 22:42). Ik raadpleegde de Heer bij elk stapje op weg naar de uiteindelijke oplossing.

Er waren tijden dat de financiële nood zo hoog was, dat er echt niemand was bij wie ik kon aankloppen om aan mijn financiële plichten te kunnen voldoen. Ik kon niets anders doen dan telkens voor mijn hemelse Vader neer te knielen en in tranen om hulp te vragen. En Hij heeft mij geholpen. Soms was het niet meer dan een vredig gevoel, een geruststellend gedachte, dat het in orde zou

komen. Ik zag niet altijd hoe of wat, maar Hij gaf mij, direct of indirect, te verstaan dat Hij een weg zou bereiden. De omstandigheden veranderden, er kwamen nieuwe, nuttige ideeën, er waren onverwachte inkomsten, meevallertjes die precies op tijd kwamen. Hoe dan ook kwam er een oplossing.

Hoewel ik er toen flink onder leed, ben ik nu dankbaar dat er geen snelle oplossing voor mijn probleem was. Omdat mijn omstandigheden mij er vele jaren bijna dagelijks toe dwongen om mij tot God te wenden, leerde ik hoe ik werkelijk moest bidden, hoe ik antwoord op gebed kon krijgen, en hoe ik op een praktische manier geloof in God kon hebben. Ik heb mijn Heiland en mijn hemelse Vader leren kennen op een manier die misschien anders aan mij voorbij was

gegaan of waar ik anders veel langer over gedaan had. Ik heb geleerd dat dagelijks brood een kostbaar goed is. Ik heb geleerd dat het hedendaagse manna net zo reëel kan zijn als het manna uit de Bijbelse geschiedenis. Ik heb geleerd om met mijn hele hart op de Heer te vertrouwen. Ik heb geleerd om Hem dagelijks te raadplegen.

Problemen doorstaan

God om ons dagelijks brood vragen, in plaats van dat wekelijks, maandelijks of

Door elke dag weer in hun dagelijks voedsel te voorzien, probeerde Jehova geloof te leren aan een natie die in vierhonderd jaar tijd het geloof van hun vadersen grotendeels was kwijtgeraakt. Hij leerde ze vertrouwen in Hem te stellen.

jaarlijks te doen, is ook een manier om ons op de kleinere, meer beheersbare stukjes van ons probleem te concentreren. Als we met een groot probleem te maken krijgen, moeten we er misschien in kleine, dagelijkse stukjes aan werken. Soms kunnen we niet meer aan dan één dag tegelijk — of misschien zelfs maar een deel van de dag.

In de jaren vijftig van de vorige eeuw onderging mijn moeder een zware operatie en veel chemotherapie om haar kanker te bestrijden. Ze weet nog dat ze in die tijd iets van haar moeder leerde waar ze sindsdien veel profijt van heeft gehad:

‘Ik was zo ziek en zwak, dat ik op een

dag tegen haar zei: “O, mama, ik geloof niet dat ik nog zestien van die behandelingen aankan.”

‘Haar moeder vroeg: “Denk je dat het je vandaag lukt?”

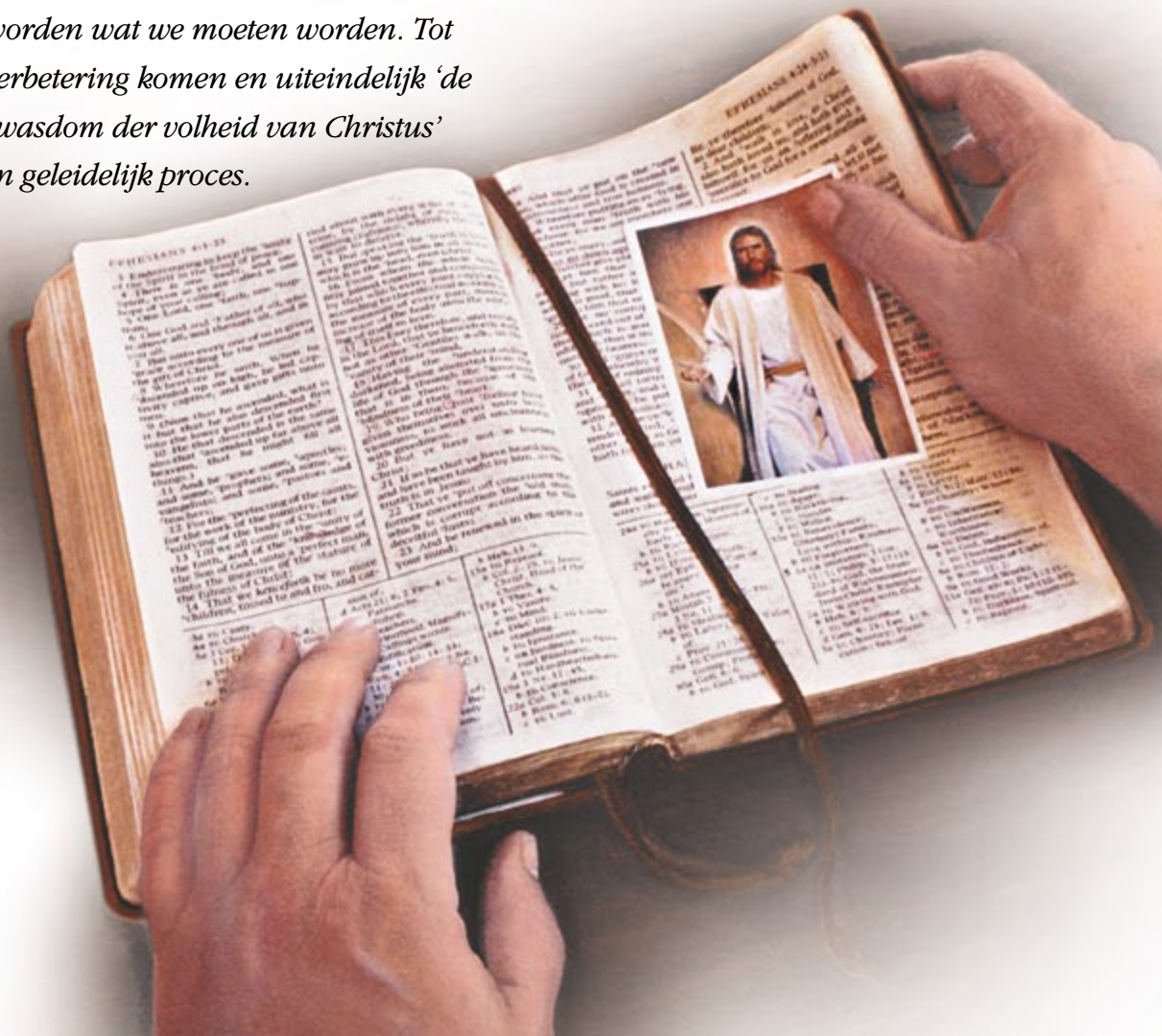
“Jawel.”

“Wel, lieverd, meer hoeft je vandaag niet te doen.”

‘Dat heeft mij vaak geholpen om met de dag te leven of één ding tegelijk te verhapstukken.’

De Geest kan ons laten voelen wanneer we vooruit dienen te kijken en wanneer we ons alleen hoeven te bepalen tot die ene dag of tot dat ene moment.

We hebben ook een dagelijks portie goddelijk brood nodig om te worden wat we moeten worden. Tot bekering en verbetering komen en uiteindelijk ‘de maat van de wasdom der volheid van Christus’ bereiken is een geleidelijk proces.

Ons potentieel verwezenlijken

God om dagelijks brood vragen en het ontvangen is belangrijk om op Hem te leren vertrouwen en onze dagelijkse problemen aan te kunnen. We hebben ook een dagelijks portie goddelijk brood nodig om te worden wat we moeten worden. Tot bekering en verbetering komen en uiteindelijk 'de maat van de wasdom der volheid van Christus' (Efeziërs 4:13) bereiken is een geleidelijk proces. Nieuwe goede gewoontes aanleren, of met slechte gewoontes of verslavingen breken, houdt meestal in dat we er vandaag aan werken, en morgen weer, en de dag daarna, misschien wel vele dagen, zelfs maanden en jaren, totdat we de overwinning hebben behaald. Maar we kunnen het omdat we God dagelijks om brood vragen, om de hulp die we elke dag nodig hebben.

President N. Eldon Tanner (1898–1982) heeft als raadgever in het Eerste Presidium gezegd: 'Als we bedenken hoe belangrijk het is om ons uiterste best te doen, laten we er dan voor zorgen dat we onze goede voornemens zorgvuldig uitkiezen, goed over het doel ervan nadenken en uiteindelijk toezeggen dat we ze zullen nakomen en ons niet door belemmeringen laten weerhouden. Laten we iedere ochtend tegen onszelf zeggen dat we ons die dag aan ons goede voornemen zullen houden.'¹

Onlangs besprak ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen hoe belangrijk het is voor een gezin om consequent te zijn in eenvoudige dagelijkse gewoontes zoals gezinsgebed, schriftstudie en gezinsavond. 'Het consequent doen van ogenschijnlijk kleine dingen', zei hij, 'kan grote geestelijke gevolgen hebben.'²

President Ezra Taft Benson (1899–1994) heeft in verband met bekering deze raad gegeven: 'In ons streven naar een meer

[christelijke levenswandel] moeten we ervoor waken dat we niet ontmoedigd raken en onze hoop verliezen. Een christelijke levenswandel komt ons niet aanwaaien, vaak komen de groei en verandering langzaam en haast onmerkbaar.'³

De Heer om hulp vragen als we anderen willen dienen

Denk eraan dat we niet uitsluitend met onszelf bezig moeten zijn als we dagelijks een portie goddelijk brood verlangen. Als we zoals de Meester willen worden, die niet kwam 'om Zich te laten dienen, maar om te dienen' (Marcus 10:45), zullen we zijn hulp inroepen om anderen dagelijks tot zegen te zijn.

President Thomas S. Monson houdt zich beter dan wie ook aan dit beginsel. Hij heeft altijd een gebed in zijn hart of God hem wil laten weten of hij iemand in zijn omgeving, op welke dag of welk tijdstip ook, van dienst kan zijn. Een voorbeeld uit zijn tijd als bisschop maakt duidelijk dat zelfs maar een klein beetje inspanning, met de hulp van de Geest, veel vrucht kan dragen.

'Een van de mensen aan wie [president Monson] hulp bood was Harold Gallacher. Zijn vrouw en kinderen waren actief in de kerk, maar Harold niet. Zijn dochter Sharon had bisschop Monson gevraagd of hij "iets" wilde doen om haar vader te heractiveren. Op zekere dag kreeg bisschop Monson de ingeving om bij Harold op bezoek te gaan. Op een hete zomerdag klopte hij bij Harold G. Gallacher op de hordeur. De bisschop kon Harold in zijn stoel zien zitten, die een sigaret rookte en de krant las. "Wie is daar?" vroeg Harold nors zonder op te kijken.

"Uw bisschop," antwoordde Tom. "Ik kom kennismaken en u dringend verzoeken om

Als we zoals de Meester willen worden, die niet kwam 'om Zich te laten dienen, maar om te dienen', zullen we zijn hulp inroepen om anderen dagelijks tot zegen te zijn.

met uw gezin naar de kerk te komen.”

“Nee, ik heb het te druk”, klonk het minachtend. Hij keurde hem geen blik waardig. Tom dankte hem voor zijn tijd en vertrok. Het gezin verhuisde zonder dat Harold ooit naar de kerk kwam.

‘Jaren later belde (...) broeder Gallacher het kantoor van ouderling Thomas S. Monson en vroeg of hij langs mocht komen.

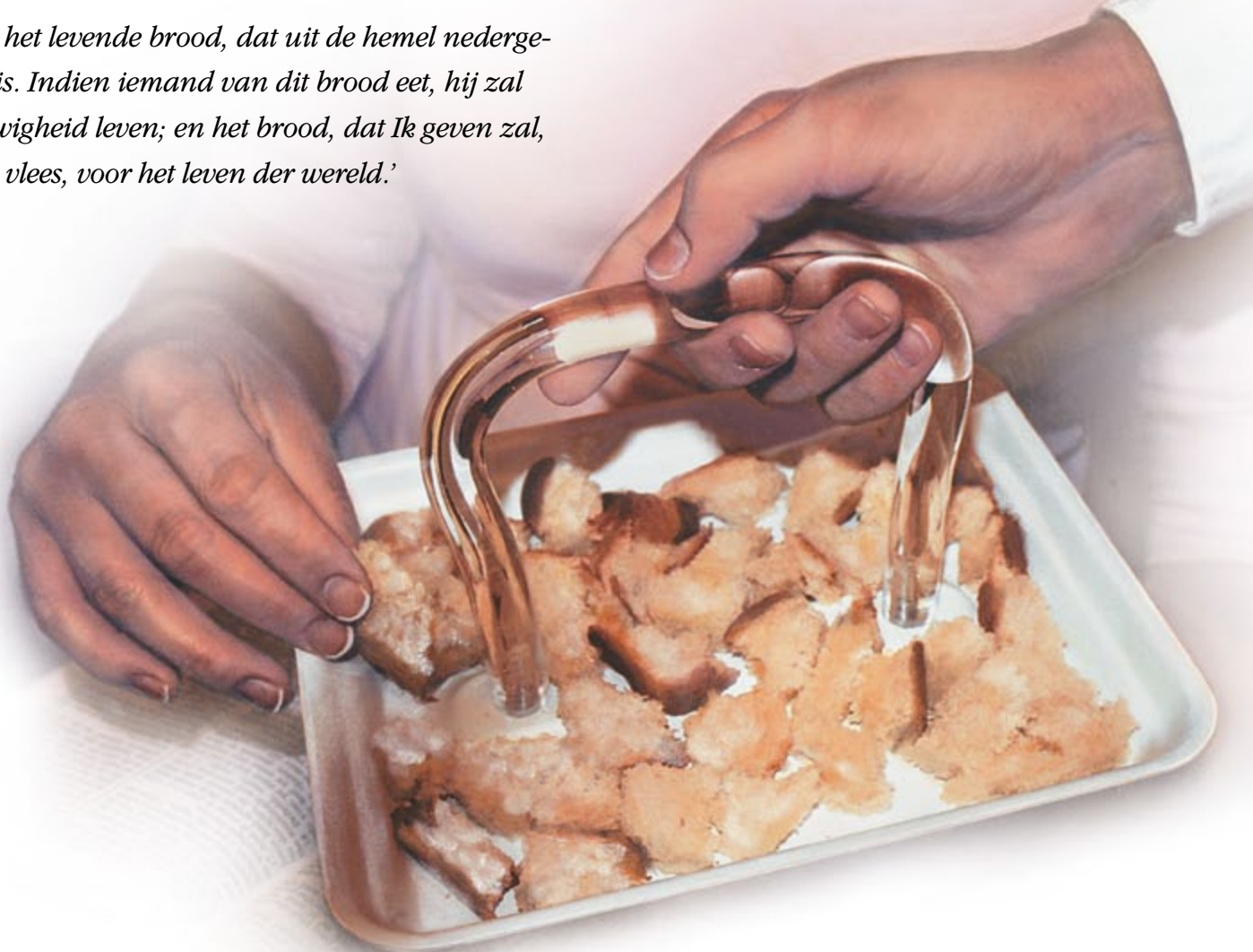
‘(...) Toen ze elkaar kort daarna ontmoeten, omhelsden ze elkaar. Harold sprak: “Ik kom mijn excuses aanbieden omdat ik lang geleden op die zomerdag niet uit mijn stoel ben gekomen om u binnen te laten.”

Ouderling Monson vroeg hem of hij actief was in de kerk. Met een zuinig lachje antwoordde Harold: “Ik ben tweede raadgever in de bisschop van mijn wijk. Uw verzoek om naar de kerk te komen, en mijn afwijzende antwoord, hebben me zo beziggehouden, dat ik besloot er iets aan te doen.””⁴

Dagelijks kiezen

Door aan ons dagelijks brood te denken, blijven we ons bewust van wat er in ons leven speelt, van het belang van de kleine dingen waaraan we onze tijd besteden. De ervaring leert bijvoorbeeld dat een huwelijk meer

‘Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nederge-daald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven; en het brood, dat Ik geven zal, is mijn vlees, voor het leven der wereld.’

gebaat is bij een gestage stroom liefdeblijken, hulp en aandacht om de liefde in stand te houden en een relatie te stimuleren dan een incidenteel groot of duur gebaar.

Evenzo kunnen we met dagelijkse keuzes voorkomen dat bepaalde verraderlijke invloeden ons leven binnensluipen en deel gaan uitmaken van wie we zijn. In een informeel gesprek dat ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) en ik jaren geleden hadden, kwamen we tot de conclusie dat iemand de meeste pornografie kan mijden door gewoon goede keuzes te maken. Voor het grootste deel is het gewoon een kwestie van zelfdiscipline om weg te blijven van de plekken waar pornografie is, in de winkel of op internet. We beseffen echter ook dat pornografie jammer genoeg zo algemeen verspreid is, dat zelfs iemand die ervan wegblijft er toch mee geconfronteerd kan worden. ‘Ja’, zei ouderling Maxwell, ‘maar hij kan er onmiddellijk afstand van nemen. Hij hoeft haar niet binnen te nodigen en een stoel aan te bieden.’

Dat geldt ook voor andere destructieve invloeden en gewoontes. Als we er dagelijks op letten dat we die zaken niet toelaten, hoeven we op zekere dag niet tot de ontdekking te komen dat we door onze onachtzaamheid een kwaad of zwakte in onze ziel post hebben laten vatten.

In werkelijkheid zijn er op een dag maar weinig zaken die totaal zonder betekenis zijn. Zelfs wat alledaags en monotoon lijkt, kunnen kleine maar belangrijke bouwstenen zijn die na verloop van tijd de discipline, het karakter en de orde scheppen die nodig zijn om onze plannen en dromen te verwezenlijken. Daarom dienen we, terwijl we om ons dagelijks brood bidden, zorgvuldig na te gaan wat onze behoeften zijn, zowel waar het ons aan ontbreekt als waartegen we ons moeten beschermen. Denk voor het slapengaan na over wat er die dag goed en minder goed is

gegaan en wat de volgende een stukje beter zal doen verlopen. En dank uw hemelse Vader voor het manna dat Hij u die dag gegeven heeft. Door onze bespiegelingen zullen we zijn hulp in ons leven zien om bepaalde zaken te doorstaan en andere te veranderen, en zal ons geloof in Hem toenemen. We zullen ons dan verheugen in weer een dag, weer een stap dichterbij het eeuwige leven.

Het brood des levens indachtig zijn

Denk er bovenal aan dat we Hem hebben, van wie het manna een voorafschaduwning en een symbool was, de Verlosser.

‘Ik ben het brood des levens.

‘Uw vaderen hebben in de woestijn het manna gegeten en zij zijn gestorven;

‘dit is het brood, dat uit de hemel nederdaalt, opdat wie ervan eet, niet sterfe.

‘Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven; en het brood, dat Ik geven zal, is mijn vlees, voor het leven der wereld’ (Johannes 6:48–51).

Ik getuig van de levende werkelijkheid van het brood des levens, Jezus Christus, en van de oneindige kracht en invloed van zijn verzoening. Uiteindelijk vormen zijn verzoening en zijn genade ons dagelijks brood. We behoren Hem dagelijks te zoeken, elke dag zijn wil te doen, om één met Hem te worden zoals Hij één is met de Vader (zie Johannes 17:20–23). Als wij dat doen, zal onze hemelse Vader ons zeker ons dagelijks brood geven. ■

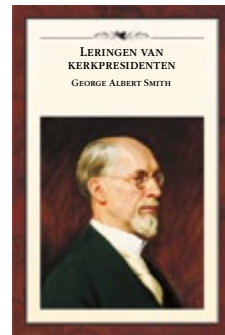
Naar een toespraak, gehouden tijdens een haardvuuravond van de kerkelijke onderwijsinstellingen op 9 januari 2011. Zie voor de volledige Engelstalige tekst speeches.byu.edu.

NOTEN

1. N. Eldon Tanner, ‘Vandaag zal ik ...’, *Liahona*, maart 2003, pp. 27–28.
2. David A. Bednar, ‘Thuis ijveriger zijn en meer betrokken’, *Liahona*, november 2009, p. 20.
3. Ezra Taft Benson, ‘A Mighty Change of Heart’, *Tambuli*, maart 1990, p. 7.
4. Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), pp. 160–161.

Uiteindelijk vormen de verzoening en de genade van de Heiland ons dagelijks brood.

HIJ LEEFDE NAAR ZIJN LERINGEN

Uit het leven van president George Albert Smith blijkt dat hij het evangelie niet alleen geloofde — hij leefde er ook naar.

Ted Barnes

Afdeling leerplannen

Aan het einde van een inspannende dag zat John A. Widtsoe eens 'nogal vermoeid na een zware dag' in zijn kantoor. Hij stond voor een controversieel probleem en voelde de zware last van zijn verantwoordelijkheden. 'Ik was moe', zei hij.

'Toen werd er op de deur geklopt en kwam George Albert Smith binnen. Hij zei: "Ik ben op weg naar huis nu mijn dagtaak erop zit. Ik dacht aan jou en de problemen die je moet oplossen. Ik kom je even troosten en je mijn zegen toewensen."

'(...) Ik zal het nooit vergeten. We spraken nog even samen. Toen namen we afscheid en ging hij naar huis. Ik was opgebouwd. Ik was niet meer moe.'

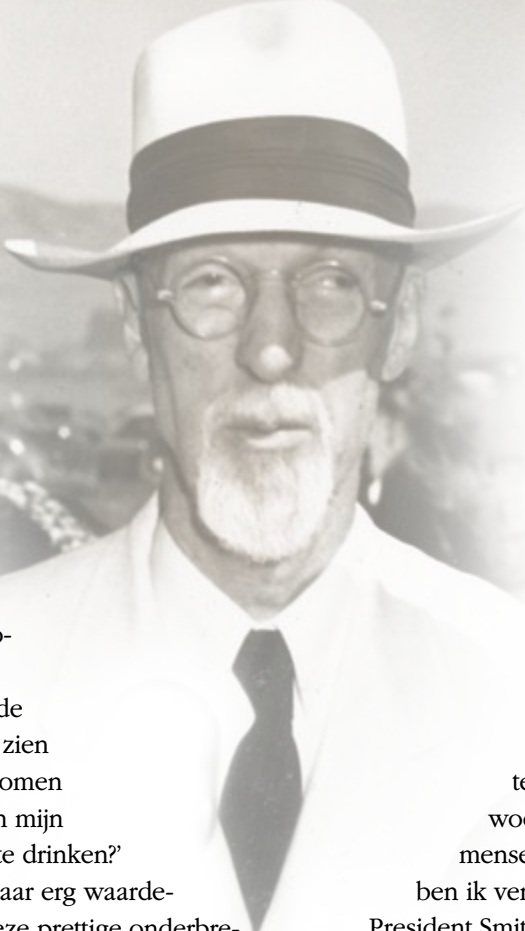
Ouderling Widtsoe (1872–1952) heeft vele jaren later als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen over dit voorval gezegd: 'Dat was George Albert Smith ten voeten uit. (...) Hij besteedde zijn tijd aan [anderen], hij schonk [ze] zijn kracht.'¹

George Albert Smith (1870–1951) was de achtste president van de kerk, van 1945 tot 1951. Hij geloofde dat een echt getuigenis van het evangelie van Jezus Christus uit ons leven zal blijken — vooral in de manier waarop we elkaar behandelen. 'Een correct en consequent leven', leerde hij, 'is ten slotte het sterkste getuigenis dat we kunnen geven van de waarheid van dit werk.'²

In *Leringen van kerkpresidenten: George Albert Smith*, het lesboek voor gebruik door de Melchizedekse priesterschap en de ZHV in 2012, komt president Smiths getuigenis krachtig naar voren — zowel in zijn leringen als in de verhalen uit zijn leven. Hierna volgen enkele voorbeelden van die verhalen en leringen.

De kracht van vriendelijkheid

Op een hete zomerdag waren een paar werklieden bezig met reparatiewerkzaamheden aan de straat vlak bij het huis van president Smith. Het werk vergde steeds meer inspanning en de zon brandde steeds feller, wat de werklieden grove taal deed uitslaan. Sommigen in

de buurt riepen de werklieden tot de orde vanwege hun taalgebruik en wezen erop dat George Albert Smith in de straat woonde. Daarop begonnen de werklieden nog harder te vloeken.

Intussen maakte president Smith in zijn keuken een kan limonade klaar. Hij bracht de kan met wat glazen op een dienblad naar de werklieden en zei: 'Jongens, jullie zien er moe en bezweet uit. Waarom komen jullie niet even onder de bomen in mijn tuin zitten om een glas limonade te drinken?'

De werklieden konden dat gebaar erg waarderen en voltooiden hun werk na deze prettige onderbreking zonder nog een onvertogen woord te laten vallen.³

Ervaringen als deze geven blijk van George Albert Smiths overtuiging dat we 'onze problemen in de geest van liefde en vriendelijkheid jegens allen' kunnen oplossen.⁴ 'Mensen begaan fouten', zei hij. 'Er zijn mensen onder ons die het verkeerde pad hebben gekozen, maar zij zijn de kinderen van onze Heer en Hij houdt van ze. Hij heeft u en mij het recht gegeven om, in vriendelijkheid en liefde, en met geduld en de wens een zegen voor hen te zijn, naar ze toe te gaan en ze af te brengen van de fouten die ze begaan. Ik heb niet het recht om iemand (...) te oordelen (...). Maar het is mijn voorrecht om ze, als ik ze iets verkeerd zie doen, zo mogelijk, op de een of andere manier, terug te brengen op het pad dat tot eeuwig leven in het celestiale koninkrijk leidt.'⁵

'Vriendelijkheid kan veel vreugde, troost en genoegen toevoegen aan het leven van onze naasten en vrienden. Ik zou dat woord graag in hoofdletters willen schrijven en met felle kleuren willen aanzetten. Vriendelijkheid is een gave van God om harten mee te verzachten en koppige zielen mild te stemmen.'⁶

Het evangelie uitdragen

President Smith beschouwde het evangelie uitdragen als 'het summum van menslievendheid'.⁷ Hij erkende en waardeerde de goedheid die hij in andere kerken aantrof,

maar wist dat het herstelde evangelie het mensdom iets unieks en waardevols te bieden had.

Toen hij als zendingspresident werkzaam was, zei iemand eens tegen hem: 'Nou ja, waar het op neerkomt, is dat uw kerk net zo goed is als alle andere kerken.'

'Ik neem aan dat hij vond dat hij ons een groot compliment gaf', merkte president Smith op. 'Maar ik zei tegen hem: "Als de kerk die ik vertegenwoordig niet van meer betekenis is voor de mensenkinderen dan de andere kerken, dan ben ik verkeerd bezig."⁸

President Smith noemt onder meer de volgende redenen waarom onze boodschap zo belangrijk is: 'De heiligen der laatste dagen zijn de enigen die van onze hemelse Vader het gezag hebben gekregen om de verordeningen van het evangelie te bedienen. De wereld heeft ons nodig.'⁹

Daarom wilde president Smith dat de heiligen der laatste dagen doordrongen zijn van 'een intens en enthousiast verlangen om alle kinderen van onze Vader de goede zaken te geven die Hij zo milddadig op ons heeft uitgestort'.¹⁰

Hij zei: 'Soms heb ik het gevoel dat we niet geheel doordrongen zijn van het belang van [het evangelie], dat we het niet uitdragen met het enthousiasme dat het verdient.'¹¹

Een goede vriend heeft de 'ernst' en het goede voorbeeld beschreven waarmee president Smith het evangelie uitdroeg: 'Mij viel verschillende keren het voorrecht te beurt om per trein met president Smith te reizen. En elke keer, zodra de trein het station was uitgereden, zag ik dat hij een paar brochures uit zijn tas haalde, die in zijn jas stak en zich vervolgens onder de passagiers begaf. Op zijn vriendelijke, innemende manier legde hij al gauw contact met een medereiziger, en na korte tijd hoorde ik hem dan het verhaal over de stichting van de kerk door de profeet Joseph Smith vertellen, of over de exodus van de heiligen uit Nauvoo en hun moeilijkheden op weg naar Utah, of hoorde ik hem een evangeliebeginsel uitleggen aan zijn nieuw verworven vriend. Zo lang de reis duurde sprak hij met de ene na de andere treinreiziger. Het is mij in de veertig jaar dat

ik president Smith ken duidelijk geworden dat hij, waar hij ook is, eerst en vooral een zending voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is.’¹²

Onze kinderen onderwijzen

George Albert Smith en zijn vrouw, Lucy, vatten de goddelijke opdracht om hun ‘kinderen in licht en waarheid groot te brengen’ serieus op (LV 93:40). Hun dochter Edith vertelde eens over een voorval dat haar vader als leermoment aangreep. Ze was met de tram van pianoles naar huis gegaan en de conducteur had de ritprijs bij haar niet geïnd. Zij vertelde: ‘Hij liep mij voorbij zonder dat hij er erg in had en toen ik uitstapte had ik nog steeds een stuiver in mijn hand. En eerlijk gezegd zag ik een gratis ritje wel zitten.

‘(...) Ik rende naar mijn vader om hem over mijn gelukje te vertellen. Hij luisterde geduldig naar mijn verhaal. Ik begon te denken dat ik het echt heel handig had aangepakt. (...)

‘Toen ik klaar was met mijn verhaal zei mijn vader: “Maar lieverd, zelfs als de conducteur hier niet van weet, weet jij dat wel, en ik en je hemelse Vader ook. Dat betekent dat er nog steeds drie personen zijn die er niet mee klaar zijn totdat je betaald hebt voor de dienst waarvan je gebruik hebt gemaakt.”

Edith ging terug naar de hoek van de straat en betaalde de ritprijs later alsnog. Later vertelde ze: ‘Ik ben met recht dankbaar voor mijn vader, die zo wijs was om mij op vriendelijke toon op mijn fout te wijzen, want als hij het had laten zitten, had bij mij de gedachte kunnen postvatten dat hij het ermee eens was.’¹³

President Smith hield de kerkleden voor dat liefde de macht heeft om onze kinderen tot een rechtschapen leven te inspireren: ‘Leer uw kinderen de morele wet na te leven. Omring hen als met de armen der liefde,

President Smith toont het Boek van Mormon aan Many Turquoise (links) en Manuelito Begay.

opdat ze geen enkel verlangen zullen hebben om toe te geven aan de kwade verleidingen die overal om hen heen zijn.’¹⁴

‘Het is onze plicht — eigenlijk hoor ik te zeggen dat het zowel ons voorrecht als onze plicht is — voldoende tijd te nemen om onze kinderen met bescherming te omringen en ze lief te hebben, en wel zo dat we hun liefde waard zijn, zodat ze graag naar onze raad en ons advies willen luisteren.’¹⁵

Eeuwige gezinnen

Toen George Albert en Lucy Smith ongeveer veertig jaar getrouwd waren, begon Lucy langdurig te kampen met een zwakke gezondheid. Hoewel hij zich zorgen om haar maakte en haar zo veel mogelijk probeerde te troosten, moest president Smith voor zijn taken als algemeen autoriteit vaak van huis. Op een dag nadat president Smith op een begrafenis had gesproken, overhandigde iemand hem een briefje waarin stond dat hij onmiddellijk naar huis moest komen. Hij schreef later in zijn dagboek:

‘Ik verliet de kapel onmiddellijk, maar mijn lieve vrouw had haar laatste adem uitgeblazen voordat ik thuis was. Zij overleed terwijl ik op de begrafenis sprak. Ik ben beroofd van een toegewijde levensgezellin en voel mij eenzaam zonder haar.’

‘Hoewel mijn gezin veel verdriet heeft,’ schreef hij, ‘vinden wij troost in de gedachte

President Smith beschouwde het evangelie uitdragen als het ‘summum van menslievendheid’ omdat ‘de heiligen der laatste dagen de enigen zijn die van onze hemelse Vader het gezag hebben gekregen om de verordeningen van het evangelie te bedienen. De wereld heeft ons nodig.’

dat we moeder terug zullen zien als we getrouw blijven. (...) De Heer is mij zeer genadig en heeft elke negatieve gedachte aan de dood weggenomen, waarvoor ik innig dankbaar ben.¹⁶

President Smith putte kracht en troost uit zijn getuigenis van het heilsplan en de tempelverordeningen, waardoor familieleden voor eeuwig aan elkaar worden verzegeld. Hij zei:

‘De zekerheid dat onze band hier als ouders en kinderen, als man en vrouw, voortduurt in de hemel, en dat dit slechts het begin is van het grote en glorierijke koninkrijk dat onze Vader heeft voorbestemd, en dat wij aan de andere zijde zullen beërven, vervult ons met hoop en vreugde.

‘Als ik zou denken, zoals zovelen doen, dat nu mijn geliefde vrouw en mijn dierbare ouders zijn heengegaan, ze voorgoed uit mijn leven zijn verdwenen en ik ze nooit meer zal zien, zou dat mij een van de grootste vreugden ontzeggen die ik in mijn leven heb: de verwachting ze weer te zien en te verwelkomen en ze mijn genegenheid te tonen, en ze uit het diepst van mijn dankbare hart te bedanken voor alles wat ze voor mij hebben gedaan.’¹⁷

‘Als we beseffen dat de dood slechts een van de stappen is die de kinderen van God in de eeuwigheid zullen nemen, en dat dat volgens zijn plan is, berooft dat de dood van zijn prikkel en confronteert dat ons met de werkelijkheid van het eeuwige leven. Veel families hebben tijdelijk afscheid moeten nemen van een of meer van hun dierbaren. Een sterfgeval schokt ons en leidt tot veel verdriet, als we het toelaten. Maar als onze geestelijke ogen konden worden geopend en we konden zien, zouden we vertroost worden door wat we zouden zien, daar ben ik zeker van. De Heer heeft ons niet zonder hoop gelaten. Integendeel, Hij heeft ons de zekerheid van eeuwig geluk gegeven, als we in dit leven zijn raad en advies opvolgen.

‘Dat is geen loze droom. Dat zijn de feiten.’¹⁸

Liefde en dienstbaarheid

President Smith stond wellicht het meest bekend om de liefde die hij aan anderen liet blijken. Hij was van

Helemaal boven: president Smith met zijn zoon George Albert Smith jr. Boven: het tijdschrift Time wijdde in 1947 een hoofdartikel aan president Smith en de kerk.

mening dat liefde de kern van het evangelie is. Hij hield de heiligen voor: 'Als het evangelie van Jezus Christus, zoals dat aan u is gebracht, geen liefde voor uw medemens in uw hart heeft gezaaid, dan zeg ik u dat u niet de volledige vervulling geniet van die prachtige gave die met de stichting van deze kerk op aarde is gekomen.'¹⁹

Als president van de kerk is president Smith duizenden mensen tot zegen geweest door wereldwijde inspanningen wat welzijnszorg en andere initiatieven betreft. Toch vond hij de tijd voor kleinere, meer persoonlijke daden van naastenliefde. Een van zijn collega's, ouderling Richard L. Evans (1906–1971) van het Quorum der Twaalf Apostelen, schreef: 'Het is niet ongebruikelijk om hem, vóór of na kantoortijd, in het ziekenhuis tegen te komen, waar hij onaangekondigd kamer na kamer bezoekt om zegen, troost en bemoediging te brengen, en waar zijn troostende en geruststellende aanwezigheid in dank aanvaard wordt. (...) Het is kenmerkend voor hem om daar naartoe te gaan waar hij denkt hulp en bemoediging te kunnen geven.'²⁰

President Thomas S. Monson heeft het volgende voorbeeld van president Smiths beschreven: 'Op een koude winterochtend waren de sneeuwpluigen [in Salt Lake City] bezig grote stukken ijs te verwijderen van de rioolputten op straat. De vaste ploeg werd daarin bijgestaan door enkele tijdelijke arbeidskrachten die het werk heel hard nodig hadden. Een van die werkers droeg een dunne trui en leed duidelijk onder de kou. Een slanke man met een verzorgde baard bleef bij de ploeg staan en vroeg aan de werker: "U hebt wel wat meer nodig dan die trui op een ochtend als deze. Waar is uw jas?" De werker antwoordde dat hij geen jas had. Daarop trok de man zijn overjas uit, gaf

die aan de werker en zei: "Deze jas is voor u." Hij is van dikke wol gemaakt en zal u warm houden. Ik werk toch aan de overkant van de straat." De straat heette South Temple. De barmhartige samaritaan die zonder jas naar zijn werk in het bestuursgebouw van de kerk liep, was president George Albert Smith van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Die onzelfzuchtige, edelmoedige daad kwam recht uit zijn hart. Hij was echt zijn broeders hoeder.'²¹

De details van het dagelijks leven

Of hij nu met medetreinreizigers over zijn geloof sprak of een verkleumde straatwerker zijn jas afstond, president George Albert Smith gaf voortdurend in woord en daad blijk van zijn getuigenis. Een onderwerp dat steeds terugkomt in *Leringen van kerkpresidenten: George Albert Smith* is dat het evangelie van Jezus Christus een grote invloed op ons leven moet hebben.

Iemand heeft eens over president Smith gezegd: 'Zijn godsdienst is geen versteend dogma. Zijn godsdienstbeleving is geen theorie. Zij bestaat voor hem uit meer dan een bewonderenswaardig plan. Zij is meer dan een levensfilosofie. Praktisch ingesteld als hij was, was godsdienst volgens hem iemands levenswijze, iemands werkwijze, al was het maar een vriendelijk woord spreken of een glas koud water geven. Iemands godsdienstbeleving moet in zijn daden tot uiting komen. Die moet zichtbaar worden in de kleinste aspecten van iemands dagelijkse leven.'²²

President J. Reuben Clark jr. (1871–1961), een van zijn raadgevers in het Eerste Presidium, heeft het leven van president Smith als volgt samengevat: 'Hij was een van de weinige mensen van wie je kunt zeggen dat hij zelf deed wat hij predikte.'²³ ■

NOTEN

1. John A. Widtsoe, Conference Report, april 1951, p. 99; zie ook *Leringen van kerkpresidenten: George Albert Smith* (2011), pp. XXXIX–XL.
2. *Leringen: George Albert Smith*, p. 9.
3. Zie *Leringen: George Albert Smith*, pp. 223–225.
4. *Leringen: George Albert Smith*, p. 223.
5. *Leringen: George Albert Smith*, pp. 227–228.
6. *Leringen: George Albert Smith*, p. 228.
7. *Leringen: George Albert Smith*, p. 124.
8. *Leringen: George Albert Smith*, p. 152.
9. *Leringen: George Albert Smith*, p. 125.
10. *Leringen: George Albert Smith*, pp. 128–129.
11. *Leringen: George Albert Smith*, p. 150.
12. Preston Nibley, in: *Leringen: George Albert Smith*, p. 123.
13. Zie *Leringen: George Albert Smith*, p. 235.
14. *Leringen: George Albert Smith*, p. 240.
15. *Leringen: George Albert Smith*, p. 228.
16. Zie *Leringen: George Albert Smith*, p. XXVIII.
17. *Leringen: George Albert Smith*, pp. 83–84.
18. *Leringen: George Albert Smith*, pp. 76–77.
19. *Leringen: George Albert Smith*, p. 14.
20. Richard L. Evans, in: *Leringen: George Albert Smith*, pp. 11–13.
21. Thomas S. Monson, in: *Leringen: George Albert Smith*, p. 13.
22. Bryant S. Hinckley, in: *Leringen: George Albert Smith*, pp. 2–3.
23. J. Reuben Clark jr., in: *Leringen: George Albert Smith*, p. 3.

ACCU'S EN AKELIG KOUDE WINDVLAGEN

Nadat mijn dienst in de Idaho Fall-stempel (Idaho) erop zat, bood ik aan om twee broeders naar hun auto te brengen, die op de snelweg net onder Idaho Falls (Idaho, VS) was gestrand. Een vriendelijk echtpaar was op die bitter koude decemberdag gestopt en had broeder Thompson en broeder Clark de laatste kilometers naar de tempel gereden.

Broeder Thompson wist vrijwel zeker dat er een nieuwe accu in de auto moest. Ik reed langs een winkel met auto-onderdelen in de buurt zodat hij een accu kon kopen. Omdat ik gereedschap in mijn auto had, bood ik hem aan om de accu te vervangen.

Gelukkig had ik een paar nieuwe handschoenen en mijn winterjas bij me. Ik deed de motorkap open en wilde de defecte accu verwijderen en door de nieuwe vervangen.

Daartoe moest ik eerst verschillende onderdelen van de auto demonteren en verplaatsen, waaronder het ruitensproeierreservoir. Ik merkte al snel dat mijn gereedschap niet op alle bouten paste en dat sommige schroeven muurvast zaten. Ik probeerde verschillende soorten gereedschap en posities, maar er was geen beweging in te krijgen. Het was om en nabij vijftien graden onder nul en de langs suizende vrachtwagens zwiepten akelig koude windvlagen op. Ik was steenkoud en ten einde raad.

Ik riep de enige hulp in die beschikbaar was. Ik bad vurig en legde mijn benarde situatie aan onze hemelse Vader uit. Ik vroeg of

Hij de bouten en schroeven wilde losmaken of me wilde helpen een andere oplossing te vinden. Na mijn gebed pakte ik weer een tang en klemde die om een onwillige schroef. Hij zat al los! Ik verwijderde de schroef in stille dankbaarheid en ging verder.

Al snel liep ik dieper in de auto verscholen weer compleet vast op een onbeweegbare bout, en weer bad ik, nog vuriger en met steeds meer vertrouwen, om hulp. Deze keer volgde ik het gevoel dat ik kreeg om enkele dieper gelegen bouten eerst te verwijderen en

daarna de accubeugel te draaien. De eerst onwillige bout ging met gemak los. Even later tilde ik de oude accu eruit.

Ik plaatste de nieuwe accu en bevestigde alle onderdelen weer zo goed als ik kon met mijn gevoelloze vingers. Tot slot bracht ik de elektrische kabels weer aan. Broeder Thompson draaide de sleutel om en grijsde breeduit toen de motor aansloeg. Ik deed de motorkap dankbaar dicht. Ik had een uur of zo buiten gestaan en viel stijf en strompelend met tintelende onderbenen en voeten terug in mijn auto.

Ik probeerde verschillende soorten gereedschap en posities, maar er was geen beweging in te krijgen. Ik was steenkoud en ten einde raad.

EEN WAARDEVOL BEZIT

Vroeger werkte ik bij een call-center van een klantenservice waarbij we als collega's maar weinig onderling contact hadden. Onze supervisor besloot om op een zaterdag een lunch te organiseren voor de hele groep zodat we elkaar beter konden leren kennen. Ze vroeg ons allemaal iets mee te nemen wat voor ons persoonlijke waarde had en uit te leggen waarom dat zo was.

Toen ik over haar verzoek nadacht, besepte ik dat dit een gelegenheid was om mijn collega's iets over het evangelie te vertellen. Aangezien godsdienst een gevoelig onderwerp is, wist ik dat ik voorzichtig moest zijn met wat ik meenam en de uitleg die ik zou geven over de waarde ervan voor mij.

Toen de dag van de lunch was aangebroken, vonden we het allemaal leuk om elkaar beter te leren kennen. Na de lunch opende onze supervisor onze activiteit door als eerste haar waardevolle voorwerp te presenteren — een album met familiefoto's. Ze vertelde ons over de moeilijkheden die ze had doorstaan na de scheiding van haar man, als alleenstaande moeder en bij het oppakken van een nieuw leven.

Na nog een aantal presentaties was het mijn beurt. Ik vertelde mijn collega's dat ik mijn voorwerp dagelijks bij me droeg: mijn KGW-ring. Ik legde uit dat de letters 'Kies de Goede Weg' betekenden en dat de ring me hielp de geboden van God altijd na te leven. Verschillende mensen stelden vragen over de kerk en wat de heiligen der laatste dagen geloven. Zo kon ik ze vertellen over het belang van gezinnen in het plan van onze hemelse Vader voor

zijn kinderen, dat gezinnen eeuwig kunnen zijn en dat we een Heiland hebben die zijn leven voor ons heeft gegeven. Ik sprak ook over enkele ervaringen van mijn zending. Onder het praten voelde ik de Geest, en mijn collega's ook.

Na die dag stelden sommigen nog meer vragen over het evangelie en nodigde ik diverse collega's uit voor de kerk. Later kreeg ik een andere baan en ik weet niet of iemand van hen zich er verder in verdiept heeft. Maar ik voelde me er goed over dat ik ze had verteld dat de ware kerk van Jezus Christus op aarde is en dat onze hemelse Vader een plan van geluk voor zijn kinderen heeft.

Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn wij geroepen om het evangelie uit te dragen. Door kleine en eenvoudige dingen als een KGW-ring kunnen we grote lessen overbrengen die onze broeders en zusters op het pad tot heil wijzen. ■

Rafael Barrios (Santa Fe, Argentinië)

Aangezien godsdienst een gevoelig onderwerp is, wist ik dat ik voorzichtig moest zijn met wat ik meenam en erover vertelde.

Ik reed achter broeder Thompson en broeder Clark aan om zeker te weten dat ze veilig thuis aankwamen. Tijdens de rit voelde de verwarming in de auto heerlijk aan en kwamen mijn benen en voeten weer langzaam op temperatuur. Ik bedankte mijn hemelse Vader uitbundig voor zijn hulp. Ook was ik onder de indruk dat Hij de gebeden van die twee broeders had verhoord door mij als zijn dienstknecht te studeren. Op zijn wonderbare wijze had Hij in hun behoeften voorzien en mijn geloof gesterkt. ■

C. Lee Bendixsen (Idaho, VS)

**Overmand door emoties
zat ik op de bank, toen
ons tweejarig zoontje
naar het lege dekentje
toekwam en fluisterde:
'Hallo, klein zusje.'**

LEES JE BOEK VAN MORMON

We hadden ons blij moeten voelen, maar onze harten waren bedroefd en onze armen leeg. Debra Caelia Carter kwam op de uitgerekende datum ter wereld, maar ze was doodgeboren.

Toen we ons huis binnenliepen, droeg ik het roze dekentje waarin we Debra in het ziekenhuis hadden vastgehouden en geknuffeld. Overmand door emoties zat ik op de bank, toen ons tweejarig zoontje naar het lege dekentje toekwam en fluisterde: 'Hallo, klein zusje. Ik hou van jou.'

De tranen liepen over mijn wangen en ik keek de andere kant op. Mijn ogen vielen op de woorden van een poster uit het tijdschrift de *Friend* die aan de muur hing: 'Onze hemelse

Vader is slechts een gebed bij ons vandaan, en de Heilige Geest bevindt zich op fluisterafstand.'¹

Ik begon mijn hart in stil en vurig gebed voor God uit te storten. Op dat moment hoorde ik de Heilige Geest fluisteren: 'Lees je Boek van Mormon opnieuw.' Ik had het net uitgelezen, maar het gevoel en de influistering waren duidelijk en onmiskenbaar.

De volgende ochtend stond ik vroeg op en begon in het Boek van Mormon te lezen. Met potlood en markeerstift markeerde ik elke passage over geloof, gebed, hoop, de eigenschappen van Jezus Christus, prediking van het evangelie en luisteren naar de stem van de Heer. Ik wist dat ik moest doen wat Nephi, Enos, Moroni en andere profeten

uit het Boek van Mormon hadden gedaan in hun beproevingsen. En ik moest dat doen met dezelfde liefde voor de Heiland die hen vervulde in moeilijke tijden.

Tijdens die dagelijkse en persoonlijke uren studie voelde ik me in de armen van de Heer en zijn liefde gesloten. Ook voelde ik de kracht van zijn zoenoffer voor ons allemaal. De Geest sprak tot mij, gemoedsrust kwam over mij en antwoorden op mijn vurige gebeden ontvouwen zich. Het overdenken van de woorden die ik las, gaf me kracht in mijn rouwproces.

Op een dag vulde de Geest me met vreugde bij het lezen van de volgende woorden:

'Ik [heb] kleine kinderen lief met een volmaakte liefde; en zij zijn allen gelijk en deelgenoot van het heil. (...)

'Kleine kinderen (...) zijn allen levend in [God] dankzij zijn barmhartigheid. (...)

'Want zie, *alle kleine kinderen zijn levend in Christus*' (Moroni 8:17, 19, 22; cursivering toegevoegd).

Het leek alsof ik mijn dochter kon zien, *levend in Christus* — lachend en blij en in zijn armen gesloten. Vanaf dat moment voelde ik de kracht om door te gaan; er gloorde nieuwe hoop in mijn ziel voor mijn gezin. Ik wist dat we door onze tempelverbonden eeuwig als gezin herenigd zouden worden als we ons maar aan de verzoening, de Schriften, de woorden van de levende profeten en elkaar vasthielden.

Ik houd van het Boek van Mormon, dat duidelijk getuigt van Jezus Christus, wat Hij voor ons heeft gedaan en doet, en wat wij moeten doen om op Hem te lijken. Het Boek van Mormon vult mijn leven met

licht en mijn hart met hoop in Christus. ■

Jewelene Carter (Virginia, VS)

NOOT

1. Zie Elaine S. Dalton, 'Te allen tijde en in alle dingen en op alle plaatsen', *Liahona*, mei 2008, p. 118.

PAPA'S SCHOENEN

Enkele jaren geleden hielpen mijn ouders de ZHV-zusters bij het sorteren van kleding, schoenen en andere spullen om aan de behoeften te geven. Mijn vaders oog viel op een paar nette schoenen tussen een hoop andere spullen. Op dat moment kreeg hij een sterk gevoel om de schoenen te houden.

Mijn moeder moest lachen en zei: 'Dat paar schoenen is drie maten te klein voor je. Ze passen je niet eens!'

Mijn vader hield echter voet bij stuk. Na de nodige grappen van de zusters mocht hij de schoenen uiteindelijk houden.

Zodra hij thuiskwam, maakte hij ze schoon, stopte er krantenpapier in en zette ze in een doos boven op zijn ladekast. We mochten de doos niet aanraken. Vijf jaar lang bleef hij onaangeroerd.

Op een dag kwam er een nieuw gezin naast ons wonen. Ze hadden twee kinderen en een baby van zes maanden oud. Mijn zus en ik slooten direct vriendschap met de twee buurmeisjes, die net zo oud waren als wij. We vertelden onze nieuwe vriendinnetjes wat we in de kerk leerden en nodigden ze uit voor het jeugdwerk. Ze waren enthousiast en wilden graag meer leren over wat we ze hadden verteld.

Na hun bezoek aan het jeugdwerk bleven ze maar met hun ouders over de kerk praten. Onze ouders nodigden toen het hele gezin uit om de zendelingenlessen te volgen en naar de kerk te komen. Daar stemden ze verheugd mee in. Ze genoten van de lessen en we keken ernaar uit om samen met hen naar de kerk te gaan.

Maar die zaterdag leken hun dochters nogal terneergeslagen. Toen we vroegen wat er aan scheelde, zeiden ze dat hun ouders niet meer mee naar de kerk wilden.

We waren teleurgesteld en vroegen papa om met hun ouders te praten. Toen hij over de zegeningen van kerkbezoek begon, antwoordde de vader: 'Ja, dat weet ik allemaal wel. Het probleem is dat ik al heel lang alleen maar sportschoenen en geen gewone schoenen heb gedragen, en

ik weet dat we netjes naar de kerk horen te gaan.'

Op dat moment keek mijn vader mijn moeder aan. Ze wist precies wat ze moesten doen. De schoenen in de doos op papa's ladekast pasten de vader van onze vriendinnetjes precies, en het hele gezin ging naar de kerk. Het was een geweldige zondag voor hen en voor ons. Ze werden al snel lid van de kerk, en vormen nu een prachtig eeuwig gezin.

Ik weet dat de Heilige Geest mijn vader influisterde om die schoenen te houden. Daarom zoek ik altijd naar zijn leiding om gezinnen te vinden die klaar zijn om het evangelie te horen. Ik weet dat Hij gezinnen voorbereidt, en ik weet dat wij ze moeten vinden en tot Christus brengen. ■

Priscilla Costa Xavier (São Paulo, Brazilië)

Mijn vader kreeg een sterk gevoel om de schoenen te houden, ook al zei mijn moeder lachend: 'Dat paar schoenen is drie maten te klein voor je.'

ZIJ HEBBEN TOT ONS GESPROKEN

OMHOOG KIJKEN

*We staan allemaal voor de
uitdaging om niet opzij te
kijken hoe anderen ons
zien, maar om omhoog te
kijken hoe onze hemelse
Vader tegen ons aankijkt.*

Ouderling
Carl B. Cook
van de Zeventig

Als jonge man werd ik naar Hamburg (Duitsland) op zending geroepen. In de taalschool — de voorloper van het huidige opleidingscentrum voor zendelingen — had ik moeite om de taal onder de knie te krijgen. Bij het verstrijken van de eerste en daarna de tweede week merkte ik dat de anderen in mijn district veel sneller vooruitgang boekten dan ik. Terwijl zij zich in complexere concepten verdiepten, waren mijn *dies*, *ders* en *das* sen een ramp.

Ik begon me zorgen te maken — en ontmoedigd te raken. Hoe kon ik een goede zending vervullen als ik niet met de mensen kon communiceren die ik moest onderwijzen?

Ik bad om hulp en vroeg om een priesterschapszegen, wat me enigszins bemoedigde. Maar ik bleef zoeken en worstelen, en voelde me op een dag nog meer gespannen en bezorgd dan anders. Toen mijn collega en ik door de gang liepen, stopte ik bij een schoonmaakkast. Ik vroeg

mijn collega even op me te wachten. Ik glipte die kleine ruimte binnen en knielde neer op een dweil. Ik begon mijn hemelse Vader om verlichting te smeken.

De Heer verhoorde dat gebed. Ik kreeg de volgende gedachte ingegeven: 'Ik heb je nooit geroepen om de Duitse taal onder de knie te krijgen. Ik heb je alleen geroepen om met je gehele hart, verstand en kracht te dienen.'

Ik dacht meteen: *Dat kan ik wel*. Ik kan met mijn gehele hart, verstand en kracht dienen. Als de Heer me daarvoor heeft geroepen, *dan kan ik dat wel*. Ik stond met een enorm gevoel van opluchting op.

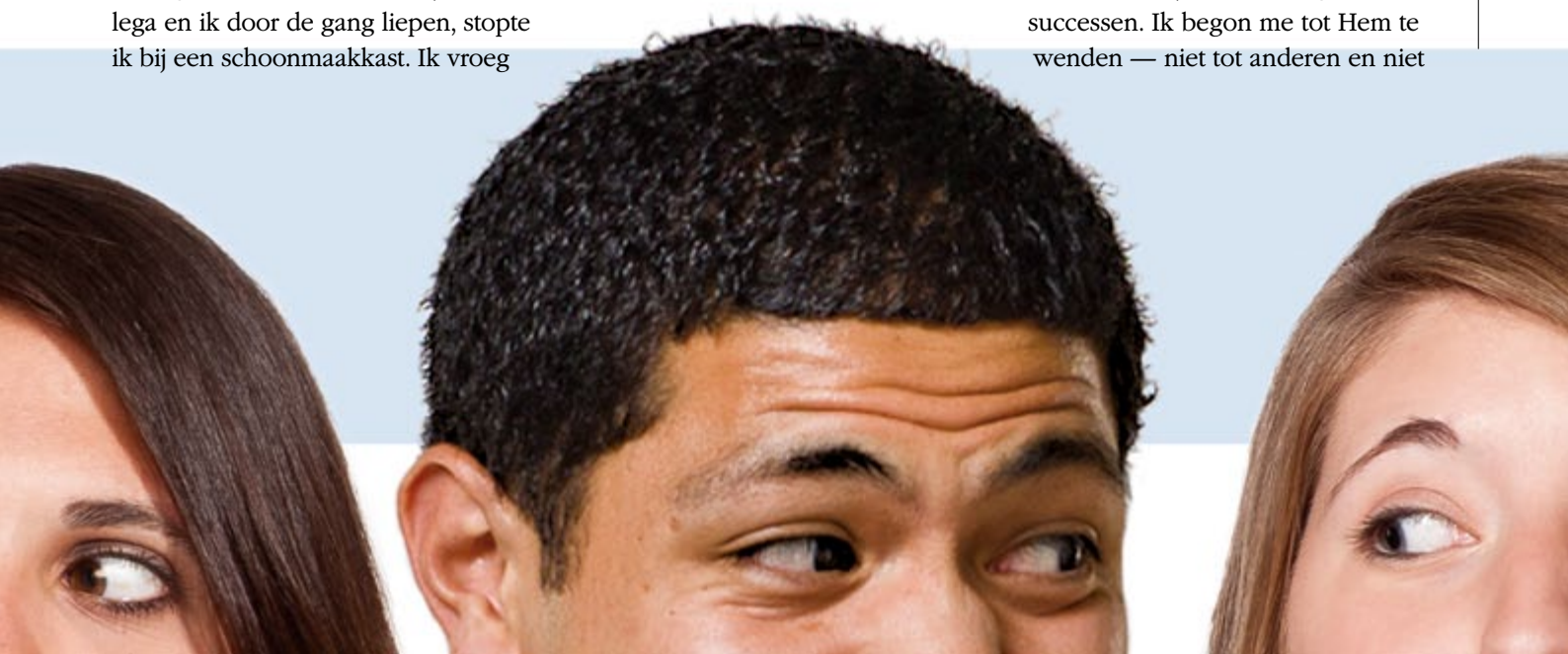
Vanaf dat moment hield ik er een andere maatstaf op na. Ik mat mijn vooruitgang en succes niet langer af aan de prestaties van mijn collega of andere leden van mijn district. Ik richtte me in plaats daarvan op

hoe de Heer tegen mij aankeek. Ik keek niet meer opzij om mezelf met anderen te vergelijken, maar begon als het ware omhoog te kijken om te weten wat *Hij* van mijn inspanningen vond.

Ik heb de taal vanaf dat moment misschien niet veel sneller of beter geleerd, maar de zorgen die ik had, waren van me geweken. Ik wist wat de Heer van me verlangde, en het lag in mijn vermogen dat te doen.

Ik begon mijn hemelse Vader iedere ochtend te raadplegen en vertelde Hem dat ik niet wist hoe de dag zou verlopen, maar dat ik mijn uiterste best zou doen. 'Laat me leren wat ik maar leren kan,' bad ik, 'maar hoe dan ook, ik zal U vandaag alles geven wat ik maar kan.'

Iedere avond bracht ik in gebed verslag uit van wat ik had gestudeerd en wat ik had gedaan. Ik maakte mijn Vader in de hemel deelgenoot van zowel mijn strubbelingen als successen. Ik begon me tot Hem te wenden — niet tot anderen en niet

eens tot mijzelf — om mijn vooruitgang te peilen.

Die les die ik ruim 35 jaar geleden in een kleine bezemkast heb geleerd, is me al die tijd, ook in latere roepingen en taken, bijgebleven. Wanneer ik een opdracht krijg die meer van mij lijkt te vragen dan ik aankan, denk ik aan die ervaring en houd ik mezelf voor: Wacht even. Wie heeft je geroepen? Wie dien je eigenlijk? Wie probeer je te behagen?

De wereld waarin we tegenwoordig leven houdt er allerlei maatstaven op na — de meeste ervan worden ons van buitenaf opgelegd. Ik denk dat die maatstaven vooral voor jongvolwassenen wel eens hard zijn. Je gaat naar school en krijgt een eindcijfer, maar daarbij wordt vaak niet gekeken naar hoe je de verdere vakken, je familie of je levensomstandigheden ervaart. Soms worden we beoordeeld op ons uiterlijk of de auto waarin we rijden. We baseren ons gevoel van eigenwaarde misschien wel op het aantal vrienden waarmee we via sociale media contact houden. We maken ons zorgen over wat anderen vinden van de persoon met wie we uitgaan of wat mensen zullen denken als we trouwen voordat we afgestudeerd zijn. Proberen te voldoen aan de verwachtingen van anderen is een gemakkelijke valkuil, maar die externe maatstaven zijn onbetrouwbaar; de wereld is vaak te snel in haar oordeel, zowel in positieve als negatieve zin.

We staan denk ik allemaal voor de uitdaging — maar de jongvolwassenen misschien wel het meest — om te proberen niet opzij te kijken hoe anderen ons zien, maar om omhoog

te kijken hoe onze hemelse Vader tegen ons aankijkt. Hij kijkt verder dan de buitenkant naar ons hart (zie 1 Samuël 16:7). En Hij weet beter dan wie dan ook wat ieder van ons nodig heeft.

Hoe kunnen we dan ‘omhoog kijken’? Hierna volgen enkele nuttige beginselen.

Geestelijke kracht opdoen

We kunnen de nodige geestelijke kracht opdoen voor het nemen van beslissingen door elke dag met een persoonlijk gebed en Schriftstudie te beginnen. Dat gebed kan een smeekbede inhouden om ontvankelijk te zijn voor Gods plan voor ons. Ook al zien we niet altijd het hele plan, we kunnen wel vragen om open te staan voor het deel van het plan dat zich die dag ontvouwt. Als we ontvankelijk zijn, zien we de vruchten van onze keuzes om Hem te volgen. We zullen in staat zijn om gehoor te geven aan de influisteringen die we krijgen. En we zullen moeilijke dingen kunnen verwezenlijken en, om de juiste redenen, kunnen doen wat we moeten doen.

Trouw blijven aan de leiding die we ontvangen

We kunnen ‘omhoog kijken’ door trouw te blijven aan de leiding die we door persoonlijke openbaring van een liefhebbende hemelse Vader hebben ontvangen. Soms proberen anderen ons ervan te weerhouden om te handelen naar onze ingevingen. Ook als ze daarmee goede bedoelingen hebben, moeten wij trouw blijven aan wat we gevoeld hebben.

Mijn vrouw en ik hebben een

We kunnen ‘omhoog kijken’ door trouw te blijven aan de leiding die we door persoonlijke openbaring van een liefhebbende hemelse Vader hebben ontvangen.

OPZIEN NAAR DE HEMEL

'We moeten ons hele leven opzien naar de hemel. Sommige dwazen keren de wijsheid van God de rug toe en volgen de verleidingen van de veranderlijke mode, de aantrekkingskracht van valse populariteit en de sensatie van het moment. Hun gedrag lijkt daarmee sterk op de rampzalige ervaring van Esau, die zijn geboorterecht verruilde voor een linzengerecht.

'En wat zijn de gevolgen daarvan? Ik getuig dat als men zich van God afkeert, verbroken verbonden, onvervulde dromen en verpletterde hoop het resultaat zijn. Ik smeeke jullie om dat moeras van drijfzand te vermijden. Jullie hebben een edel geboorterecht. Het eeuwige leven in het koninkrijk van onze Vader is jullie doel.

'Een dergelijk doel bereik je niet in één heldhaftige poging, maar pas na levenslange rechtschapenheid, een opeenstapeling van verstandige keuzes en het aanhouden van een bestendige koers en hoge idealen.

'Te midden van de verwarring van onze tijd, de gewetensconflicten en de beroering van het dagelijks leven wordt een standvastig geloof een anker voor ons leven.'

President Thomas S. Monson, 'Guideposts for Life's Journey' (toespraak gehouden tijdens een devotionaal aan de Brigham Young University op 13 november 2007), p. 3, speeches.byu.edu.

dochter op zending in Spanje. Zij heeft in Nieuw-Zeeland op de middelbare school gezeten, waar ik toen zendingspresident was. Toen ze 21 werd, zei ze: 'Pap, mam, ik vind dat ik op zending moet gaan.' We waren uiteraard blij met die rechtschapen beslissing, maar ik wist ook dat het in haar tienerjaren een groot offer was geweest om haar vrienden en familie achter te laten. Ik vertelde haar dan ook: 'Je hebt al een zending vervuld.'

Ze glimlachte en zei: 'Nee, pap, dat was *jouw* zending. Nu wil *ik* gaan en de Heer dienen.'

'OK', zei ik glimlachend. 'Ga jij maar op zending. Geef gehoor aan je ingeving om te dienen.'

Nu ben ik blij dat ze niet alleen haar hemelse Vader en zijn kinderen in Spanje dient, maar ook dat ze de gevoelens volgt die ze krijgt inge-geven. Ze liet zelfs mij — een goed bedoelende ouder — haar niet overtuigen iets anders te doen dan wat zij volgens het plan van onze hemelse Vader voor haar leven voelde dat ze moest doen.

Niet bang zijn om te handelen

Hoe belangrijk het ook is om het plan van onze hemelse Vader voor ons persoonlijk te kennen, soms zijn we er zo op gebrand om alle details van A tot Z te weten dat we bang zijn om in actie te komen. Loop niet in die val. Maak goede keuzes die je goed hebt overwogen en ga door met je leven. We worden gezegend door die keuzes te maken. Wees niet bang om keuzes te maken omdat je geen fouten wilt maken. Wees niet bang om nieuwe dingen te

proberen. Dan zul je vreugde vinden in de reis.

Op je post blijven

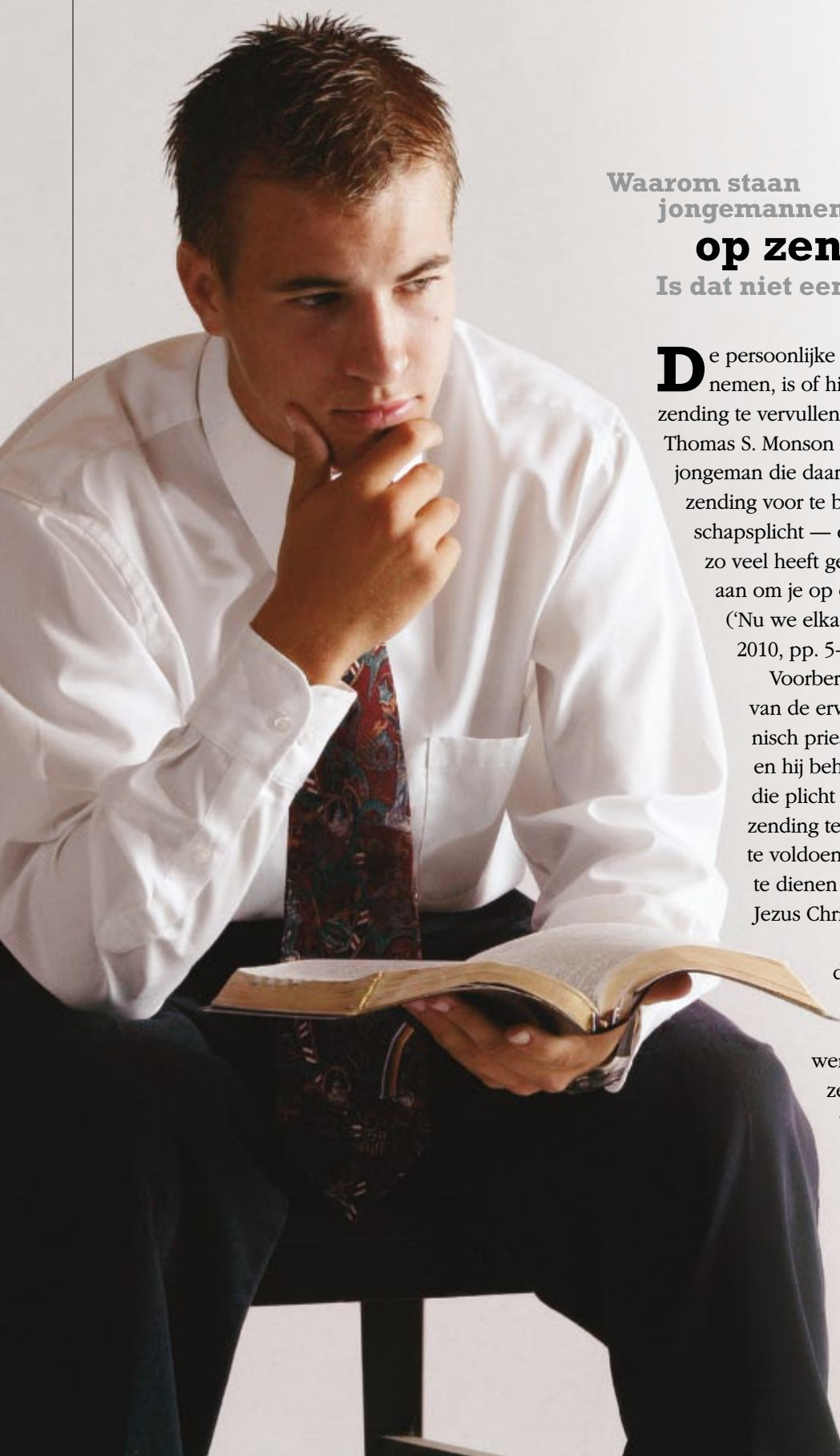
Toen we met ons gezin in Nieuw-Zeeland woonden, werden we soms overstelpt door het aantal moeilijkheden waarmee onderzoekers, recente bekeerlingen, zendingen en anderen te maken kregen. We baden vaak om antwoorden — en verwachtten die dan *snell*!

We hebben allemaal hulp nodig. En soms dienen de oplossingen die we zoeken zich inderdaad snel aan. Maar ze komen ook wel eens op een andere wijze dan we hadden gehoopt. Of ze komen later dan we hadden verwacht. En bij tijden lijken ze helemaal niet op te dagen.

In die gevallen kun je het beste leren 'op je post te blijven' tot de Heer voor hulp zorgt, hoe lang die ook op zich laat wachten. Op je post blijven houdt echter geen stilstand in. Zoals ik al zei, wees niet bang om in actie te komen. Blijf bezig met goede dingen. Blijf de geboden onderhouden. Blijf bidden en studeren en je best doen tot je nadere aanwijzingen ontvangt. Verlaat je post niet. Op zijn tijd zal de Heer alle dingen voor je welzijn laten samenwerken.

'Omhoog kijken' is mij telkens weer tot zegen geweest sinds mijn ervaring in de taalschool. Mormon verklaart in Helaman 3:27 dat 'de Heer barmhartig is jegens allen die zijn heilige naam in de oprechtheid van hun hart aanroepen'. Ik heb zijn barmhartigheid en liefde gevoeld en ervaren. Ik weet dat wij zijn genade allemaal deelachtig zullen worden als wij geloven en zijn naam aanroepen. ■

Aangestipt

Waarom staan jongemannen zo onder **druk** om **op zending te gaan?** Is dat niet een persoonlijke beslissing?

De persoonlijke beslissing die iedere jongeman moet nemen, is of hij zijn priesterschapsplicht om een zending te vervullen al dan niet nakomt. President Thomas S. Monson heeft gezegd: 'Iedere waardige jongeman die daartoe in staat is, dient zich op een zending voor te bereiden. Een zending is een priesterschapsplicht — een verplichting aan de Heer, die ons zo veel heeft gegeven. Jongemannen, ik spoor jullie aan om je op een voltijdzending voor te bereiden.' ('Nu we elkaar weerzien', *Liahona*, november 2010, pp. 5–6.)

Vorbereiding op een zending maakt deel uit van de ervaring die een jongeman met het Aäronisch priesterschap opdoet. Het is zijn plicht, en hij behoort het toepasselijke gewicht van die plicht te voelen. Uiteraard dient hij niet op zending te gaan louter om aan een verwachting te voldoen of omwille van de druk. Hij behoort te dienen omdat hij het herstelde evangelie van Jezus Christus aan anderen wil uitdragen.

Maar als hij over een zending bidt, dient hij ook te bedenken dat hij met het ontvangen van het priesterschap deze heilige taak om te 'waarschuw-
wen, uitleggen, aansporen en onderwijzen, en allen uitnodigen om tot Christus te komen' (LV 20:59) al op zich heeft genomen. Een voltijdzending maakt daar deel van uit. Als jongemannen niet in staat zijn om te dienen wegens gezondheidsproblemen of een handicap, zijn ze daarvan vrijgesteld. ■

Zijn er beschermengelen?

Is er een aan
mij toegewezen?

De term 'beschermengel' komt in de Schriften niet voor; wel wordt er over de 'bediening van engelen' gesproken (zie Omni 1:25;

Moroni 7:22–29). 'Engelen spreken door de macht van de Heilige Geest' (2 Nephi 32:3) en zijn vaak net als de Heilige Geest werkzaam om de getrouwen te troosten, te leiden en te beschermen, en waarheid te openbaren of te bevestigen. De Heilige Geest

zelf kan dus als een beschermengel worden beschouwd.

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Vanaf

het begin en door alle bedelingen heen heeft God engelen (...) gestuurd om zijn liefde en zorg voor zijn kinderen over te brengen. (...) Zichtbaar of onzichtbaar, ze zijn *altijd* dichtbij.' ('De bediening van engelen', *Liahona*, november 2008, p. 29.)

De Heer heeft niet geopenbaard of er één bepaalde engel is aangewezen om over iedere persoon te waken, maar je kunt er van op aan dat goddelijke bescherming en troost voorhanden zijn. Als je geloof oefent, maak je aanspraak op Gods hulp, met inbegrip van engelen die Hij stuurt om je te sterken en te troosten en je de moed te geven het goede te doen. ■

Wat is het standpunt van de kerk inzake homoseksualiteit?

Is het goed om **vrienden** te zijn met mensen

die homoseksuele gevoelens hebben?

De kerk is gekant tegen homoseksueel gedrag, en wij steken allen die zich aangetrokken voelen tot hetzelfde geslacht met begrip en respect de hand toe.

Als je mensen kent die zich aangetrokken voelen tot hetzelfde geslacht, volg dan dezelfde beginselen als bij je andere vriendschappen: 'Kies je vrienden en vriendinnen zorgvuldig uit. Zij zullen jouw denkwijze en daden sterk beïnvloeden, en ze zijn zelfs medebepalend voor de persoon die jij zult worden. Kies vrienden en vriendinnen die dezelfde waarden hebben. Dan kunnen jullie je aan elkaar optrekken. Goede vrienden en vriendinnen zullen het naleven van hoge normen

vergemakkelijken. Een goede vriend(in) zal je aanmoedigen om het beste uit jezelf te halen. (...) Behandel iedereen vriendelijk en met respect.' (*Voor de kracht van de jeugd* [boekje, 2001], p. 12.)

De kerk leert dat de menselijke seksualiteit een doel heeft in het plan van onze hemelse Vader. Voor ons geluk en de verwezenlijking van dat doel is ons geboden de wet van kuisheid na te leven. Homoseksueel gedrag druist in tegen dat doel en de geboden van God worden ermee overtreden.

Iemand die zich echter aangetrokken voelt tot anderen van hetzelfde geslacht maar nalaat naar die gevoelens te handelen, begaat geen zonde.

De zedelijke norm van de kerk is voor iedereen gelijk, ongeacht tot welk geslacht we ons aangetrokken voelen. De Heer en zijn kerk kunnen elk gedrag dat tegen zijn wetten ingaat niet goedkeuren. Ook hier geldt dat we onzedelijk gedrag en niet de persoon afkeuren. ■

Meer over dit onderwerp kun je lezen in het volgende artikel van ouderling Jeffrey R. Holland: 'Hulp bieden aan wie worstelen met aantrekking tot hetzelfde geslacht', Liahona, oktober 2007, p. 40.

Ouderling
Jeffrey R. Holland
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

VERBONDEN NAKOMEN

EEN BOODSCHAP
VOOR WIE OP
ZENDING GAAN

De sleutel tot dit werk is te vinden in het nakomen van onze verbonden. Op geen enkele andere manier kunnen wij aanspraak maken op de machten der goddelijkheid en deze aan de dag leggen.

Mijn toespraak tot jullie gaat over het enorme belang van verbonden nakomen — ik die van mij en jullie die van jou. Dit onderwerp gaat verder dan alleen gehoorzaamheid, hoewel gehoorzaamheid er zeker toe behoort. En het is een uitermate persoonlijk onderwerp.

In zekere zin valt er niets fundamentele te bespreken in het evangelieplan, omdat alleen wie verbonden sluiten en verbonden nakomen op de ultieme zegeningen van het celestiale koninkrijk aanspraak maken. Ja, als we het over verbonden nakomen hebben, gaat het over de kern van ons doel op aarde.

Het koninkrijk verbondsgewijs opbouwen

Een verbond is een bindende geestelijke overeenkomst, een plechtige belofte aan God onze Vader dat wij op een bepaalde wijze zullen leven, denken en handelen — op de wijze van zijn Zoon, de Heer Jezus Christus. Op hun beurt beloven de Vader, de Zoon en de Heilige Geest ons de volle heerlijkheid van het eeuwige leven.

Ik vind het interessant dat verbonden persoonlijk zijn en individueel gesloten worden. Zo is er sprake van een verbond ten tijde van onze doop en bevestiging, waarmee onze weg naar het eeuwige leven aanvangt. Die verordeningen vinden voor individuele personen plaats, één voor één, ongeacht hoeveel mensen ze uiteindelijk ook moeten ondergaan.

Er is ook sprake van een verbond wanneer mannen het priesterschap ontvangen. Het priesterschap wordt altijd aan één persoon tegelijk verleend.

In de tempel sluiten we de hoogste verbonden die er zijn. Daar leggen we allerplechtigste beloften af aan onze Vader in de hemel en daar ontvouwt Hij ons nog vollediger de werkelijke betekenis van zijn beloften aan ons. Ook hier is er sprake van een individuele ervaring, ook al gaan we naar de

tempel om aan andere personen verzegeld te worden.

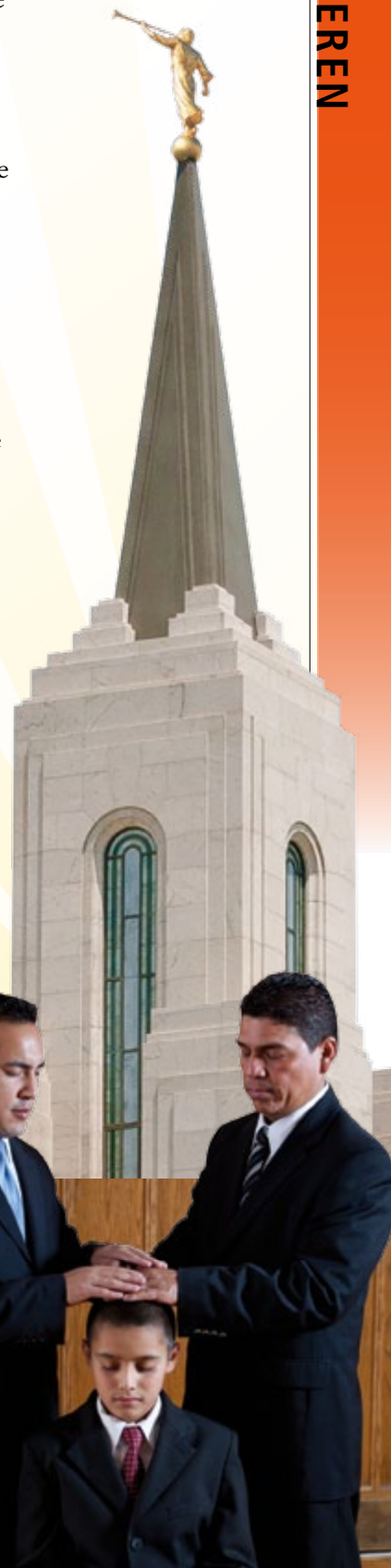
Zo wordt het koninkrijk van God opgebouwd — één persoon per keer, één verbond per keer, waarbij alle wegen van onze aardse reis naar de ultieme verbonden van de heilige tempel voeren.

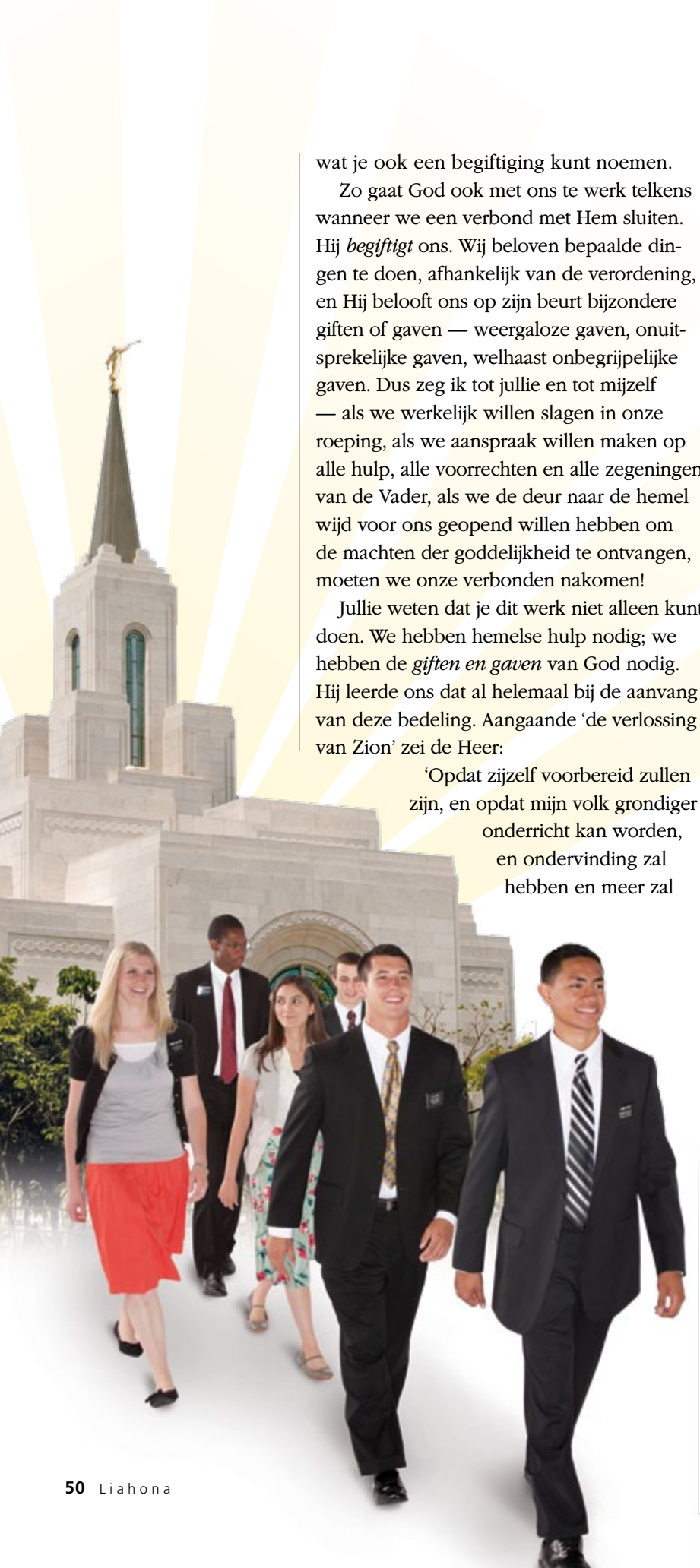
De rol van tempelverbonden

Het is van groot belang dat je inziet dat naar de tempel gaan voor je eigen begiftiging, inclusief de prachtige verordeningen die je op die begiftiging voorbereiden, deel uitmaken van je zendingsvoorbereiding en je zendingsdoel.

Wanneer je naar de tempel gaat, begin je te begrijpen dat die tempelverbonden belangrijk zijn, dat er een onlosmakelijk verband bestaat tussen je begiftiging daar en je succes als zending.

Uit het woord *begiftiging* blijkt ook de kern van dat belangrijke verband. Een begiftiging is een gave en heeft iets weg van een bruidsschat die als bijzondere *gift* een pasgetrouwd paar op weg helpt in hun huwelijk. Toen ik president van Brigham Young University was, besteedde ik mijn tijd deels aan het werven van giften en schenkingen van gulle donoren ten behoeve van het universiteitsfonds,

wat je ook een begiftiging kunt noemen.

Zo gaat God ook met ons te werk telkens wanneer we een verbond met Hem sluiten. Hij *begiftigt* ons. Wij beloven bepaalde dingen te doen, afhankelijk van de verordening, en Hij belooft ons op zijn beurt bijzondere giften of gaven — weergaloze gaven, onuitsprekelijke gaven, welhaast onbegrijpelijke gaven. Dus zeg ik tot jullie en tot mijzelf — als we werkelijk willen slagen in onze roeping, als we aanspraak willen maken op alle hulp, alle voorrechten en alle zegeningen van de Vader, als we de deur naar de hemel wijd voor ons geopend willen hebben om de machten der goddelijkheid te ontvangen, moeten we onze verbonden nakomen!

Jullie weten dat je dit werk niet alleen kunt doen. We hebben hemelse hulp nodig; we hebben de *giften en gaven* van God nodig. Hij leerde ons dat al helemaal bij de aanvang van deze bedeling. Aangaande ‘de verlossing van Zion’ zei de Heer:

‘Opdat zijzelf voorbereid zullen zijn, en opdat mijn volk grondiger onderricht kan worden, en ondervinding zal hebben en meer zal

weten over zijn plicht en de dingen die Ik van hen verlang.

‘En dat kan niet worden teweeggebracht alvorens mijn ouderlingen met macht uit den hoge begiftigd zijn.

‘Want zie, Ik heb een grote begiftiging en zegen bereid om op hen te worden uitgestort, voor zoverre zij getrouw zijn en in ootmoed blijven wandelen voor mijn aangezicht’ (LV 105:10–12).

Dit werk is zo gewichtig en de tegenwerking van de tegenstander zo groot dat we alle mogelijke goddelijke macht nodig hebben om onze inspanningen kracht bij te zetten en de kerk voorwaarts te stuwen. De sleutel daartoe voor ons persoonlijk is het verbond dat we met Hem sluiten in de tempel — onze belofte om te gehoorzamen en offers te brengen, om ons toe te wijden aan de Vader, en zijn belofte om ons de macht van ‘een grote begiftiging’ te schenken.

Verbonden en het werk van de Heer

Zie je nu beter in hoe fundamenteel onze persoonlijke, individuele beloften zijn voor de algehele voortgang en grootsheid van het werk? Net als al het andere in het heilsplan wordt het succes van alle ouderlingen en zusters over de hele wereld zendeling voor zendeling bepaald.

We sluiten niet als hele wijk of ring verbonden. Nee, we sluiten verbonden als broeder de Bruin of broeder Brandsma, als zuster Jansen of zuster de Jager. De sleutel tot dit werk is te vinden in het nakomen van verbonden door individuele personen.

Ik weet niet in welk zendingsgebied je zult dienen, maar ik geloof niet dat onze Vader in de hemel bepaalde beloften aan je zendingsgebied als zodanig heeft gedaan. Ik weet wel dat Hij grote beloften aan jou persoonlijk heeft gedaan.

Als een heel zendingsgebied verenigd is door de kracht van de integriteit van iedere zendeling en het nakomen van de verbonden door iedere zendeling persoonlijk, worden er bergen verzet. Als die eensgezindheid en

macht, een begiftiging uit de hemel, op ieder afzonderlijk in het zendingsgebied worden uitgestort, kan niets 'de vooruitgang van dit werk stuiten'. Op die manier 'zal Gods waarheid moedig, nobel en onafhankelijk voorwaarts gaan'.¹

Dat vertrouwen mogen we hebben als er geen zwakke schakel in de ketting is, als er geen kwetsbare plek in de wapenrusting is. De strijd tegen goddeloosheid en dwaling is de wijze waarop iedere evangeliezege wordt behaald — verbondsgewijs, één persoon tegelijk, zendeling voor zendeling.

Daarom zei de Heer tegen de eerste leiders van de kerk: 'Gij zult u ertoe verbinden om in alle heiligheid voor mijn aangezicht te handelen — opdat er, voor zoverre gij dat doet, heerlijkheid toegevoegd zal worden aan het koninkrijk dat gij ontvangen hebt' (LV 43:9–10).

Dat is verbondstaal. Dat is precies waarom we naar de tempel gaan — om ons jegens de Heer en elkaar te verbinden, en met die kracht vervolgens 'in alle heiligheid (...) te handelen'. In ruil daarvoor worden wij en ons werk met macht en heerlijkheid gezegend. Juist in het licht van onze verbonden nakomen heeft de Heer gezegd: 'Ik, de Heer, ben gebonden wanneer gij doet wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet wat Ik zeg, hebt gij geen belofte' (LV 82:10).

Geloof me: de sleutel tot dit werk is te vinden in het nakomen van onze verbonden. Op geen enkele andere manier kunnen wij aanspraak maken op de machten der goddelijkheid en deze aanwenden. De Heer geeft je zijn woord daaromtrent.

Je gaat naar de tempel om je op je zending voor te bereiden. Kom de verbonden die je daar sluit na, allemaal. Ze zijn uiterst persoonlijke en uiterst heilige en plechtige beloften die ieder van ons aan onze Vader in de hemel doet.

Een verbond om te getuigen

Ik vraag dit niet alleen van jullie — weet dat ik hetzelfde zal doen. Ik zal mijn

verbonden ook nakomen. Een van die verbonden is om als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen een bijzondere getuige 'van de naam van Christus in de gehele wereld' te zijn (LV 107:23). Ik kom mijn verbonden na en getuig vandaag niet alleen tot jullie van de Heer Jezus Christus en die gekruisigd, maar ik ben een van die getuigen — geroepen, geordend en gemachtigd om dat getuigenis aan de wereld uit te dragen. Ik neem graag met jullie aan die bediening deel, geliefde jonge vrienden.

Ik weet dat God leeft, dat Hij onze letterlijke Vader in de hemel is, en dat Hij zijn beloften aan ons altijd en eeuwig nakomt. Ik weet dat Jezus de Christus is, de eniggeboren Zoon van de Vader in het vlees, en de Heiland van de wereld. Ik weet dat Hij leed, bloedde en stierf om ons het eeuwige leven te schenken.

Ik weet dat de Vader en de Zoon aan de jonge profeet Joseph Smith, de grote grondlegger-profeet van deze bedeling, zijn verschenen, en dat ook hij zijn bloed heeft vergoten als een getuigenis van zijn roeping, het ultieme symbool van iemands trouw aan zijn verbonden. Ik weet dat die profetische sleutels via een ononderbroken keten zijn overgedragen aan vijftien andere mannen, en dat ze nu berusten bij en deel uitmaken van de profetische bediening van president Thomas S. Monson, Gods presiderende hogepriester op aarde in deze tijd.

Dit werk is waar. Deze uitspraken zijn waar. Ik weet dat onafhankelijk van enige andere man of vrouw die ooit op aarde heeft geleefd. Ik weet dat door de manifestaties van de Heilige Geest, die mijn leven richting en mijn getuigenis betekenis geven, en die mij doen uitgaan — met jullie — om een bijzondere getuige van de Verlosser van de wereld te zijn. ■

Uit een toespraak gehouden tijdens een satellietuitzending over zendingswerk op 25 april 1997.

NOOT

1. Joseph Smith, *History of the Church*, deel 4, p. 540.

JONGEVROUWEN, STA OP EN LAAT JE LICHT SCHIJNEN!

HET ALGEMEEN JONGEVROUWENPRESIDIUM

Het thema voor de wekelijkse activiteitenavond van dit jaar is een oproep om leiding te geven. Het is een oproep om voorop te lopen in reinheid, bescheidenheid en heiligheid. Het is een oproep om de wereld te veranderen!

Toen je tot de jongevrouwenorganisatie toetrad, kreeg je een kettinkje met een fakkel in goud en wit. Als je het draagt, denk je eraan dat je als jongevrouw in De Kerk van Jezus Christus van

de Heiligen der Laatste Dagen staat voor waarheid en deugd, en dat je opstaat en je licht laat schijnen voor de wereld. Dat betekent dat je trouw blijft aan je goddelijke identiteit als dierbare dochter van God. Dat betekent dat je ernaar streeft om 'te allen tijde en in alle dingen en op alle plaatsen' als getuige van Hem en van de Heiland op te treden (Mosiah 18:9).

Wij hopen dat je je ketting met de fakkel dit jaar met trots zult dragen om jezelf in te prenten dat je een voorbeeld bent voor de mensen om je heen. Je laat je 'licht schijnen' als je dagelijks **bidt**, in het Boek van Mormon **leest**, de normen **naleeft** in *Voor de kracht van de jeugd* en **glimlacht**. Wij weten dat als je de geboden onderhoudt en de normen in *Voor de kracht van de jeugd* naleeft, je vreugde uitstraalt en de leiding van de Heilige Geest zult ontvangen. Door die leiding kan ieder van jullie goede keuzes maken waardoor je waardig bent om een tempelaanbeveling te ontvangen.

Als algemeen jongevrouwenpresidium getuigen wij dat de Heiland je pad dan voor je zal verlichten. Hij belooft jullie: 'Ik zal ook uw licht (...) zijn; en Ik zal de weg voor u uit bereiden indien gij mijn geboden onderhoudt; (...) en gij zult weten dat gij door Mij wordt geleid' (1 Nephi 17:13). ■

THEMA WEKELIJKSE ACTIVITEITEN- AVOND 2012

'Staat op en laat uw licht schijnen, opdat het een standaard voor de natiën zal zijn' (LV 115:5).

Helemaal boven: Elaine S. Dalton (midden), presidente; Mary N. Cook (links), eerste raadgeefster; en Ann M. Dibb (rechts), tweede raadgeefster. Boven: David L. Beck (midden), president; Larry M. Gibson (links), eerste raadgever; en Adrián Ochoa (rechts), tweede raadgever.

WEES EEN LICHTEND VOORBEELD

HET ALGEMEEN JONGEMANNENPRESIDIUM

Jongemannen van de kerk — diakenen, leraren en priesters met het prachtige Aäronisch priesterschap — jullie hebben de naam van de Heiland op je genomen; jullie dragen zijn heilige priesterschap; jullie zijn geroepen om zijn werk te doen en allen die jullie kennen tot zegen te zijn. Dit is de tijd om je priesterschapsplichten te vervullen en je licht te laten schijnen als een standaard voor de natiën (zie LV 115:5).

Dit is de tijd om je licht te laten schijnen voor de mensen, opdat zij je goede werken zien en je Vader, die in de hemelen is, verheerlijken (zie Mattheüs 5:16). Jezus Christus is het volmaakte voorbeeld. Leer Hem kennen, volg Hem na en ga meer op Hem lijken door zijn geboden te gehoorzamen en je aan de normen van de kerk te houden en zoals beschreven in *Voor de kracht van de jeugd*. Als je dat doet, zul je een lichtend voorbeeld zijn van geestelijke kracht voor de mensen om je heen.

De Heer heeft gezegd: 'Wees rein, gij die de vaten des Heren draagt' (LV 133:5). Door jullie zedelijke reinheid zul je je licht op een bijzondere wijze laten schijnen voor de leden in je wijk of gemeente als je de Heiland iedere zondag waardig

vertegenwoordigt bij de bediening van het heilige avondmaal aan hen.

Zoek en benut iedere dag gelegenheden om je familie, vrienden, quorumleden en anderen van dienst te zijn. Je wordt dan een stralende lichtdrager zowel voor hen als voor wie je stilletjes gadeslaan.

Laat je licht schijnen met oprechte vriendschap en vriendelijkheid jegens allen. Draag de prachtige zegeningen van kerkactiviteiten en de leringen van het evangelie uit aan je vrienden. Vat moed en nodig ze uit om tot het licht en het leven der wereld te komen — Jezus Christus.

Wij hebben jullie lief. Wij bidden voor jullie. Wij getuigen dat de Heer jullie liefheeft en nodig heeft voor de opbouw van zijn koninkrijk. Dit is de tijd om op te staan en je licht te laten schijnen als dragers van zijn heilige priesterschap. Als jullie dit priesterschap grootmaken en je plicht jegens God vervullen, zal jullie licht 'een standaard voor de natiën' zijn. ■

LAAT JE LICHT SCHIJNEN

Er is licht in ieder van ons. Verspreid het.
(Zie LV 115:5.)

Leer en Verbonden 115:5

De Heer heeft ons geboden om op te staan en ons licht te laten schijnen.

Ik zeg tot u allen

In deze openbaring uit 1838 gaf de Heer instructies over de bouw van een tempel in Far West (Missouri, VS) en over andere aspecten van de vestiging van Zion. Ook maakte Hij de naam van zijn kerk in de laatste dagen bekend: De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hoewel deze openbaring aan de kerkleiders van die tijd was gericht, geldt het gebod om op te staan en ons licht te laten schijnen ook voor ons allemaal in deze tijd.

Staat op en laat uw licht schijnen

‘De Heer heeft voor jullie allemaal belangrijk werk te doen. “Staat op en laat uw licht schijnen, opdat het een standaard voor de natiën zal zijn” (LV 115:5). Hij stelt vertrouwen in jullie en roept jullie op om pal te staan en je licht helder te laten schijnen in deze moeilijke maar prachtige tijd.’

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, ‘Your Right to Choose the Right’, *New Era*, augustus 2005, p. 8.

Uw licht

Hoe kun je je licht laten schijnen? Denk eens na over de volgende

ideeën en schrijf er zelf een paar op in je dagboek.

- Wees vriendelijk, hartelijk en nederig.
- Sta pal voor en leef naar de kerkelijke normen.
- Glimlach en straal de vreugde van leven volgens het evangelie uit.
- Spreek met je vrienden en vriendinnen over het evangelie.
- Geef je getuigenis van de waarheid.

4 Want aldus zal mijn “kerk in de laatste dagen heten, ja, “De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”
5 Voorwaar, Ik zeg tot u allen: “Staat op en laat uw licht schijnen, opdat het een “standaard voor de natiën zal zijn;
6 en opdat de “vergadering in het land “Zion, en in zijn zingen, een bescherming zal zijn en een “toevlucht voor de

Natiën

‘Nu vergadert het volk van de Heer zich “uit het midden der volken” door bijeen te komen in gemeenten, wijken

en ringen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen die over de hele wereld zijn verspreid. (...) De Heer roept ons op om een baken van rechtschapenheid te zijn om hen te leiden die de

veiligheid en zegeningen van Zion zoeken.’

Ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Kom tot Zion’, *Liahona*, november 2008, p. 37.

Standaard

Standaard — een voorwerp waarop doorgaans een vlag of vaandel is geplaatst en dat dient als verzamelpunt of herkenningsteken om zich achter te scharen. Zie Leer en Verbonden 45:9.

‘Vaandeldragers lopen standaard

voorop in een goede zaak. Zij vertegenwoordigen wat goed en lovenswaardig is. Zij dragen vaak een vlag of andere symbolen om iden-

titeit, doel en eensgezindheid uit te drukken. (...)’

‘Als zijn vaandeldragers zijn wij geroepen om de oprechten van hart te helpen Jezus te vinden. We zwaaien niet met vlaggen. (...) Nee, als vaandeldragers voor Jezus de Christus nemen wij gewillig en dankbaar zijn heilige naam op ons. Wij zetten ons met een verbond in voor zijn zaak.’

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Standards of the Lord’s Standard Bearers’, *Ensign*, augustus 1991, p. 7.

Noot van de redactie: deze pagina is niet bedoeld als allesomvattende uitleg van de gekozen tekst, maar als uitgangspunt voor persoonlijke studie.

GOD

BEANTWOORDDE BEIDE GEBEDEN

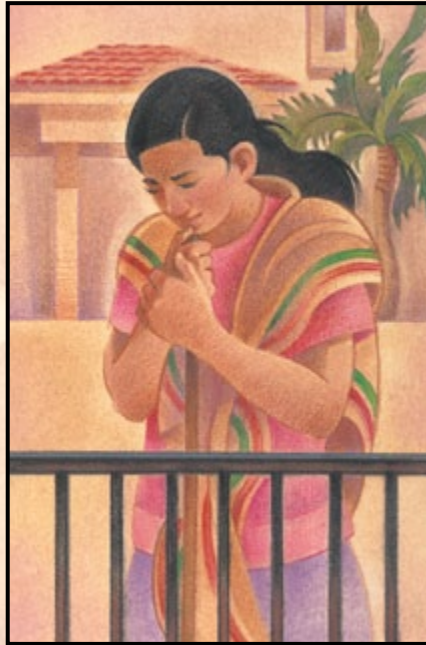
Carlos Iván Garmendía Pacheco

Toen ik in Durango (Mexico) op zending was, gaf onze zendingspresident alle zendelingen in ons zendingsgebied de uitdaging om een 'week van offerande' uit te proberen. Hij vroeg ons om die week harder te werken dan normaal en specifieke doelen te stellen. Mijn collega en ik hadden geloof dat als we op die manier offers brachten, de Heer ons zou zegenen en we vele mensen zouden vinden om te onderwijzen.

Maar tijdens de week van offerande hadden we niet veel succes. We vonden maar geen gezinnen om te onderwijzen en raakten teleurgesteld.

Op een ochtend na die week bekeken mijn collega en ik een kaart van ons gebied. Ons gebied was behoorlijk groot, maar we voelden dat we naar de verst gelegen uithoek moesten gaan.

Toen we daar aankwamen, vroegen we onze hemelse Vader in gebed naar welke straat en welk huis we moesten gaan. Toen we klaar waren, draaiden we ons om en wilden we alle straten uitkammen. We zagen een reling dichtbij en keken eroverheen. We zagen een vrouw zitten met haar

ogen dicht en een bezem in haar handen.

Mijn collega zei: 'Hallo!' De vrouw hoorde ons, stond op en ging verder met vegen alsof er niets was gebeurd. Toen vertelden we haar dat we zendelingen van de kerk van Jezus Christus waren en dat we een boodschap voor haar hadden. Ze nodigde ons binnen en we hadden een zeer geestelijk gesprek. We spraken met haar over Joseph Smith, dat hij naar een bos ging en bad om de waarheid te vinden, en dat hij als antwoord op zijn gebed bezocht werd door God de Vader en Jezus Christus.

Ze onderbrak ons en zei: 'Dat is waar. Ik weet dat God onze gebeden

verhoort. Toen jullie me aanspraken, was ik aan het bidden en vroeg ik de Heer om iemand te sturen die me naar zijn pad kon leiden, en jullie kwamen direct.'

We voelden de Geest en getuigden dat God ons naar haar had gestuurd, en dat wij op datzelfde moment hadden gebeden om te weten wie van zijn kinderen onze hulp nodig had. Zuster Rufina liet zich al spoedig dopen. In de daaropvolgende weken lieten haar kinderen, kleinkinderen en zelfs enkele van haar burens zich dopen — in totaal twintig bekeerlingen in dat deel van ons gebied. De Heer leidde ons naar zuster Rufina, en via haar kwamen haar familie en burens met het evangelie in aanraking.

Ik weet dat onze hemelse Vader ons zegent als we Hem vragen, maar alleen nadat Hij ons geloof heeft beproefd. Ik ben dankbaar dat mijn collega en ik werktuigen in de handen van de Heer konden zijn en mensen vinden die klaar waren om naar de evangelieboodschap te luisteren. Ik weet dat God ieder van ons liefheeft en ons zal leiden als we erom vragen. ■

WEES TROUW

Ouderling Gérald Caussé

van de Zeventig

FOTOILLUSTRATIE DAVID STOKER

Toen ik in de twintig was, moest ik een erg zwaar examen doen om toegelaten te worden tot een vooraanstaand opleidingsinstituut voor bedrijfskunde in Frankrijk. Ik had er twee jaar lang elke dag uren voor gestudeerd. Maar ik ging altijd naar de kerk en het instituut en vervulde mijn kerktaken.

Het belangrijkste examenonderdeel was het interview. Ik had een gesprek met een bepaalde school, wat slecht verliep toen men ontdekte dat ik lid van de kerk was.

Daarna deed ik het examen bij de school waar ik het liefst naartoe wilde. Toen het interview al een tijdje bezig was, begonnen de vragenstellers te informeren naar wat ik buiten mijn studie deed. Ik wist dat deze vraag bepalend was of ik al dan niet werd toegelaten. Maar ik besloot in een oogwenk dat ik trouw zou blijven aan mijn principes.

Ik zei: 'Ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen', en legde een kwartier lang uit wat ik in de kerk deed.

De directeur van de school zei: 'Weet je, ik ben blij dat je dat zegt. Toen ik student was, studeerde ik in de Verenigde Staten, en een van mijn beste vrienden was mormoon. Hij was een geweldige man en erg aardig. In mijn ogen zijn de mormonen heel goede mensen.'

Wat een opluchting! Ik was een van de eerste kandidaten die dat jaar op die school werden toegelaten.

We kunnen twee leringen trekken uit dit verhaal. Ten eerste moeten we de invloed die we op anderen hebben niet onderschatten. Ten tweede moeten we altijd trouw blijven aan onze principes. Doe je uiterste best, dan zal de Heer je helpen met de rest. ■

Stenen, pijlen en

‘De Geest des Heren was met hem, zodat zij hem niet konden raken’ (Helaman 16:2).

David L. Frischknecht

Afdeling leerplannen

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

Van school naar huis lopen is meestal niet erg spannend. Soms denk ik aan mijn huiswerk voor rekenen, soms denk ik aan wat we met gym hebben gedaan en soms loop ik gewoon zonder echte gedachten.

Maar vandaag was het anders. Allerlei gedachten schoten door mijn hoofd. Voor me zag ik twee jongens met wie ik wel eens speelde — Josh en Marcus — sneeuwballen maken en naar mij wijzen.

‘Hé, David, kom eens hier!’ riep Josh lachend. ‘We willen je iets laten zien.’

Marcus moest ook lachen.

Josh en Marcus waren allebei een jaar ouder dan ik, en ze konden hard gooien. Ik wist dat ze me binnen de kortste keren met sneeuwballen zouden bekogelen. Meestal waren ze wel aardig tegen me, maar ik dacht dat ze misschien wel ijs in de sneeuwballen hadden gestopt.

Ik begon na te denken hoe ik onder hun aanval uit kon komen.

Naar de overkant van de straat rennen om ze te mijden? Nee,

dan zouden ze me uitlachen en uitschelden.

Zo hard mogelijk langs ze heen rennen? Nee, ze konden harder lopen dan ik en haalden me zo in.

Zelfs een sneeuwbal naar hen gooien? Geen goed idee, want zij waren met z’n tweeën en ik maar in m’n eentje. Ze stonden ook op een gunstige positie boven op de heuvel, terwijl ik beneden nergens dekking kon zoeken.

Ik besloot de enige zinvolle weg te kiezen — rustig langs ze heen lopen en wachten op de sneeuwballen.

sneeuwballen

Terwijl ik de heuvel naderde, moest ik ergens aan denken. Ik moest denken aan Samuël de Lamaniet, die het evangelie predikte terwijl hij op een muur stond. Toen de mensen boos werden om wat hij zei, wierpen ze stenen naar hem en schoten ze pijlen op hem af.

Ik wist dat de Heer Samuël tegen de stenen en pijlen beschermde. Misschien kon Hij wel zorgen dat de sneeuwballen me niet raakten.

Ik bad stilletjes in mezelf dat de sneeuwballen me zouden missen. Ik wist dat ik dapper moest zijn en niet moest twijfelen — net als Samuël. Toen ik bij de heuvel aankwam, vertrouwde ik erop dat

ik me niet zou bezeren.

Zoals ik al verwacht had, vlogen de sneeuwballen in het rond. Enkele sneeuwballen suisdan rakelings langs mijn hoofd. Sommige sneeuwballen scheerden langs mijn armen, en een paar ploften vlak voor mijn voeten neer, maar ik werd niet geraakt. Helemaal niet!

De jongens bleven gooien tot ik buiten hun bereik was, maar ik wist dat ik veilig was. De verdere weg naar huis was niet meer erg spannend — en daar was ik blij om! Ik had net als Samuël de Lamaniet bescherming gekregen. Ik wist dat bidden en geloof in de Heer oefenen me hadden gezegend. ■

'Ik getuig dat bidden zinvol wordt als we bidden en handelen in geloof.'

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Bidden in geloof', *Liahona*, mei 2008, p. 96.

GENIETEN

van het Boek van Mormon

Veel kinderen in de tijd van het Boek van Mormon zagen Jezus Christus en luisterden naar zijn woorden. Als je dit jaar elke week in het Boek van Mormon leest, kun je ook genieten van het woord van Christus (zie 2 Nephi 31:20).

Laat een ouder iemand je helpen met de nietjes om deze kleurplaat eruit te halen. Kleur elke week nadat je hebt gelezen alle vakken met het nummer van die week in. Op pagina 62 vind je suggesties wat je elke week kunt lezen. Je kunt alleen lezen of samen met je familie.

ILLUSTRATES SCOTT GREER

Wekelijkse leessuggesties om te 'genieten van het Boek van Mormon'
(zie pp. 60–61)

WEEK	LEZEN	WEEK	LEZEN
1	Inleiding van het Boek van Mormon	29	Alma 20:1–28
2	1 Nephi 1:1–3, 18–20; 2:2–4; 3:2–7; 4:1–18	30	Alma 23:6–7, 16–18; 24:1–7, 16–27; 27:2–5, 14, 27–29
3	1 Nephi 8:2, 5–33	31	Alma 30:6–9, 12–14, 31–32, 35–39, 43–45, 49–50, 55–59
4	1 Nephi 16:9–10, 16–19, 23, 26, 28–32; Alma 37:38–46	32	Alma 31:1, 5–7, 12–21, 37–38; 32:1, 5–6
5	1 Nephi 17:8–11, 16–19, 49–55; 18:1–4	33	Alma 32:26–43
6	2 Nephi 2:11–13, 22–27; 4:15–16; 31:5–8, 17–21	34	Alma 37:3, 6, 8–11, 14–15; 43:1–9, 16–17, 43–47; 44:16–20
7	2 Nephi 32:3–9; Jakob 7:1–20	35	Alma 46:1–5, 11–16, 19–20; 48:7–13, 22–23; 49:25–26, 28
8	Enos 1:1–13	36	Alma 50:25–36; 51:5–6, 11, 13–16, 20–22
9	Mosiah 1:9–10, 18; 2:1–2, 5–8, 16–19; 3:17, 19; 4:9–10; 5:15	37	Alma 53:10–21; 56:2–11, 43–48, 55–56
10	Mosiah 11:1–2, 20, 27–29; 12:1, 9, 14, 17–19, 35–36; 13:15–24	38	Helaman 2:2–11; 5:4–13
11	Mosiah 17:1–12, 20	39	Helaman 5:20–50
12	Mosiah 18:1–17	40	Helaman 6:18–23; 7:6–13, 26–29; 8:1, 4, 10, 25–28
13	Mosiah 21:1–15, 23–24	41	Helaman 9:1–24
14	Mosiah 21:29–35; 22	42	Helaman 9:25–39; 10:1–6
15	Mosiah 23:1–7, 19–26, 36–39	43	Helaman 13:1–7; 14:2–8; 16:1–3; 3 Nephi 1:4–9
16	Mosiah 24:8–25; 25:1, 14–19	44	3 Nephi 1:10–15, 21–23; 2:1–2; 8:2–7, 23; 9:1–2, 18–22
17	Mosiah 27:6–24; Alma 36:11–12, 16–24	45	3 Nephi 11:1–17, 23–26
18	Mosiah 27:32–37; 28:1–9	46	3 Nephi 17:1–24
19	Alma 1:2–15; 2:1–9	47	3 Nephi 18:1–9, 19–21, 24, 35–39
20	Alma 2:10–18, 29–31; 5:1, 19, 26–27, 33	48	3 Nephi 19:11–26; 20:1; 27:1–8
21	Alma 6:7–8; 7:9–12; 8:1–22	49	3 Nephi 28:1–9; 4 Nephi 1:1, 15, 23–26; Mormon 1:1, 11–17
22	Alma 8:23–32; 9:1–8, 14–15	50	Mormon 2:1–2, 9, 23–24, 26–27; 3:2–3, 16–22
23	Alma 10:27–32; 11:21–46	51	Ether 1:1, 33; 2:5, 16–25; 3:1, 4–14
24	Alma 12:1–7; 14:1–17	52	Moroni 10:3–23
25	Alma 14:18–29; 15:1–13		
26	Alma 17:1–3, 12–13, 17–39		
27	Alma 18:1–4, 8–35		
28	Alma 18:40–43; 19:1–2, 8–15, 18–19, 22–33		

*Ouderling
M. Russell
Ballard van het
Quorum der
Twaalf Aposte-
len doet enkele
uitspraken over
dit onderwerp.*

HOE BEREIK IK MIJN DOELEN?

We moeten geloof hebben. We moeten geloof in God hebben. We moeten geloof in de Heer Jezus Christus hebben. En we moeten o zo nodig geloof in onszelf hebben.

Als je een doel stelt en jezelf ertoe zet om dat doel te bereiken, vermijd je de meeste problemen in je leven. Besteed je energie aan dingen die van betekenis zijn.

Als je doelen rechtschapen zijn, ga er dan voor.

Je moet het verlangen ontwikkelen om te leren hoe je goede en haalbare doelen stelt.

KEUZEVRIJHEID

is de gave om zelf te kiezen

Je kunt deze les en activiteit gebruiken om meer over het jeugdwerkthema van deze maand te leren.

Gefeliciteerd met je verjaardag, Juliana!’ zei papa. Hij gaf Juliana een pakje in glanzend papier ingepakt en met een strik eromheen.

Juliana glimlachte van oor tot oor. Ze was zo opgetogen om een cadeautje van haar vader te krijgen dat ze niet kon wachten om het pakje te openen.

Ben jij net als Juliana ook zo blij wanneer je een cadeautje krijgt? Onze hemelse Vader heeft ieder

van ons een kostbaar geschenk gegeven, namelijk onze keuzevrijheid. Keuzevrijheid is het vermogen om onze eigen keuzes te maken.

Voordat we op aarde kwamen, wilde Satan dat niemand zelf kon kiezen. Hij wilde ons dwingen om naar de aarde te komen en zijn wil te doen. Maar onze hemelse Vader wist dat het belangrijk voor ons was om zelf keuzes te maken. Iedere goede keuze die we maken, brengt ons dichterbij tot onze hemelse Vader en Jezus Christus. Zij willen graag dat we goede keuzes maken, zodat we weer bij Hen kunnen wonen.

Dit jaar leren we in het jeugdwerk hoe we het goede kunnen kiezen — KGW! ■

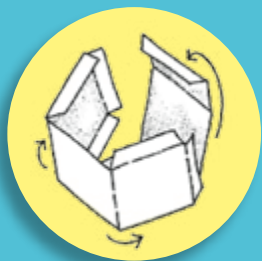
Liedjes en Schriftteksten

- ‘Als kind van God’, *Overzicht participatieperiode 2012*, p. 28
- 2 Nephi 2:27

Nu jij

Denk op een avond eens na over de keuzes die je die dag hebt gemaakt. Maak een tekening, schrijf een gedicht of bedenken een liedje over een van je goede keuzes op die dag.

KGW-spel

Je kunt dit spel met je familie spelen en zo meer over keuzevrijheid leren. Knip de kubusvorm uit en plak het op stevig papier. Vouw de kubus zoals je hierboven ziet en plak de randen goed vast. Laat de kubus drogen.

Ga met je familie in een kring zitten. Laat iemand als eerste de kubus rollen en lezen wat er op de bovenkant staat. Praat over de verschillende keuzes die je in die situatie kunt maken. Welke gevolgen kan iedere keuze hebben? Laat de volgende persoon de kubus rollen.

Een nieuw jongetje zit
naast jou in de klas.
.....
Wat ga je doen?

Je zusje wil met jou
en je vriendjes/
vriendinnetjes spelen.
.....
Wat ga je doen?

Jeremy vraagt
of hij je huiswerk
mag overnemen.
.....
Wat ga je doen?

Martin nodigt je uit voor
een film op zondag.
.....
Wat ga je doen?

Lea wordt gepest
op school.
.....
Wat ga je doen?

Je broer doet
gemeen tegen je.
.....
Wat ga je doen?

Het Boek van Mormon leert ons over Jezus Christus

Diane L. Mangum

Het Oude Testament vertelt ons over Jezus Christus voordat Hij op aarde werd geboren. Hij werd Jehova genoemd. In het Oude Testament lezen we over mensen die Jehova volgden.

Het Nieuwe Testament is het Schriftuurlijke boek dat ons over Jezus' leven op aarde vertelt. Zijn discipelen schreven over zijn leven en zijn leringen.

De broeder van Jared zag Jezus Christus.

De stem van de Heer klonk in Enos' binnenste toen hij bad.

Het Boek van Mormon gaat ook over Jezus Christus en mensen die Hem volgden.

Het Boek van Mormon begint in Jeruzalem in de tijd van het Oude Testament, circa zeshonderd jaar vóór de geboorte van Jezus. Er staat in hoe de profeet Lehi en zijn gezin Jeruzalem verlieten en naar een beloofd land werden geleid, ver over de oceaan in de Nieuwe Wereld.

Profeten in het Boek van Mormon leerden dat Jezus naar de

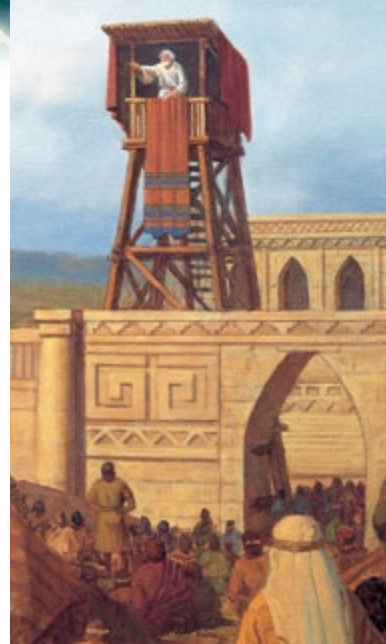
aarde zou komen. Zij leerden ook dat bekering en Jezus Christus volgen ons gelukkig maken.

Na zijn kruisiging en opstanding in Jeruzalem bezocht Jezus de Nieuwe Wereld om de mensen daar te onderwijzen. Hij leerde ze over de doop, het avondmaal en hoe ze anderen moesten liefhebben. Hij organiseerde een kerk met twaalf apostelen. Hij riep de kinderen tot

Lehi zag Jezus Christus in een droom of visioen.

Koning Benjamin leerde zijn volk aangaande de verzoening van Jezus.

Zich en zegende hen, net zoals in het Nieuwe Testament.

De profeten in het Boek van Mormon getuigen net als de profeten in de Bijbel van Jezus Christus.

De laatste profeet in het Boek van Mormon was Moroni, die vierhonderd jaar na Jezus' bezoek aan de Nieuwe Wereld leefde. Voor dat hij stierf, schreef Moroni dat

iedereen die het Boek van Mormon leest, kan weten dat het waar is als hij of zij daar in geloof om bidt. Moroni nodigde iedereen uit om tot Christus te komen (zie Moroni 10:32).

Kinderen in deze tijd kunnen ook bidden om een getuigenis te ontvangen dat het Boek van Mormon waar is en dat Jezus Christus hun Heiland is. ■

VRIENDSCHAP OVER DE OCEAAN

Jane Hansen Lassetter

Toen enkele verpleegkundigen in opleiding van Brigham Young University zich voorbereidden om naar Tonga te gaan, leek het ze een leuk idee om kinderen uit Utah en Tonga vriendschap met elkaar te laten sluiten.

De studenten vroegen jeugdwerkkinderen uit de wijk Oak Hills 9 in Provo (Utah, VS) om tekeningen te maken voor kinderen in Tonga. Ze maakten ook foto's van de kinderen.

In Tonga hielpen de verpleegkundestudenten tijdens de participatieperiode in de wijk Neiafu 3. Ze gaven ieder kind een tekening en foto van een kind in Utah. De kinderen waren enthousiast om hun nieuwe vriendjes en vriendinnetjes uit Utah te leren kennen.

Ze maakten tekeningen voor de kinderen in Utah. Sommigen schreven iets over zichzelf en het leven in Tonga. Sommigen schreven in het Engels en anderen

in het Tongaans. Hun jeugdwerkpresidente vertaalde de Tongaanse berichtjes naar het Engels. De studenten maakten foto's van de kinderen.

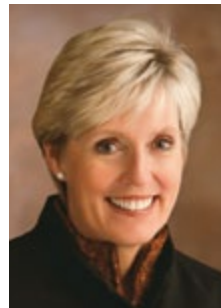
Eén jongen schreef: 'Ik zit op rugby en Tonga is erg warm.' Een meisje schreef: 'Ik vind je foto heel leuk. Je ziet er zo mooi uit. Ik hou van zingen, net als jij.' Een ander kind schreef iets over het jeugdwerk en liefde: 'Mijn les gaat vandaag over profeten. Ik vind je heel lief' ■

Provo, Utah
Primary
Neiafu Third Ward
Tonga

FOTO MET DANK AAN JANE HANSEN LASSETTER

Hij is daar

Rosemary M. Wixom

Algemeen jeugdwerkpresidente

‘Daarom stortten wij onze ziel uit in gebed tot God, dat Hij ons sterk zou maken’ (Alma 58:10).

Toen een van onze zoons elf jaar was, werd hij met een enorme hoofdpijn wakker. Eerst dacht ik dat hij treuzelde om naar school te gaan, maar ik merkte al snel dat hij hoge koorts had. Ik ging met hem naar de dokter, die ons direct doorverwees naar het ziekenhuis. Daar kregen we te horen dat hij hersenvliesontsteking had, een ernstige ziekte.

Zijn toestand verslechterde en hij kreeg epileptische aanvallen. De arts vroeg me de kamer uit te gaan. Toen ik de gang op liep,

was ik bang en begon te huilen. Een onbekende vrouw sloeg haar armen om me heen. Ik bad hardop of mijn hemelse Vader mijn zoon wilde helpen en dat alles goed zou komen. Ik weet nog dat ik een grote vrede in mijn hart voelde.

Mijn zoon werd geopereerd, waarna vele weken van herstel volgden. Nu is hij gezond, getrouwd en vader van twee prachtige meisjes. Die ervaring was voor mij een groot voorbeeld

van de kracht van het gebed.

Een van onze jeugdwerkliedjes heet ‘Gebed van een kind’. Daarin wordt de vraag gesteld: ‘Hemelse vader, hoort U mijn gebed, en is het waar dat u daar boven op mij let? (Kinderliedjes, pp. 6–7).

En het antwoord is onmiskenbaar ‘jazekeer!’

Als je je ooit afvraagt of je hemelse Vader leeft, wordt het tijd dat je neerknielt en vraagt: ‘Hemelse Vader, hoort u mijn gebed? Woonde ik echt bij U voor dat ik op aarde kwam? Kan ik weer bij U terugkeren en bij U wonen?’

Hij zal je gebed beantwoorden. Hij zal je laten weten dat Hij daar is. Je bent nooit alleen. Hij is er altijd voor ons wanneer wij Hem nodig hebben. ■

De juiste jurk

Sarah Chow

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'Wees een voorbeeld voor de gelovigen' (1 Timoteüs 4:12).

4. Anna was dol op de twee zendelingzusters in haar wijk. Ze gaven haar altijd een hand in de kerk, ze glimlachten als ze op straat naar hen zwaaide, en ze baden met hun gezin als ze kwamen eten.

5. Op zondag stond Anna te popelen om de zendelingzusters haar nieuwe jurk te laten zien. Toen ze hen in de kerk zag, draaide ze voor hen in het rond.

6. Ja, je lijkt inderdaad op ons.

En je lijkt niet alleen op een zending, je bent een zending!

7. Je moeder vertelde me dat je de hele week voor ons hebt gebeden, zoals we je gevraagd hadden. En kijk eens! We hebben vandaag iemand meegenomen naar de kerk. Jouw gebeden hebben ons geholpen.

Dankjewel, zending Anna.

Ik kan nu al een zendeling zijn!

Hikari Loftus en
Hilary Watkins Lemon

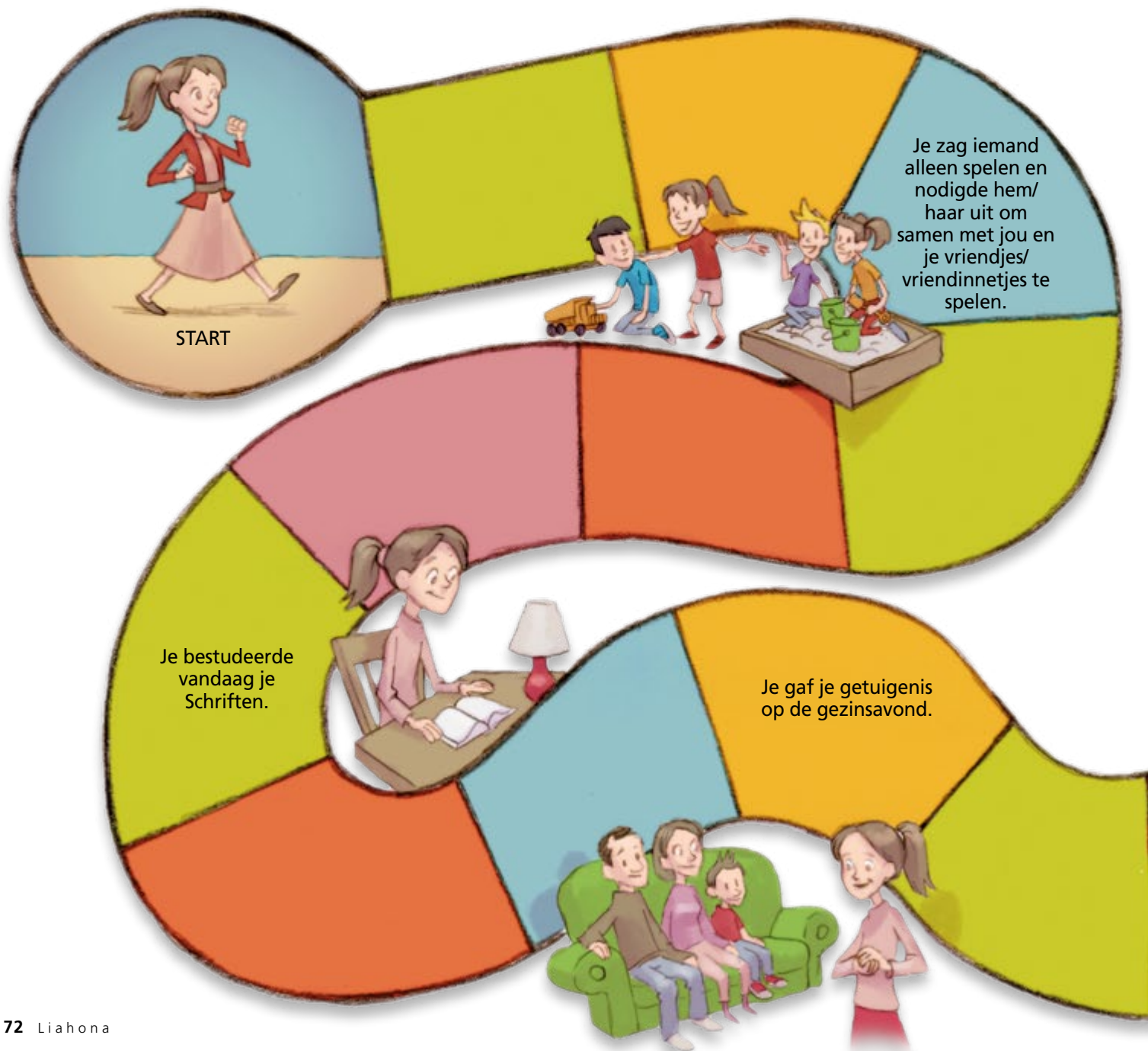
Anna probeert het voorbeeld van de zendelingzusters te volgen. Volg de aanwijzingen hieronder op zodat zij keuzes kan maken om nu al een zendeling te zijn.

Benodigheden: een dobbelsteen of zes papertjes met de nummers

1 tot en met 6 erop in een zakje; een munt, gedroogde boon of ander klein voorwerp voor iedere deelnemer aan het spel.

Spelregels: Elke speler kiest een voorwerp uit als pion. Gooi om de beurt met de dobbelsteen of haal een nummer uit het zakje, en zet je

pion het aantal vakken vooruit dat je hebt gegooid of getrokken. Als je op een vakje komt met een aanwijzing wat je als zendeling moet doen, mag je een extra vakje vooruit. Speel om de beurt tot iedereen bij de finish is, waar de zendelingzusters op je wachten!

IDEEËN VOOR OUDERS

Praat met uw kinderen over het respect voor hun hemelse Vader en zichzelf als ze fatsoenlijke kleding dragen. Vraag ze waarom zendingen zich fatsoenlijk kleden.

Geef eventueel uw getuigenis over zendingswerk aan uw kinderen. U kunt uw bekeringsverhaal vertellen, over een ervaring vertellen die u met zendingswerk hebt gehad, of uitleggen waarom zendingswerk voor u belangrijk is.

Je was eerbiedig in de kerk.

Je hielp je moeder de was opvouwen.

Je dacht eraan om voor de zendingen te bidden.

Je dacht aan de Heiland tijdens het avondmaal.

Bedankt dat je zo'n goede zending bent!

FINISH

Centra voor jongvolwassenen vormen het opkomend geslacht

Stephanie Jean Johnson

Kerkelijke tijdschriften

De kerkelijke centra voor jongvolwassenen beschermen het opkomend geslacht niet alleen tegen de verleidingen van de wereld — ze bereiden ook de huidige en toekomstige leiders voor om de wereld te veranderen.

Als verlengstuk van het instituutprogramma bieden de centra voor jongvolwassenen — die zich vooral in Europa bevinden — zowel godsdienstles als een plek waar jongvolwassenen activiteiten kunnen houden, variërend van koken of huiswerk maken tot pingpongen of het evangelie delen.

Groei van de kerk door jongvolwassenen

Tegen het eind van het jaar 2003 werd het initiatief genomen om centra te openen in Kopenhagen (Denemarken); en in Berlijn, Hamburg en Leipzig (Duitsland). Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen moedigde de verdere ontwikkeling hiervan aan toen president Gordon B. Hinckley (1910–2008) hem riep om over het centrale gedeelte van Europa te presidenten in 2004.

Volgens Erik Psota, assistent gebiedsbestuurder van het seminarie- en instituutprogramma in Europa, waren veel priesterschapsleiders in Europa toen onder de 30 jaar.

‘De ingeving die ouderling Perry ontving dat de groei van de kerk in Europa door de 18 tot 30-jarigen zou komen, heeft veel invloed gehad op de jongvolwassenen en priesterschapsleiders op alle niveau’s in Europa’, zegt broeder Psota. De ingeving van ouderling Perry heeft vandaag de dag nog steeds betrekking op de jongvolwassenen. Hij vervolgt: ‘De reden is dat ze daardoor hun verantwoordelijkheid voor de groei van de kerk gaan begrijpen.’

Er zijn nu meer dan 140 centra in Europa met nog een dertigtal in opkomst. Het opkomend geslacht wordt erdoor voorbereid om het evangelie in de wereld te verspreiden.

Het koninkrijk en vriendschap in Noorwegen opbouwen

Het centrum voor jongvolwassenen in Oslo (Noorwegen) is slechts een van de vele centra waar jongvolwassenen het koninkrijk leren opbouwen. Neem nu bijvoorbeeld Mathilde Guillaumet uit Frankrijk. Nadat zuster Guillaumets vriendin haar uitnodigde om meer over het evangelie te weten te komen, onderwezen de zendingen haar in een centrum in Parijs in 2009.

Zuster Guillaumet liet zich dopen in 2010 en verhuisde daarna naar Noorwegen om daar een jaar te verblijven, en daar speelde het plaatselijke centrum voor jongvolwassenen een belangrijke rol bij de groei van haar getuigenis.

‘Ik voelde me echt thuis in het centrum. Ik voelde me er veel meer op mijn gemak dan op mijn studentenkamer’, zei zuster Guillaumet. ‘Het zendingsechtpaar dat in het centrum aanwezig was, werd als mijn ouders — geweldige mensen die troost en advies boden. Zowel in Parijs als in Oslo kon ik met het zendingsechtpaar over het evangelie praten, wat thuis niet kon, aangezien ik daar het enige lid ben.’

Sam Basnet, die zich liet dopen in 2009, is ook het enige lid bij hem thuis. Door zendingswerk te doen in het centrum in Oslo was hij in staat om het evangelie met zijn familieleden te delen toen hij ze in Nepal bezocht. Hij vertelde hen over het priesterschap en het Boek van Mormon,

Centra voor jongvolwassenen zijn een plaats van samenkost waar het opkomend geslacht zich kan voorbereiden om invloed op de wereld uit te oefenen door middel van de evangelieboodschap.

beginselen die hij al eerder met de zendingen in Oslo had uitgelegd.

‘Mijn familieleden wilden zich net zoals ik voelen’, zegt broeder Basnet. ‘Ze zagen het verschil tussen hoe ik toen was en hoe ik nu was geworden. Eerst had ik geen hoop. Ik was niet positief ingesteld. Na mijn doop kwam ik vaak in het centrum en was alles beter dan vroeger.’

Broeder Basnet is niet de enige die werd opgebouwd en gemotiveerd door de Geest die in het centrum heerste. Benjamin Kerr uit Scotland heeft de afgelopen twee zomers in Oslo gewerkt en ziet het centrum als een plek die hem eraan herinnert wat echt belangrijk is.

‘Het centrum is mijn toevluchtsoord om aan de wereld te ontsnappen’, zegt broeder Kerr. ‘Ik voel echt vrede en veiligheid wanneer ik daar ben. Ik denk dat wat mij vooral bemoedigde was dat we in het centrum konden praten, vooral tijdens de gezinsavond, over zaken die ons zorgen baren of die we moeilijk vinden. Door die ervaringen werd het me duidelijk hoe belangrijk eenvoudige evangeliebeginselen zijn.’

Het vormen van jongvolwassenen en toekomstige leiders

De centra voor jongvolwassenen helpen jongeren niet alleen om hun vrienden en familie in het evangelie te versterken, maar ze vormen ook leiders. Jongvolwassenen worden geroepen om in raadsvergaderingen in het centrum te dienen en allerlei activiteiten en lessen te plannen.

Zoiets ervoer ook Barbara Matovu, die van oorsprong uit Uganda afkomstig was maar nu Noors staatsburger is: ‘De liefde voelen die God voor al zijn kinderen heeft’, zegt ze, ‘heeft mijn getuigenis van de organisatie van de kerk versterkt. Ik leerde daardoor dat het koninkrijk van God niet door één mens kan worden opgebouwd, maar door velen die in eenheid samenwerken.’

Hoewel jongvolwassenen getraind worden voor toekomstige kerkroepingen, doen ze ook ervaring op die hen helpt om een goede echtgenoot of ouder te worden. Ze worden voorbereid om de wereld niet alleen te verbeteren op macro-niveau maar ook thuis.

‘De leiderschapsbeginselen die de jongvolwassenen leren in een raad zijn ook van groot belang voor hen als ouders — geduld, communicatie, leiding geven en mensen vrij laten om een taak te volbrengen, en de leiding van de Geest volgen,’ zegt Gerald Sorensen, die met zijn vrouw, Nancy, in het centrum in Trondheim (Noorwegen) heeft gediend.

De centra voor jongvolwassenen zullen blijven vechten tegen de toenemende zonde in de wereld door ervoor te zorgen dat de toekomstige kerkleiders nog sneller gevormd worden.

‘Jongvolwassenen komen niet alleen naar de centra om het evangelie vanuit evangelisch oogpunt beter te begrijpen, maar ook om het evangelie te delen met hun vrienden en hen te dienen die niet tot ons geloof behoren’, zegt broeder Psota. ‘Door de centra kan een goed voorbereide generatie de Heer met enthousiasme en eeuwig perspectief dienen.’ ■

Heiligen in het Verenigd Koninkrijk en Brazilië nemen deel aan dienstbetoon

Sinds het Eerste Presidium in april alle leden van de kerk heeft uitgenodigd om het komende jaar deel te nemen aan een dienstbetoondag, geven heiligen in de hele wereld daar gehoor aan. In tenminste twee landen — het Verenigd Koninkrijk en Brazilië — hebben wijken en gemeenten eensgezind samengewerkt met andere leden in hun eigen land.

Verenigd Koninkrijk

Op maandag 5 september 2011 kwamen de leden van 11 ringen in Engeland met gebiedspresident Erich W. Kopischke van de Zeventig bijeen voor het project Helpende

Handen in de Tottenham Marshes.

Niet alleen werd hiermee het 75-jarige bestaan van de welzijnszorg in de kerk gevierd, maar ook de officiële heropening van de '2011 Capital Clean-Up Campaign' in London. De leden wieden vijf uur lang onkruid — samen met de personeelsleden van de burgemeester — legden bloembedden aan, kliefden hout, kapten hoge planten en verwijderden afval uit het Lee Valley Park.

Op dezelfde dag kwamen er leden uit andere Londense wijken meewerken aan het project Helpende Handen bij de Havens en Richards verpleeghuizen

voor terminaal zieke kinderen.

Bij het Richards verpleeghuis schilderden 18 leden van de wijk Stratford een kantoorruimte, wieden onkruid, kapten planten, veeiden de vloer en repareerden gereedschap. Dit was het eerste contact tussen het verpleeghuis en de kerk, zei Charlotte Illera, projectmanager van het dienstbetoonproject voor het Richards verpleeghuis voor kinderen.

'Ik werd geraakt door het enthousiasme en plezier waarmee de vrijwilligers hun taken verrichtten', zei ze. 'Zelfs een eenvoudige taak als even het gangpad vegen werd zorgvuldig uitgevoerd.'

De laatste paar maanden zijn

Meer dan 11 ringen in Engeland kwamen op 5 september 2011 samen om dienstbetoonprojecten uit te voeren in drie verschillende gebieden in en rond London.

FOTO: LINDSEY PHILLIPS

de leden van Groot Brittanië en Noord-Ierland bezig geweest met de organisatie van en deelname aan tientallen dienstbetoonprojecten in het hele land.

Brazilië

Op 30 juli 2011 zag het geel van de hesjes op honderden dienstbetoonprojecten in Brazilië om het 12-jarig bestaan van de Mormoonse Helpende Handen te vieren, een programma van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gericht op dienstverlening in de gemeenschap en hulpverlening bij rampen aan iedereen die dat nodig heeft.

Mormoonse Helpende Handen (*Mãos que Ajudam*) ontstond eigenlijk in Brazilië. Het was een manier om vrienden en buurtbewoners bekend te maken met de liefdadigheidsprojecten van de kerk. Vandaag de dag is het jaarlijks een enorm gebeuren.

Dit jaar werd er veel gezongen, gelachen en geapplaudiseerd toen 120.000 mannen, vrouwen en kinderen de straten veegden, scholen schoonmaakten, gebouwen repareerden, parken verfraaiden en aan andere vormen van dienstbetoon meewerkten in het grootste, dichtstbevolkte land van Latijns-Amerika. Kerkleden werkten samen met leden van de gemeenschap om dienst te verlenen die iedereen tot nut is.

In Belo Horizonte (Recife) en Bahia verenigden meer dan 6.000 vrijwilligers zich om te strijden tegen knokkelkoorts.

In Rio de Janeiro ruimden vrijwilligers scholen en kinderdagverblijven op. In Porto Alegre maakten 1.500 vrijwilligers scholen schoon en woonden enkelen lezingen bij over drugspreventie.

Tijdens de twee maanden die aan die dag voorafgingen hielpen meer dan 500 vrijwilligers met het inzamelen van voedsel, wat op 30 juli aan 175 gezinnen in nood in São Jose werd gegeven.

Kerkleden in Blumenau gaven donaties van ongeveer 136 kg eten weg aan *Casa de Apoio às Crianças Portadoras de Mielomeningocele e Neoplasia* (Tehuis voor kinderen met spina bifida of een tumor). De vrijwilligers gaven ook instructies over de basisbeginselen van een voedselvoorraad.

‘Door de technieken die we hebben geleerd, kunnen we het eten in onze voorraadkamer bewaren, aangezien het meeste voedsel bederft in dit vochtige klimaat’, zegt maatschappelijk medewerker Adriane J. Backes Ruoff. ■

Noot van de redactie: Deel uw ervaring van een project op LDS.org/service/welfare-75th-anniversary.

VERVOLGBERICHT

Het onderschrift van de foto op pagina 73 van de *Liahona* van oktober 2011 zou moeten worden: ‘Foto: Megan Tolman.’

Het gezamenlijke thema voor 2012: Staat op en laat uw licht schijnen

Het gezamenlijke thema voor 2012 is: ‘Staat op en laat uw licht schijnen, opdat het een standaard voor de natiën zal zijn’ (LV 115:5).

Deze tekst, deel van een openbaring uit 1838 bij monde van de profeet Joseph Smith te Far West (Missouri, VS), werd gegeven aan de toenmalige presiderende autoriteiten van de kerk, maar het is als gemeenschappelijk thema ook van toepassing op de 12 tot 18-jarigen in de kerk.

Het thema kan worden gebruikt bij een gezamenlijke opening, als onderwerp voor een toespraak door de jeugd in de avondmaalsdienst of als de centrale focus van jeugdactiviteiten zoals een kamp, jeugdconferentie of geestelijke bijeenkomst. Ook kan het gebruikt worden als onderwerp voor culturele evenementen en andere dans-, muziek- en toneelactiviteiten.

Kerkleiders stellen voor dat plaatselijke jeugdleiders het thema introduceren met de DVD: *Strength of Youth Media 2012: Arise and Shine Forth*, dat in november 2011 naar de wijken en gemeenten zal worden gestuurd.

Die DVD kan worden gebruikt als ondersteuningsmateriaal voor quorumvergaderingen, lessen, jeugdconferenties en andere jaarlijkse jeugdactiviteiten. Hij zal verkrijgbaar zijn in het Cantonees, Engels, Frans, Duits, Italiaans, Japans, Koreaans, Mandarijns, Portugees, Russisch en Spaans.

Aanvullend materiaal zal verkrijgbaar zijn door middel van de *Liahona* en de *New Era* en op LDS.org aan het begin van 2012. ■

Internettoegang in kerkgebouwen over de hele wereld

De kerk gaat internet, zo mogelijk draadloos, aansluiten op 85 procent van de kerkgebouwen over de hele wereld.

Het wordt de leden mogelijk gemaakt om de banenwebsite van de kerk te bezoeken en familiehistorisch onderzoek te doen in het kerkgebouw. Kerkleiders kunnen gegevens bijhouden, zendingsaanvragen indienen en satellietuitzendingen over leiderschap bekijken; leerkrachten kunnen hulpbronnen van de kerk op het internet gebruiken om hun les te ondersteunen. ■

De kerk biedt hulp tijdens de hongersnood in Oost-Afrika

In Oost Afrika hebben meer dan 11,5 miljoen mensen dringend hulp nodig door een ernstige droogte. De kerk werkt met verscheidene organisaties samen om hulp te bieden in de vorm van voedsel, medicijnen, sanitaire voorzieningen en onderdak.

Leden die graag willen helpen kunnen geld doneren aan het liefdadigheidsfonds. ■

De nieuwe zendelingentraining in het veld als voortzetting van de opleiding in het opleidingscentrum voor zendelingen

In augustus 2011 is een bijkomende 12-weekse training voor zendelingen die net uit het opleidingscentrum zijn gekomen van start gegaan.

Richard Heaton, de directeur van het opleidingscentrum in Provo, legde uit dat het programma niet nieuw is, maar eerder een verlengstuk van de training die de zendelingen in het opleidingscentrum krijgen.

‘De eerste twaalf weken verwijst de trainer en zijn of haar nieuwe zendingscollega naar de bronnen uit *Predik mijn evangelie* die ze het hardste nodig hebben in die eerste twaalf weken’, zegt hij. ‘Door het gebruik van deze handleiding kunnen de dienstknechten van de Heer zo snel mogelijk optimaal functioneren.’

Zendingspresidenten zijn met de introductie van het materiaal voor de training van nieuwe zendelingen — waaronder drie trainingsdocumenten en filmpjes over nieuwe collega’s — begonnen zodra ze die binnenkregen. ■

Lees soortgelijke verhalen — en andere — op news.lds.org.

De El Salvadortempel (San Salvador) is wereldwijd de 135ste tempel en de vierde tempel in Centraal-Amerika.

San Salvadortempel ingewijd

De San Salvadortempel in El Salvador werd op zondag 21 augustus 2011 door president Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ingewijd. Het is de vierde tempel van de kerk in Centraal-Amerika en wereldwijd de 135ste.

Ongeveer 16.000 mensen woonden op zaterdag 20 augustus twee culturele vieringen bij waarin de rijke culturele geschiedenis door zang en dans ten tonele werd gevoerd.

Create.LDS.org nodigt leden uit om audiobestanden toe te voegen

De kerk nodigt leden uit om muziek van hoge kwaliteit en andere audiobestanden te uploaden op create.lds.org om op Mormon Channel Radio en andere kerkelijke mediaproducten te gebruiken. Leden kunnen de details van de uitnodiging nalezen op news.lds.org (gebruik het zoekwoord ‘create.lds.org’) en bestanden uploaden op create.lds.org.

2012 Programma voor de participatieperiode online verkrijgbaar

Het algemeen jeugdwerkpresidium heeft aangekondigd dat het thema voor de participatieperiode van 2012 ‘Kies de goede weg’ is. Jeugdwerkpresidia kunnen het programma vinden onder ‘Primary’ in het gedeelte ‘Serving in the Church’ van LDS.org.

In het verleden zijn er steeds in juli tien exemplaren van het programma naar iedere wijk of gemeente gestuurd, maar omdat het nu via internet toegankelijk is, wordt dit niet meer gedaan. Er zullen steeds drie exemplaren automatisch naar iedere wijk of gemeente gestuurd worden bij de jaarlijkse lesboekenbestelling. ■

Een krachtig hulpmiddel

Ik heb altijd al een abonnement gehad op de *Liahona*, maar toen ik minderactief was, las ik er niet vaak in. Op een dag was ik een kast aan het uitruimen en stuitte ik op een paar heel oude exemplaren. Toen ik er doorheen bladerde, viel mijn oog op een bepaald verhaal. Het ging over een zuster die al enkele jaren minderactief was en niet de intentie had om terug naar de kerk te komen. Maar een geïnspireerde bisschop gaf haar een roeping. Ze brak met haar slechte gewoonten en kwam terug. Dit verhaal had veel invloed op mij — het was de eerste stap in mijn proces om weer actief te worden. Nu, jaren later, is de *Liahona* thuis een krachtig hulpmiddel. Het advies, de leiding en het getuigenis van dat tijdschrift zijn elke dag een steun voor mij.

Moema Lima Salles Broedel (Brazilië)

Verhalen voor kinderen — en volwassenen

Ik ben de moeder van een klein kind en elke avond lees ik hem de verhalen voor kinderen uit de *Liahona* voor. Mij is het ook tot zegen, want ik heb geleerd over Jezus Christus, de profeet Joseph Smith, eerbied, gebed en veel andere dingen. Ga zo door!

Silvia Ruiz de Muñoz (Ecuador)

Stuur uw reacties of suggesties naar liahona@ldschurch.org. Inzendingen kunnen ingekort of duidelijker geformuleerd worden. ■

Deze uitgave bevat artikelen en activiteiten die gebruikt kunnen worden voor de gezinsavond. Hieronder staan enkele voorbeelden.

'Gods hand in onze dagelijkse zegeningen erkennen', pagina 24:

Lees eens het Onze Vader (zie Mattheüs 6:9–13) en vraag uw gezin wat zij denken dat het betekent om om ons dagelijks brood te vragen. Vat dan het eerste gedeelte van het artikel van ouderling Christoferson samen waarin hij spreekt over het 'dagelijks brood'. U kunt daarbij uw getuigenis geven dat Jezus Christus het Brood des Levens is.

'George Albert Smith: hij leefde naar zijn leringen', pagina 32:

President George Albert Smith 'geloofde dat een echt getuigenis van Jezus Christus uit ons leven zal blijken — vooral uit de manier waarop we elkaar behandelen'. Kijk nog eens naar dit artikel met uw gezin. U kunt uw gezinsleden dan vragen wat ze hebben geleerd van president Smiths voorbeeld van hoe vriendelijk hij was naar anderen. Vraag hen hoe ze nog vriendelijker kunnen zijn.

'Omhoog kijken', pagina 42:

Vertel over de ervaring van ouderling Cook als jonge zendeling en vat daarna de overige delen van het artikel samen. Vraag gezinsleden hoe ze

zich kunnen richten op hoe hun hemelse Vader over hen denkt in plaats van hoe anderen over hen denken. U kunt afsluiten met het lezen van 1 Samuël 16:7.

'Verbonden nakomen', pagina 48: Als iemand in uw gezin zich aan het voorbereiden is om op zending te gaan, wilt u misschien het hele artikel lezen en een lijst maken van belangrijke uitspraken die ouderling Holland doet. Benadruk de uitspraak 'De sleutel tot dit werk is te vinden in het nakomen van onze verbonden'. Bespreek wat een verbond is en vraag de kinderen hoe ze zich kunnen voorbereiden om verbonden te sluiten.

Zie **'Hij is opgewekt'**, p. 69 'Gebed van een kind' (*Kinderliedjes*, p. 6). Lees zuster Wixoms ervaring met gebed en moedig gezinsleden aan om over hun eigen ervaringen met persoonlijk gebed te vertellen. U kunt bijvoorbeeld de vraag stellen: 'Wanneer voelde je troost door te bidden?' Besluit met uw getuigenis. ■

Een leuke activiteit, een eeuwige boodschap

Als tiener deed ik niet graag mee aan de gezinsavond. Ik vond dat ik wel betere dingen te doen had.

Na een paar moeilijke gezinsavonden, veegde mijn moeder op zekere maandagavond de keukentafel af en zette een kleine kersentaart voor onze neus. Ik zocht hebbertig naar een vork — maar die was er niet! Mijn moeder legde uit dat we een wedstrijd 'taart eten' gingen doen, maar dat we geen bestek mochten gebruiken, en ook niet onze handen. De winnaar mocht opscheppen.

We renden zo hard als we konden. Binnen de kortste keren lag de kersentaart over de hele tafel en zaten ons gezicht en onze haren ook helemaal onder. Ik weet niet meer wie er gewonnen heeft, maar ik weet nog wel dat ik de slappe lach kreeg en echt genoot van de gezelligheid. Ik had het toen nog niet door, maar nu waardeer ik het dat ik op een veilige en liefdevolle plek woonde die 'thuis' heette, en dat ik mensen had die over mij waakten.

Ik weet zeker dat we ook een liedje en een les hadden die avond, en dat het mijn moeder heel wat tijd kostte om de rommel op te ruimen. Maar ik ben dankbaar voor een activiteit waardoor we het belang van het gezin ontdekten. Het was net wat ik nodig had — toen en nu nog steeds. ■

Heather Mockler Teuscher, Californië, VS

LEREN VAN DE EXPERT

George C. Robinson

Als chirurg krijg ik vaak de vraag hoe ik mijn vaardigheden heb geleerd. Sommigen denken dat je een cursus volgt, naar een operatie kijkt en dan zelf aan de slag gaat. Er is zelfs een ironisch gezegde in de opleiding: eentje zien, eentje doen, eentje laten zien. Niets is echter minder waar.

Ik heb mijn professionele kennis en vaardigheid opgedaan onder leiding van vele bekwame en geduldige artsen. Ik begon eerst over de schouders van anderen mee te kijken en daarna van dichterbij. Na een jaar observatie kreeg ik kleine taken toebedeeld, als hulpje van de chirurg en zijn of haar 'hoofdassistent' — de assistent-chirurg.

Na nog een jaar mocht ik aan de andere kant van de snijtafel staan en als hoofdassistent fungeren bij eenvoudige operaties. Na nog een jaar of twee mocht ik als hoofdassistent optreden bij complexere operaties. Vervolgens begon ik de eenvoudigste operaties te verrichten, zoals een hernia verhelpen, terwijl de ervaren chirurg als mijn hoofdassistent fungeerde.

In mijn laatste opleidingsjaar — zeven jaar nadat ik mijn artsenstudie had afgerond — mocht ik gecompliceerde operaties uitvoeren terwijl de chirurg als hoofdassistent optrad. Ik ontdekte dat de beste mentoren de operatie door hun assistentie soepeler konden laten verlopen, omdat ze me op duidelijke en eenvoudige wijze lieten zien wat er gedaan moest worden — op een wijze die zij via hetzelfde begeleidingsproces hadden geleerd.

Als chirurg in opleiding stond er altijd een kundiger iemand naast me. Als kind van God heb ik die mogelijkheid ook.

Ik wist de aanwijzingen van die bewonderenswaardige en kundige chirurgen in hun rol als hoofdassistent pas echt op waarde te schatten toen ik er na mijn opleiding zelf voor stond. Maar zelfs dertig jaar later denk ik nog steeds aan mijn mentoren bij de dagelijkse uitoefening van mijn vaardigheden, die zij mij zo nauwgezet hebben bijgebracht, voorgedaan en gecorrigeerd.

De beginselen van het evangelie leren gaat net zo. Wij leren regel op regel door ervaring — met de hulp van een zeer geduldige Mentor. Wij kijken naar Hem op, volgen zijn voorbeeld, vragen om inspiratie, en onze hemelse Vader zegenet ons met zijn aanwijzingen — vaak door middel van de Heilige Geest, de woorden van hedendaagse profeten, de Schriften en anderen die ons liefhebben en dienen. Onze Leidsman staat figuurlijk naast ons terwijl ons zelfvertrouwen toeneemt. Hij effent onze paden, corrigeert ons waar nodig, beantwoordt onze vragen en geeft ons steeds meer vertrouwen naarmate wij daar klaar voor zijn.

Sommige chirurgen in opleiding willen graag onafhankelijk opereren, dingen op hun eigen wijze doen. Wij proberen ook wel eens te handelen zonder onze kundige Gids. Ik heb tijdens mijn vele jaren als chirurg echter geleerd dat ik zelfs nu nog altijd een hoofdassistent wens en waardeer die meer weet dan ik — vooral als iemands ziel en zaligheid op het spel staan!

Onze vooruitgang in het evangelie begon in de voorsterfelijke wereld, gaat hier verder, en gaat ongetwijfeld door nog lang nadat ons leven op aarde is geëindigd. Maar in alle fasen van onze ervaring is onze Heiland ons voorgegaan, en toont Hij ons de nodige vaardigheden om te slagen. En Hij nodigt eenieder uit om op Hem en zijn kundigheid te vertrouwen. ■

Howard Lyon, *Het licht van de wereld*

*'Zie, Ik ben de wet en het licht. Vertrouwt op Mij en volhardt tot het einde, en gij zult leven;
want aan hem die tot het einde volhardt, zal Ik het eeuwige leven geven.*

*'Zie, Ik heb u de geboden gegeven; welnu, onderhoudt mijn geboden. En dat is de wet en de profeten,
want zij hebben waarlijk van Mij getuigd' (3 Nephi 15:9–10).*

Als we het Boek van Mormon dit jaar individueel, in gezinsverband en in onze zondagsschoolklassen bestuderen, kunnen wij — net als Lehi — deze oude kronieken onderzoeken en ontdekken dat ze ‘begerenswaardig [zijn]; ja, zelfs van grote waarde voor ons, omdat wij daardoor de geboden des Heren voor onze kinderen [kunnen] bewaren’ (1 Nephi 5:21). Zie ‘Kinderen liefde bijbrengen voor het Boek van Mormon’, p. 14, en ‘Antwoorden vinden in het Boek van Mormon’, p. 16.